

শ্বেতপীয়েৰ

ধুমুহা

অনুঃ ড° আনন্দ বৰমুদৈ

Ranjit

অসম সাহিত্য সভা

शुद्ध

संस्कृत-सहित-संस्कृत-सहित-सहित

ধুমুহা

(শ্বেতপীয়েৰৰ THE TEMPEST নাটকৰ অনুবাদ)

অনুবাদ

ড° আনন্দ বৰমুদৈ

অসম সাহিত্য সভা

The Tempest : The Tempest of William Shakespear, translated by Dr. Ananda Bormudai, and published by Dr. Basanta Kumar Goswami, General Secretary, Asam Sahitya Sabha, ChandraKanta Handique Bhawan, Jorhat-785001, Assam, Price : Rs. 90.00 only.

@ অসম সাহিত্য সভা

অনুবাদ

ডক্টৰ আনন্দ বৰমুদৈ

প্ৰকাশক

ডক্টৰ বসন্তকুমাৰ গোস্বামী
প্ৰধান সম্পাদক,
অসম সাহিত্য সভা
চন্দ্ৰকান্ত সন্দিকৈ ভৱন,
যোৰহাট-৭৮৫০০১

প্ৰথম প্ৰকাশ

জানুৱাৰী ২০০১

মূল্য

নব্বৈ টকা

বেটুপাট

ৰঞ্জিত গগৈ

মুদ্ৰক

অসমী প্ৰিণ্টাৰ্ছ

চানমাৰী, গুৱাহাটী-৩

প্ৰধান সম্পাদকৰ একাষাৰ

এই গ্ৰন্থখনি অসম সাহিত্য সভাৰ ধ্ৰুপদী গ্ৰন্থৰ অনুবাদ আঁচনিৰ অন্তৰ্ভুক্ত। উইলিয়াম শ্বেক্সপীয়েৰক অসমীয়া পাঠকৰ কাষ চাপিবলৈ সুবিধা দিয়াই এই আঁচনিৰ লক্ষ্য। বিশ্বব্যাপী জনপ্ৰিয়তাৰ শীৰ্ষত থকা এই গৰাকী মহান নাট্যকাৰৰ নাটকৰ অনুবাদ কৰাটো অত্যন্ত জটিল। ইংৰাজী আৰু অসমীয়া দুয়োটা ভাষাতে অনুবাদকৰ সমানে দখল থাকিলেহে অনুবাদ-কৰ্মই সফলতা লাভ কৰিব পাৰে। ড° বৰমুদৈয়ে অতি সতৰ্কতা আৰু নিষ্ঠাৰে এই অনুবাদ-কৰ্ম সম্পন্ন কৰিছে। সভাৰ অনুৰোধ বক্ষা কৰি সভাৰ উদ্দেশ্যৰ প্ৰতি সতৰ্ক হৈ ড° বৰমুদৈয়ে গ্ৰন্থখনি যুগুতাই দি সভাক কৃতজ্ঞতাৰ পাশত আবদ্ধ কৰিছে। তাৰ বাবে ড° বৰমুদৈক ধন্যবাদ জনাইছোঁ। গ্ৰন্থখনিৰ আখৰ জোঁটনি সভাৰ নিজা। গ্ৰন্থখনিৰ আৰ্হিকাকত চাই দিছে শ্ৰীহৰেকৃষ্ণ দাসে আৰু গুৱাহাটীৰ অসমী প্ৰিণ্টাৰ্ছে যত্ন সহকাৰে গ্ৰন্থখনি ছপাই দিছে। সকালোৰে শলাগ ল'লোঁ। সভাৰ মাননীয় সভাপতি শ্ৰীচন্দ্ৰপ্ৰসাদ শইকীয়াই সততে দিহা-পৰামৰ্শৰে আমাক অনুগৃহীত কৰিছে। সহকাৰী সম্পাদক শ্ৰীজয়ন্ত তালুকদাৰে সকলো কামতে আগ-ভাগ লৈ সৰ্বতোপ্ৰকাৰে সহযোগ কৰিছে। এই ছেগতে দুয়োজনৰে শলাগ ল'লোঁ।

গ্ৰন্থখনিৰ অসমীয়া পাঠকক শ্বেক্সপীয়েৰৰ নাটকৰ সোৱাদ দিব পাৰিলেই আমাৰ উদ্দেশ্য সফল হ'ব।

জানুৱাৰী, ২০০১

চন্দ্ৰকান্ত সন্দিকৈ ভৱন,

যোৰহাট-৭৮৫০০১

বসন্তকুমাৰ গোস্বামী

প্ৰধান সম্পাদক,

অসম সাহিত্য সভা।

অনুবাদকৰ টোকা

শ্বেল্পপীয়েৰৰ The Tempest নাটকখনৰ এই অনুবাদ A.W. Verity এ সম্পাদনা কৰা সংস্কৰণৰ অনুবাদ। অনুবাদকৰ ফালৰ পৰা কোনো ধৰণৰ নতুন কথা ইয়াত যোগ দিয়া হোৱা নাই। শ্বেল্পপীয়েৰৰ মূল নাটকখনত থকা কবিতা আৰু সংগীত অসমীয়ালৈ অনুবাদ কৰিব পাৰি নে নোৱাৰি নাজানো, কিন্তু এই অনুবাদত যে সিবিলাক বন্ধা নপৰিল মই নিশ্চিত। মহাকবিগৰাকীৰ জীৱন আৰু জগত সম্পৰ্কে যি গভীৰ উপলব্ধি নাটকখনত প্ৰকাশ পাইছে তাক অনুবাদত ধৰি ৰাখিবলৈ চেষ্টা কৰা হৈছে। স্থান আৰু কালৰ উৰ্ধত যিখিনি সাৰ্বজনীন তাৰ বাবেই শ্বেল্পপীয়েৰ নিশ্চয় আজিও অমৰ আৰু সেই আবেদন অসমীয়া অনুবাদতো যাতে দৰ্শক-পাঠকৰ বাবে থাকে তাৰ প্ৰতি যত্ন লোৱা হৈছে। আক্ষৰিক অনুবাদ আদি-অন্ত সম্ভৱপৰ হোৱা নাই যদিও মূলৰ অৰ্থ সংশোধন নকৰিবলৈ যিমান দূৰ পাৰি অনুবাদ আক্ষৰিক ৰখা হৈছে। কিন্তু নাটক যিহেতু ঘাইকৈ মঞ্চস্থ কৰিবলৈহে লিখা হয় আৰু অসমত মৌলিক নাটকৰ অভাৱৰ বাবে অনেক নাট্য গোষ্ঠীয়ে সফলতাৰে অনূদিত নাটক মঞ্চস্থ কৰিছে, সেই দিশটোৰ প্ৰতিও চকু ৰখা হৈছে। যিসকলে এই অনুবাদ পঢ়ি বা অনুবাদৰ মঞ্চৰূপ দেখি অভিভূত হয়, সেইসকলে অনুমান কৰিব মহাকবিজনৰ মূল নাটকৰ শক্তি আৰু যিসকলে অনুবাদৰ পৰা আনন্দ নাপায়, সেইসকলে জানিব দোষ অনুবাদকৰ। মূল শ্বেল্পপীয়েৰ পঢ়াসকলক মোৰ নিবেদন কৰিবলগীয়া একো নাই।

অসম সাহিত্য সভাই মোক এই নাটকখন অনুবাদ কৰিবলৈ কোৱাৰ বাবে পৰম শ্ৰদ্ধেয় সাহিত্যিক আৰু সাংবাদিক আৰু সাহিত্য সভাৰ সভাপতি শ্ৰীযুত চন্দ্ৰপ্ৰসাদ শইকীয়া আৰু প্ৰধান সম্পাদক ড° বসন্তকুমাৰ গোস্বামীক ধন্যবাদ জনাইছোঁ। মোৰ যিকোনো লেখাৰ প্ৰথম পাঠক আৰু সমালোচক পূৰ্বৰীৰ নাম অনুবাদৰ ক্ষেত্ৰতো তেওঁৰ পৰা পোৱা সহায়ৰ বাবে উল্লেখ কৰিছোঁ।

৬.২.২০০০

ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়

আনন্দ বৰমুদৈ

মৰমৰ সোনমণি,

সকতে তোক শ্বেল্পপীয়েৰৰ নাটকৰ কাহিনী কৈছিলো আৰু তই
শুনি বৰ ভাল পাইছিলি। এই অনুবাদ তোৰ হাততে দিলোঁ।

পিতা

নাটকীয় চৰিত্ৰসমূহ

এলনচ	:	নেপলচৰ বজা
ফাৰ্ডিনাণ্ড	:	তেওঁৰ পুত্ৰ
চেবাস্তিয়ান	:	এলনচৰ ভাতৃ
প্ৰচপেৰ	:	মিলানৰ বৈধ ডিউক
এণ্টনিঅ	:	তেওঁৰ ভাতৃ, প্ৰচপেৰক অপসাৰিত কৰি হোৱা মিলানৰ ডিউক
গঞ্জাল'	:	এজন সৎ আৰু সাধু সভাসদ
অড্ৰিয়ান' ফ্ৰাঞ্চিস্ক	:	সভাসদ
ট্ৰিনকুল'	:	বিদুষক
প্ৰিফান'	:	মদাহী লিগিৰা
		জাহাজৰ মাষ্টাৰ, সাৰেং আৰু নাবিকসকল
কেলিবান	:	এটা বৰ্বৰ আৰু বিকলাংগ গোলাম
মিৰাণ্ডা	:	প্ৰচপেৰৰ জীয়েক
এৰিয়েল	:	অশৰীৰী প্ৰেত
ইৰিচ, চিৰিচ, জুন', পৰী, দাৱনী	}	প্ৰেতে প্ৰতিনিধিত্ব কৰে
প্ৰচপেৰক আলপৈচান ধৰা আন দেওভূত		
দৃশ্য	:	সাগৰত এখন জাহাজ আৰু পিছত দ্বীপ এটোৰে ভিন ভিন অংশ

ধুমুহা

১ম অংক

১ দৃশ্য : জাহাজৰ ভিতৰ : ধুমুহা, বিজুলী, বজ্ৰপাত (মাষ্টাৰ
আৰু সাৰেং সোমাই আহে)

মাষ্টাৰ	:	সাৰেং !
সাৰেং	:	আপোনাক কি লাগে মাষ্টাৰ ?
মাষ্টাৰ	:	বন্ধু, নাবিকসকলক কোৱা : এলাহ নকৰিবা, পটাপট কাম কৰা, নহ'লে এতিয়া জাহাজে গৈ শিলত খুন্দা মাৰিব : প্ৰাণ-পণ কাম কৰা, প্ৰাণপণ [প্ৰস্থান]
সাৰেং	:	হেৰো বোপাইহঁত! ৰংমনেৰে, প্ৰাণটাকি, পটাপট। মাষ্টাৰ ওপৰৰ পালখন চা! মাষ্টাৰৰ ছইচেল শুন! [নাবিকসকল ওলাই যায়] —তোৰ বতাহ বিস্ফোৰিত নোহোৱালৈকে আৰু জোৰেৰ বল ধুমুহা! ৰক্ষা পাম। (এলনচ', চেবাস্তিয়ান এণ্টনিঅ', ফাৰ্ডিনাণ্ড, গঞ্জাল' আৰু আনসকল সোমাই আহে)
এলনচ'	:	সাৰেং বন্ধু, সাৱধান। মাষ্টাৰ ক'ত? পুৰুষাৰ্থ কৰা।
সাৰেং	:	প্ৰাৰ্থনা কৰিছো প্ৰভু, তললৈ যাওক।
এণ্টনিঅ'	:	মাষ্টাৰ ক'ত আছে, সাৰেং?
সাৰেং	:	আপুনি তেওঁৰ মাত শুনা নাই? আপোনালোকে আমাৰ পৰিশ্ৰম পণ্ড কৰিছে : আপোনালোক কেবিনত সোমাই থাকক : আপোনালোকে ধুমুহাকহে সহায় কৰিছে।
গঞ্জাল'	:	নহয় বন্ধু, ধৈৰ্য ধৰা।
সাৰেং	:	সাগৰ যেতিয়া উত্তাল, তৌ আৰু ধুমুহাই ৰজাৰ নাম শুনি ডৰ

নলয়। আপোনালোক কেবিনলৈ যাওক : মনে মনে থাকক!
আমাক দিগ্‌দাৰ নকৰিব।

গঞ্জাল' : ঠিক আছে। কিন্তু তোমালোকৰ জাহাজত কোন আছে মনত
ৰাখিবা।

সাৰেং : মই নিজতকৈ ভালপোৱা কোনো নাই। আপুনি ৰজাৰ পাৰিষদ;
আপুনি হুকুম দি যদি বতাহ আৰু টোক শান্ত কৰিব পাৰে,
ধুমুহাক যদি আপুনি বুজাব পাৰে, আমি ৰহী টানি মৰিব
নেলাগে; আপোনাৰ হুকুম চলাওক : যদি নোৱাৰে, এই
মুহূৰ্তলৈকে বাচি থকাৰ কাৰণে ঈশ্বৰক ধন্যবাদ জনাওক আৰু
কেবিনত গৈ সাময়িক দুৰ্যোগৰ বাবে নিজক প্ৰস্তুত কৰক।
অঘটন ঘটিব পাৰে। যাওক বন্ধুসকল, আমাৰ বাটত বিধি-পথালি
নিদিব। [প্ৰস্থান]

গঞ্জাল' : এই মানুহটোৱে মোক বৰ আশ্বস্ত কৰে : মোৰ ধাৰণা ইয়াৰ
গাত পানীত ডুবি মৰাৰ কোনো চিন নাই; ইয়াৰ চেহেৰা
ফাঁচীকাঠত ওলোমা চেহেৰা। যাৰ কপালত ফাঁচীকাঠত ওলমিবলৈ
লিখা আছে, সি পানীত ডুবি মৰিব নোৱাৰে। হে দৈৱ! ইয়াৰ
ফাঁচী নিশ্চিত কৰা! তাৰ ফাঁচীৰ ৰহীডালেই আমাৰ জাহাজ
ৰক্ষা কৰা ৰহী হওক! ফাঁচীকাঠত ওলমিবলৈ তাৰ জন্ম হোৱা
নাই যদিহে আমাৰ ফালে আধ্যা পৰিব। [প্ৰস্থান]

(সাৰেং আকৌ সোমাই আহে)

সাৰেং : মাস্তুলটো সাৱধানে নমাই দিয়া। জাহাজ পাৰৰ ফালে গৈছে।
মাস্তুল নমোৱা, ঘাই পালখনক কাম কৰিবলৈ দিয়া। জাহাজ
নহ'লে পাৰৰ ফালে যাব। [ভিতৰত কাৰোবাৰ চিঞৰ]
কোনে হতভী হ'বলৈ চিঞৰিছে! আমাৰ চিঞৰ আৰু ধুমুহাৰ
গৰ্জনো দেখোন তল পৰি গৈছে!

(চেবান্তিয়ান, এণ্টনিঅ' আৰু গঞ্জাল' পুনৰ সোমাই আহে)
আকৌ ওলালেহি! আপোনালোকক ইয়াত কি লাগে? আমি

চেপ্টা বাদ দি সকলো ডুবি মৰোনেকি? আপোনালোকৰ ডুবি
মৰিবলৈ মন গৈছে নেকি?

চেবান্তিয়ান : কটা কুকুৰ, দেদাউবিয়াই আছ কিয়? চুপ থাক!

সাৰেং : তেতিয়াহ'লে আপোনালোকেই চম্ভালক।

এণ্টনিঅ' : তই ফাঁচীকাঠত ওলমি মৰ কুকুৰ! ইমান হুলস্থূল কৰিছ কিয়?
তোৰ নিচিনাকৈ আমি পানীত পৰি মৰিবলৈ ভয় কৰা নাই।

গঞ্জাল' : জাহাজখন কোৰোকা এটামান হোৱা হ'লেও মই ইয়াক ফাঁচীৰ
সলনি ডুবি মৰাৰ হুকুম দিলোহেঁতেন।

সাৰেং : যিমান পাৰি জাহাজ বতাহৰ ঢালত ৰাখহঁত। আগৰ-পিছৰ
দুয়োখন পাল দাঙি ধৰ। পাৰৰ পিনে যাবলৈ নিদিবিহঁত!

(তিতি-বুৰি নাৰিকসকল সোমাই আহে)

নাৰিকসকল : সকলো শেষ হ'ল! প্ৰাৰ্থনা, প্ৰাৰ্থনা, সকলো গ'ল! [ওলাই
যায়]

সাৰেং : আমি তেন্তে মৰিব লাগিবই নেকি?

গঞ্জাল' : ৰজা আৰু ৰাজকুমাৰে প্ৰাৰ্থনা কৰিছে! সিহঁতক সহায় কৰো
আহা। এতিয়া আমাৰ সকলোৰে অৱস্থা একেই।

চেবান্তিয়ান : মোৰ আৰু ধৈৰ্য নাই।

এণ্টনিঅ' : এই মদাহীগালে আমাক জীৱনৰ পৰা বঞ্চিত কৰিলে। এই
মুখমেলা দগাবাজটো, —তই পানীত ডুবি নমৰ কিয়? তোক
দহোটা জোৱাৰে থেকেচক!

গঞ্জাল' : তাৰ ফাঁচীহে হ'ব। পানীয়ে তাক গিলিবলৈ মুখ মেলি আছে
যদিও তাৰ ফাঁচীহে হ'ব।

[ভিতৰত হুলস্থূল : 'হে প্ৰভু ৰক্ষা কৰা!' — 'জাহাজৰ তলি
এৰাই গৈছে, তলি এৰাই গৈছে', 'পত্নী আৰু সন্তান, বিদায়',
'ভাতৃ, বিদায়!' 'তলি এৰাই গৈছে, আমি বিচ্ছিন্ন হৈ পৰিছো!']
[সাৰেঙৰ প্ৰস্থান]

এণ্টনিঅ' : আহা আমি আটায়ে বজাৰ লগতে ডুব যাওঁ।

চেবাস্তিয়ান : আহা আমি তেওঁৰ পৰা বিদায় লওঁ।

[এণ্টনিঅ' আৰু চেবাস্তিয়ান সোমাই যায়]

গঞ্জাল' : এতিয়া মই যদি হাজাৰ ফাৰ্লং সাগৰ এবিঘা অনুৰ্বৰ মাটিলৈ সলাব পাৰিলোহেঁতেন, —সুদীৰ্ঘ, নিবস অনুৰ্বৰ ভূমিখণ্ড, মদৰুৱা ফাৰ্জগছৰ জোপোহা —যিয়ে নহওক। ওপৰত থকাজনৰ ইচ্ছাত ঘটনা ঘটিবই! কিন্তু মাটিত মৃত্যুক সাবটি মই পৰম আহ্বাদিত হ'লোহেঁতেন।

২য় দৃশ্য, এটা দ্বীপ

প্ৰচপেৰ'ৰ কক্ষৰ সন্মুখ

(প্ৰচপেৰ' আৰু মিৰাণ্ডা সোমাই আহে)

মিৰাণ্ডা : পৰম প্ৰিয়তম দেউতা, তোমাৰ যাদুৰ সহায়ত এই প্ৰচণ্ড ধুমুহাৰ যদি সৃষ্টি কৰিছা, এতিয়া তাক শান্ত কৰা। ভয়ংকৰ অমংগল। আকাশ ভাগি পৰিব যেন লাগিছে। আকাশ সাবটিবলৈ সাগৰে প্ৰচণ্ড সাহসেৰে দুহাত প্ৰসাৰিত কৰিছে। আহঃ, যন্ত্ৰণাক্ৰীষ্ট মানুহ দেখিলে মোৰ হৃদয়ত অনুভৱ কৰো যন্ত্ৰণা! এখন সাহসী জাহাজ, জাহাজত চমৎকাৰ জীৱ, সকলো থানবান হৈ গ'ল। ভয়াৰ্হ চিঞৰে মোৰ বুকুত খুন্দা মাৰিছিল! হতভাগ্যহঁত, নিঃশেষ হৈ গ'ল! মোৰ দৈৱশক্তি থকা হ'লে সাগৰে মানুহেৰে সৈতে জাহাজখন গ্ৰাস কৰাৰ আগতেই সাগৰক ভূগৰ্ভত লুকুৱাই ৰাখিলোহেঁতেন।

প্ৰচপেৰ' : শান্ত হোৱা। ভয়ত বিহুল নহ'বা। তোমাৰ কৰুণাসিক্ত হৃদয়ক কোৱা কাৰো ক'তো অপকাৰ হোৱা নাই।

মিৰাণ্ডা : আহ : অভিশপ্ত দিন!

প্ৰচপেৰ' : অপকাৰ কাৰো হোৱা নাই। মই যি কৰিছো তোমাৰ কথা চিন্তা কৰিহে কৰিছো মোৰ আইজনী। তুমি বহুত কথাই নাজানা :

তুমি আচলতে কোন, মই ক'বপৰা আহিছো। তুমি কেৱল জানা মই প্ৰচপেৰ' —তোমাৰ পিতা, পৰ্ণকুটীৰ এটাৰ গৰাকী, তেওঁৰ আৰু একো নাই।

মিৰাণ্ডা : আৰু জানিবৰ আগ্ৰহ মোৰ জন্মাই নাই দেউতা।

প্ৰচপেৰ' : কিন্তু তোমাক জনাবৰ সময় হ'ল। তোমাৰ হাতেৰে মোৰ গাৰ পৰা যাদুৰ পোছাকসাজ খুলি দিয়াচোন। হ'ব। [পোছাক সোলোকাই থয়] —তাতে শুই থাকা মোৰ যাদুবিদ্যা। —আৰু তুমি চকুহাল মচি লোৱা, শান্ত হোৱা।

জাহাজ ধ্বংস হৈ যোৱাৰ ভয়াৱহ দৃশ্য তুমি দেখিলা আৰু সহানুভূতিত তোমাৰ হৃদয় বিগলিত হ'ল। তুমি ভয়াৰ্হ মানুহৰ প্ৰাণকাতৰ চিঞৰ শুনিছিলি, তোমাৰ চকুৰ আগতে জাহাজ ডুব গৈছিল। কিন্তু মোৰ বিদ্যাৰ সহায়ত গোটেই ঘটনাটো এনেদৰে পৰিকল্পনা আৰু কাৰ্যকৰী কৰিছো যে জাহাজত থকা কোনো প্ৰাণীৰে চুলি এডালৰো হানি-বিঘিনি হোৱা নাই। তুমি বহা। তুমি আৰু বহুত কথা জনা দৰকাৰ।

মিৰাণ্ডা : তুমি আগতেও মই কোন সেই কথা ক'বলৈ আৰম্ভ কৰা আৰু নোকোৱা। মোৰ কৌতূহল অৰ্থহীন হৈ পৰে। তুমি কোৱা : 'ব'বা, এতিয়াও সময় হোৱা নাই'।

প্ৰচপেৰ' : কিন্তু এতিয়া সময় হ'ল। লগন উপস্থিত হৈছে, তুমি কাণ পাতা, মনোযোগেৰে শুনা। দ্বীপৰ মাজৰ এই পৰ্ণ কুটীৰলৈ অহাৰ আগৰ দিনৰ কিবা কথা তোমাৰ মনত পৰেনে? তোমাৰ কিবা মনত পৰিব যেন মনে নধৰে। তোমাৰ বয়স তেতিয়া তিনি বছৰেই হোৱা নাই।

মিৰাণ্ডা : কিন্তু মনত পৰে বুলি মই নিশ্চিত, পিতা।

প্ৰচপেৰ' : কি মনত পৰে —ঘৰ, মানুহ। মনত যদি কিবা সাঁচ বহি আছে কোৱাচোন।

মিৰাণ্ডা : ইয়াৰ পৰা বহুত দূৰ, স্পষ্ট মনত আছে বোলাতকৈ কিবা যেন

এটা সপোন। মোক বাক চাৰি-পাঁচগৰাকী তিৰোতাই চোৱা-চিতা কৰা নাছিলনে?

প্ৰচপেৰ' : হয়, তোমাক পৰিচৰ্যা কৰিবলৈ আৰু মানুহ আছিল মিৰাণ্ডা। কিন্তু এই কথা তোমাৰ মনত কেনেকৈ আছে? আন্ধাৰ অতীতলৈ উভতি চাই তুমি আৰু কি দেখা পোৱা? তুমি ইয়ালৈ অহাৰ আগৰ কথা মনত পৰিছে যেতিয়া ইয়ালৈ কেনেকৈ আহিলা কিবা মনত পৰেনে?

মিৰাণ্ডা : কিন্তু কেনেকৈ আহিলো সেই কথা মোৰ মনত নপৰে।

প্ৰচপেৰ' : বাৰ বছৰৰ আগৰ কথা মিৰাণ্ডা, আজিৰ পৰা বাৰ বছৰৰ আগৰ কথা। তোমাৰ পিতা আছিল মিলানৰ ডিউক, এজন ক্ষমতাশালী ৰাজকুমাৰ।

মিৰাণ্ডা : কিন্তু তুমিয়েই জানো মোৰ পিতা নোহোৱা?

প্ৰচপেৰ' : তোমাৰ মাতৃ আছিল ৰূপে-গুণে ধন্যা, আৰু তেৱেঁই কৈছিল তুমি মোৰ সন্তান; তোমাৰ পিতা মিলানৰ ডিউক— তুমি একমাত্ৰ উত্তৰাধিকাৰী, ৰাজকুমাৰী : তুমি সামান্য নোহোৱা।

মিৰাণ্ডা : হয় ভগৱান! কাৰ কুচক্ৰান্তত আমি আহি ইয়াত পালোহি? নে ই ঈশ্বৰৰ আশীৰ্বাদ?

প্ৰচপেৰ' : তোমাৰ কথাই ঠিক : চক্ৰান্ত আৰু আশীৰ্বাদ। চক্ৰান্তই আমাক ইয়ালৈ উটুৱাই আনিলে, আশীৰ্বাদে আমাক ইয়াত সহায় কৰিলে।

মিৰাণ্ডা : মোৰ বুকু ভাগি গৈছে পিতা —মোৰ মনত পৰিছে মই যে তোমাক কিমান আমনি কৰিছিলো। আৰু কোৱা পিতা।

প্ৰচপেৰ' : এণ্টনিঅ' মোৰ ভাই আৰু তোমাৰ দদাই —ভালকৈ মন কৰিবা— ভায়েকো যে কিমান বিশ্বাসঘাতক হ'ব পাৰে, আৰু তোমাৰ পিছতে মই তাক ভাল পাইছিলো —ৰাজ্যৰ শাসন তাৰ হাতত এৰি দিছিলো। সকলো ৰাজ্যৰ ভিতৰত সেই ৰাজ্যই

আছিল প্ৰধান আৰু প্ৰচপেৰ' তাৰ মুখ্য ডিউক। মোৰ গান্ধীৰ্য আৰু অধ্যয়ন স্পৃহাৰ সুখ্যাতি বিয়পি পৰিল আৰু অধ্যয়ন স্পৃহাৰ বাবেই ৰাজ্যৰ শাসন ন্যস্ত হ'ল ভাতৃৰ ওপৰত। গোপন অধ্যয়নত ব্যস্ত থাকোতেই ৰাজ্য শাসন হৈ পৰিল মোৰ বাবে আচহুৱা। আৰু তোমাৰ দুষ্ট দদায়েৰাই— তুমি শূনিছানে নাই?

মিৰাণ্ডা : গভীৰ মনোযোগেৰে শূনিছো পিতা।

প্ৰচপেৰ' : তেওঁ লাহে লাহে আয়ত্ত কৰিলে : কাৰ প্ৰাৰ্থনা মঞ্জুৰ কৰিব লাগে, কাৰ প্ৰাৰ্থনা অগ্ৰাহ্য কৰিব লাগে, কাক ওপৰলৈ তুলিব লাগে, কাক উধাবলৈ দিব নালাগে আৰু এসময়ত মোৰ মানুহবোৰক নতুনকৈ সৃষ্টি কৰিলে অথবা সলনি কৰি পেলালে। সভা আৰু সভাসদ —সকলোৰে চাৰিকাঠী তেওঁৰ হাতত পৰিল। তেওঁৰ সুৰত আটায়ে গান গাবলৈ ধৰিলে। মোৰ ডিউকৰ গা-গছডালক তেওঁ আইভি লতা হৈ মেৰাই ধৰিলে আৰু মোৰ জীৱনী শক্তিকে শুহি পেলালে। তুমি কাণ দিয়া নাই যেন পাইছো।

মিৰাণ্ডা : দিছো, দিছো পিতা, দিছো।

প্ৰচপেৰ' : শূনা, মন দি শূনা। পাৰ্থিৱ দায়িত্বলৈ মই পিঠি দি মনৰ পথাৰ বিস্তীৰ্ণ কৰিবলৈ নিজৰ কোঠাত অধ্যয়নৰ বাবে নিজক উছৰ্গা কৰিলো। সাধাৰণ মানুহৰ দৃষ্টিত মূল্যবান বস্তুতকৈ অধিক মূল্যবান বস্তু মই পালো কিন্তু লোকচক্ষুৰ পৰা মই আঁৰ হৈ পৰিলো। মোৰ ভাতৃৰ মনত কূটবুদ্ধি খেলালে। তেওঁৰ ওপৰত মোৰ পুত্ৰসম স্নেহ আৰু বিশ্বাসে তেওঁৰ মনত মোৰ বিশ্বাসৰ সম-পৰিমাণৰ অবিশ্বাস আৰু অনাস্থাৰ সৃষ্টি কৰিলে। তেওঁৰ অপ্ৰেম আৰু অবিশ্বাস সীমাহীন হৈ পৰিল। মোৰ নামত আদায় কৰা কৰ-কাটলৰ সি ভোটগিৰি হ'ল। মোৰ নাম আৰু ক্ষমতাৰে আদায় কৰিব পৰা সকলো বস্তু সি আদায় কৰিলে। নিজৰ মিথ্যাচাৰক শেষত সি বিশ্বাস কৰি পেলালে —নিজকে ডিউক বুলি ভাবিবলৈ ল'লে। মোৰ বিকল্প হিচাপে সি ৰাজকীয়

বিশেষাধিকাৰ ভোগ কৰি বাহিৰা কাৰ্য সম্পাদন কৰিলে আৰু তাৰ আকাংক্ষা বাঢ়ি গ'ল। তুমি শুনিছানে নাই?

মিৰাণ্ডা : তোমাৰ কাহিনীয়ে বধিবৰ বধিবত্ব নাশ কৰিব পিতা।

প্ৰচপেৰ' : তেওঁ মিলানৰ সৰ্বময়কৰ্তা হ'বলৈ বিচাৰিলে। তেওঁ যাৰ হৈ কাৰ্য সম্পাদন কৰিছে আৰু যি কাৰ্য সম্পাদন কৰিছে তাৰ মাজত কোনো দেৱাল তেওঁক নলগা হ'ল। তেওঁ ভবিলে মোৰ দৰে হতভাগ্যৰ বাবে পুথিভঁৰালেই এখন বিশাল ৰাজ্য : ৰাজকীয় কাৰ্য সম্পাদনৰ বাবে মই অক্ষম। ক্ষমতাৰ বাবে তেওঁ ইমানেই তৃষ্ণাতুৰ হ'ল যে নেপলছৰ ৰজাৰ লগত ষড়যন্ত্ৰত লিপ্ত হ'ল, ৰজাক বহুৰেকীয়া কৰভাৰ শোধাবলৈ ৰাজী হ'ল, ৰজাৰ ওচৰত বশ্যতা স্বীকাৰ কৰিলে আৰু শিৰ উচ্চ কৰি থকা গৌৰৱময় মিলানৰ শিৰ নত কৰি দিয়ালে। হতভাগ্য মিলান! কি যে ঘৃণিত অধঃপতন!

মিৰাণ্ডা : হাঁয় বিধাতা!

প্ৰচপেৰ' : এতিয়া তুমিয়ে কোৱা, তেনে অৱস্থাত তেনে ঘটনা দেখি তেওঁক মোৰ যোগ্য ভাতৃ বুলিব পাৰিনে?

মিৰাণ্ডা : মই মোৰ মহীয়সী আইতাৰ কথা ভাবি পাপবোধ কৰিছো। মহীয়সী নাৰীৰ গৰ্ভতো কুলাংগাৰ পুত্ৰৰ জন্ম হয়।

প্ৰচপেৰ' : এতিয়া পৰিস্থিতিটো চোৱা। নেপলছৰ ৰজা মোৰ আজন্ম শত্ৰু। মোৰ ভাতৃৰ প্ৰাৰ্থনা তেওঁ মনোযোগেৰে শুনিলে। বশ্যতা আৰু বাৰ্ষিক কৰৰ বিনিময়ত তেওঁ ৰাজী হ'ল মোক সমূলক্ষে ৰাজ্যৰ পৰা উচ্ছেদ কৰিবলৈ আৰু মৰমৰ মিলান ৰাজ্য ভাতৃক অৰ্পণ কৰিবলৈ। ইয়াৰ পিছতে এদিন মাজৰাতি মিলানৰ দুৱাৰ এণ্টনিঅ'ই মুকলি কৰি দিলে ষড়যন্ত্ৰকাৰী আৰু বিশ্বাসঘাতক সৈন্যদলৰ বাবে। মাজনিশাৰ ঘোপমৰা আন্ধাৰত ভাতৃয়ে নিয়োগ কৰা লোকে মোক আৰু কান্দি থকা অৱস্থাতে তোমাক লৰালৰিকৈ আঁতৰাই পঠালে।

মিৰাণ্ডা : হাঁয় কি যে মৰ্মান্তিক! তেতিয়া কেনেকৈ কান্দিছিলো মোৰ মনত নাই, কিন্তু তেনে মৰ্মান্তিক দুখৰ বাবে মই আকৌ কান্দিম। মোৰ বুকু মোচোকা খাই গৈছে পিতা!

প্ৰচপেৰ' : আৰু অনপ শূনা। তাৰ পিছতে মই এতিয়াৰ ধুমুহাৰ কথালৈ আহিম। ধুমুহাক বাদ দিলে কাহিনী অপ্ৰাসংগিক।

মিৰাণ্ডা : আমাক তেওঁলোকে তেতিয়াই কিয় মাৰি নেপালালে পিতা?

প্ৰচপেৰ' : ঠিক প্ৰশ্নকে কৰিছা আই। মোৰ কাহিনীয়ে তেনে প্ৰশ্ন মনলৈ আনিবই। —মিলানৰ মানুহে মোক ইমানেই ভাল পাইছিল যে সিহঁতে সাহ নকৰিলে, —কামটো সিহঁতে বৰ বক্তান্ত কৰিবলৈ নিবিচাৰিলে। সিহঁতৰ দুষ্ট উদ্দেশ্যক সিহঁতে ৰঙীণ সাজ পিন্ধালে। সিহঁতে আমাক এখন সৰু জাহাজত তুলিলে আৰু আমাৰ লগতে কিছুদূৰ সাগৰেদি আহিল। তাৰ পিছতে সিহঁতে তোমাকে মোকে তুলি দিলে এখন পঁচা কাঠৰ নাৱত : পাল, মাস্তুল, বহী —একো নাই। সিহঁত গুচি গ'ল : আমাক এৰি দিলে গৰ্জনৰত সাগৰৰ ওচৰত চিঞৰি কান্দিবলৈ, প্ৰচণ্ড বতাহত হুমুনিয়াহ চাৰিবলৈ।

মিৰাণ্ডা : হাঁয়, হাঁয়, মই চাগৈ তেতিয়া তোমাক আমনি কৰিছিলো।

প্ৰচপেৰ' : নহয়, তুমি দেৱদূত হৈ মোক ৰক্ষা কৰিছিল। মই চকুলোৰে সাগৰ তিয়াই দিয়াৰ পৰত তুমি স্বৰ্গীয় কণ্ঠ-সহিষ্ণুতাৰে হাঁহিব পাৰিছিল। তোমাৰ হাঁহিয়ে মোক যোগান ধৰিছিল সহ্য কৰাৰ শক্তি আৰু অনাগত ভৱিষ্যতৰ সন্মুখীন হোৱাৰ সাহস।

মিৰাণ্ডা : আমি কেনেকৈ পাৰ পালোহি?

প্ৰচপেৰ' : ঈশ্বৰৰ ইচ্ছাত আই! আমাৰ নাৱত কিছু খাদ্য আৰু খোৱাপানী আছিল। মোৰ পাৰিষদ গঞ্জাল'ৰে সেইখিনি নাৱত তুলি দিছিল। ষড়যন্ত্ৰৰ পৰিকল্পনাৰ গুৰি ধৰাৰ দায়িত্বও তেওঁকে দিয়া হৈছিল, কিন্তু তেওঁৰ আমাৰ প্ৰতি দয়া উপজিছিল। তেওঁ নাৱত আৰু তুলি দিছিল পোছাক, কাপোৰ আৰু প্ৰয়োজনীয় অনেক বস্তু।

দুৰ্দিনত সিবিলাক আমাৰ বিশেষ কামত আহিছিল। গঞ্জালৰ কৰুণাৰ বাবেই মোৰ ৰাজ্যতকৈও অধিক মূল্যবান গ্ৰন্থাগাৰৰ গ্ৰন্থসমূহ মই পালো। মোৰ গ্ৰন্থপ্ৰেমৰ কথা জানি সিবিলাক তেৱেঁই আমাৰ নাৱত তুলি দিছিল।

মিৰাণ্ডা : সেই দয়ালু মানুহজনক মই যদি এবাৰ দেখা পালোহেঁতেন পিতা!

প্ৰচপেৰ' : মই উঠিলো। [যাদুকৰৰ পোছাক পিন্ধে]

তুমি বহি থাকা আৰু আমাৰ সাগৰ দুৰ্যোগ কাহিনীৰ শেষ ভাগ শুনা। আমি আহি এই দ্বীপটোত উপস্থিত হ'লো আৰু ইয়াত আহি মই হৈ পৰিলো তোমাৰ শিক্ষক। আন ৰাজকুমাৰীৰ দৰে তুমি অযথা সময় নষ্ট কৰিবলগা নহ'ল। তুমি তেওঁলোকতকৈ বহুত বেছি কথা শিকিলা। তেওঁলোকৰ শিক্ষকসকলো মোৰ দৰে যত্নৱান নহয়।

মিৰাণ্ডা : ঈশ্বৰক ধন্যবাদ। কিন্তু পিতা এটা প্ৰশ্নৰ সঠিক সমিধান মই এতিয়াও পোৱা নাই। সাগৰত ধুমুহাৰ সৃষ্টি তুমি কিয় কৰিলা?

প্ৰচপেৰ' : তুমি এতিয়া ইমানকে জানি থোৱা। আই, অতি আশ্চৰ্যজনক দুৰ্ঘটনা আৰু মোৰ পৰম সৌভাগ্যই আজি মোৰ শত্ৰুক এই দ্বীপৰ পাৰলৈকে লৈ আহিছে। মোৰ পূৰ্বজ্ঞানেৰে মই দেখিছো। যি নক্ষত্ৰৰ প্ৰভাৱত মোৰ জন্ম, সি আজি মোৰ বাবে পৰম সৌভাগ্য কঢ়িয়াই আনিছে। সেই সৌভাগ্য মই আজি আজলি পাতি গ্ৰহণ নকৰিলে সৌভাগ্যই মোক চিৰদিনলৈ এৰা দিব। আৰু প্ৰশ্ন এতিয়া নকৰিবা। তোমাৰ টোপনি ধৰিছে। তুমি শুই থাকা। মই জানো তুমি এতিয়া নুশুই নোৱাৰা। [মিৰাণ্ডা টোপনি যায়।] এতিয়া তই সেইখিনিৰ পৰা আঁতৰি আহ, ভৃত্য। মই সাজু হ'লো। তই মোৰ ওচৰলৈ আহ। এৰিয়েল, আহ! [এৰিয়েল সোমাই আহে]

এৰিয়েল : সন্তোষ গ্ৰহণ কৰক, ডাঙৰীয়া! মই আদেশ অপেক্ষা কৰিছো।

আপুনি ইচ্ছা কৰিলেই এৰিয়েলে সমস্ত শক্তিতে আকাশলৈ উৰা মাৰিব, সাগৰত সাঁতুৰিব, জুইত জাঁপ দিব, কেঁকোৰা ডাৱৰৰ বোকোচাত উঠিব।

প্ৰচপেৰ' : প্ৰেত তোক মই সাগৰত যিদৰে ধুমুহা সৃষ্টি কৰিবলৈ কৈছিলো তাক তই আখৰে আখৰে পালন কৰিলি?

এৰিয়েল : আখৰে আখৰে ডাঙৰীয়া। মই ৰজাৰ জাহাজত উঠিলো : এবাৰ টিঙত, এবাৰ কঁকালত আৰু প্ৰতিটো কেবিনত জুই হৈ জ্বলি আটাইকৈ স্তম্ভিত কৰি দিলো। সময়ত মই কেইবা ভাগো হৈ কেইবাঠাইতো জুই হৈ জ্বলো : মাস্তুলৰ ওপৰত, পালদণ্ডত আৰু পালৰ মাৰলিত আটায়ে দেখাকৈ জ্বলো আৰু পিছত লগলাগি আকৌ একুৰা হওঁ। মই যেন বজ্ৰপাতৰ প্ৰচণ্ড গৰ্জনৰ আগৰ বিজুলী। স্বৰ্গদেৱতা জউভৰ বজ্ৰাঘাতত জুই আৰু গৰ্জনেৰে সমুদ্ৰ উত্তাল হয়, সমুদ্ৰ দেৱতা নেপচুনৰ ত্ৰিশূল কঁপি উঠে, ভয়ত শিয়ৰি উঠে সমুদ্ৰৰ প্ৰচণ্ড ঢৌ। সেই বজ্ৰপাতৰ আগৰ বিজুলী, তাতোকৈয়ো মই বেগী।

প্ৰচপেৰ' : মোৰ সাহসী প্ৰেত! কোৱা চোন দৃঢ়চেতা আৰু আত্মবিশ্বাসী কোন আছিল যাৰ চিন্তাক এই দুৰ্যোগে টলাব পৰা নাছিল? উন্মাদৰ দৰে নোহোৱাকৈয়ে আছিল?

এৰিয়েল : উন্মাদনা প্ৰদৰ্শন নকৰাকৈ কোনোৱে থাকিব পৰা নাছিল। জাহাজ এৰি সকলো নাবিকেই ফেনিল সাগৰত ডুব মাৰিছিল আৰু তাৰ পিছত সকলো মোৰ লগত। ৰাজকুমাৰ ফাৰ্ডিনাণ্ড আছিল সাঁতুৰি পাৰত উঠা প্ৰথম মানুহ : চুলি থিয়, চুলি নহয় যেন খাগৰি জোপোহা, পাৰ পাই চিঞৰিলে : 'নৰক উদং হ'ল, গোটেইগাল চয়তান ইয়াতে গোট খাইছে।'

প্ৰচপেৰ' : এয়াহে মোৰ লায়কৰ প্ৰেত! তেওঁলোক বাকু এতিয়া ওচৰে-পাঁজৰে ক'ৰবাত আছেনে?

এৰিয়েল : নিচেই ওচৰতে আছে ডাঙৰীয়া।

প্রচপেৰ' : তেওঁলোক আটায়ে নিৰাপদনে এৰিয়েল?

এৰিয়েল : কাৰো চুলি এডালৰো হানি-বিঘিনি হোৱা নাই ডাঙৰীয়া। কাৰো পোছাকত দাগ এটাও পৰা নাই; চিক্মিকনি আগতকৈও চৰিছেহে। আপুনি হুকুম দিয়াৰ দৰে দ্বীপটোত মই তেওঁলোকক সিঁচৰতি কৰি দিলো। ৰাজকুমাৰক অকলশৰীয়া কৰি দিলো। তেওঁ এতিয়া দ্বীপটোৰ এচুকত মন মাৰি হাত সাবটি বহি আছে।

প্রচপেৰ' : ৰজাৰ জাহাজখন, নাৱিকসকল আৰু আন যাত্ৰীসকলক কি কৰিলি কচোন?

এৰিয়েল : ৰজাৰ জাহাজ নিৰাপদে আহি পাৰত লাগিছে। এবাৰ যে মাজনিশা আপুনি মোক বাৰমুদা দ্বীপৰ এটা নিভৃত কোণৰ পৰা সোণৰ সোলেং আনিবলৈ কৈছিল, সেই কোণতে গৰ্জনৰত সাগৰ উপকূলত জাহাজখন লুকুৱাই থৈছে। অতিপাত পৰিশ্রম আৰু বাদুৰ প্ৰভাৱত ক্লান্ত নাৱিকবিলাক জাহাজতে শুই পৰিছে। বাকীসকলক মই সিঁচৰতি কৰি দিছিলো আৰু তেওঁলোক এতিয়া লগ লাগিছে। বিষাদগ্ৰস্ত হৈ গৃহভূমি নেপালচলৈ উভতি যাবলৈ ভূমধ্য সাগৰত জাহাজ ওপঙি আছে। নাৱিকহঁতে ধৰি লৈছে সিহঁতৰ ৰজা জাহাজ ডুবি মৰিল।

প্রচপেৰ' : এৰিয়েল, তোৰ দায়িত্ব তই পালন কৰিলি, কিন্তু তোৰ আৰু কাম আছে। এতিয়া সময় কিমান হ'ল?

এৰিয়েল : মধ্যাহ্ন পাৰ হৈছে।

প্রচপেৰ' : ছয় বজাৰ আগতে কেইদণ্ডমান সময় পাম। এই মূল্যবান সময়খিনি হিচাপ কৰি খৰচ কৰিব লাগিব।

এৰিয়েল : আৰু কাম আছে? মোক আৰু কিমান কষ্ট দিয়ে? আপুনি মোক কি প্ৰতিশ্ৰুতি দিছিল মনত আছে। সেই প্ৰতিশ্ৰুতি কিয় এতিয়াও পালন কৰা নাই?

প্রচপেৰ' : কি কলি! অসন্তোষীয়াৰ জাত! তই মোৰ ওচৰত আৰু কি দাবী কৰিব পাৰ?

এৰিয়েল : মোৰ মুক্তি, মোৰ স্বাধীনতা।

প্রচপেৰ' : তোৰ ম্যাদ শেষ হোৱাৰ আগতেই? সেই শব্দ আৰু তই উচ্চাৰণ নকৰিবি।

এৰিয়েল : মোৰ প্ৰাৰ্থনা! মনত ৰাখিব, আপোনাৰ প্ৰতি মই মূল্যবান সেৱা আগবঢ়াই আহিছো। আপোনাক কোনোদিন মিছা কথা কোৱা নাই, কোনো কাৰ্য সম্পাদনত ত্ৰুটি কৰা নাই, কোনো কামৰ ওজৰ-আপত্তি কৰা নাই, অসূয়া-অপ্ৰীতি প্ৰকাশ কৰা নাই। আপুনি নিজেই মোৰ ম্যাদ এবছৰ কমাই দিম বুলি প্ৰতিশ্ৰুতি দিছিল।

প্রচপেৰ' : তই পাহৰি গলি কি গভীৰ যন্ত্ৰণাৰ পৰা মই তোক মুক্ত কৰিছিলো?

এৰিয়েল : নাই পাহৰা।

প্রচপেৰ' : নাই তই পাহৰিছ। নহ'লে তই সাগৰতলিৰ বোকা খচকাকে হাড়ভগা পৰিশ্রম বুলি গণ্য নকৰিলিহেঁতেন। উত্তৰ দিশৰ কোবাল বতাহৰ বিপৰীতে যোৱা আৰু বৰফাবৃত ভূগৰ্ভত প্ৰৱেশ কৰি মোৰ বাবে কাম কৰাই তোৰ বাবে হ'ল কঠোৰ পৰিশ্রম।

এৰিয়েল : মই তেনেদৰে ভবা নাই মহাশয়।

প্রচপেৰ' : তই মিথ্যাৰ আশ্ৰয় লৈছ অজীনপাতকী! ঈৰ্ষা আৰু বাৰ্ভক্যত কুঁজী হৈ পৰা জঘন্য যথিনী চাইকোৰাঙ্গক তই পাহৰি গলি? তই তাইক পাহৰি গলি?

এৰিয়েল : নাই পাহৰা মহাশয়।

প্রচপেৰ' : তই পাহৰিলি। যদি পাহৰা নাই ক মোক, তাইক জন্ম হৈছিল ক'ত?

এৰিয়েল : আৰ্জিয়াৰত, মহাশয়।

প্রচপেৰ' : অ' তাই তাত জন্মিছিল? তই কি আছিলি তাক পাহৰি গ'লেও মাজে-সময়ে মই মনত পেলাও। এই জহনামৰ যাত্ৰী চাইকোৰাঙ্গ,

সহস্র অন্যায় আৰু ভয়ানক যাদুবিদ্যা-অবিশ্বাস্য যাদুবিদ্যাৰ গৰাকী। তাই কৰা মাত্ৰ এটা কামৰ কাৰণে মানুহে তাইক প্ৰাণে নেমাৰি আৰ্জিয়াবৰ পৰা দেশান্তৰিত কৰিছিল। এই কথা সত্য হয়নে নহয়?

এৰিয়েল : হয়, মহাশয়।

প্ৰচপেৰ' : সেই নীলা চকুৰ যথিনীজনীক নাবিকবিলাকে লৈ আহি এই দ্বীপত মেলি দিছিল। তাইৰ পেটত কেঁচুৱা আছিল। এতিয়া মোৰ ভৃত্য, তই, তেতিয়া আছিলি সেই যথিনীৰ কৃতদাস। তাইৰ ভয়ানক হুকুম তই পালন কৰিব নোৱাৰিছিলি, কাৰণ তই এটা সুকোমল প্ৰেতায়া। তাইৰ আদেশ অমান্য কৰাৰ বাবে প্ৰচণ্ড ক্ৰোধত, পালি-পহৰীয়াৰ সহায়ত, তাই তোক গছৰ খোৰোঙত বন্দী কৰিছিল। সেই গছত সুদীৰ্ঘ বাৰ বছৰ এটা যুগ তই বন্দী হৈ আছিলি। তোক বন্দী অৱস্থাতে এৰি চাইকোৰাজৰ মৃত্যু হৈছিল। বন্দী অৱস্থা প্ৰাণকাতৰ চিঞৰেৰে তই গগন ফালিছিলি। এই দ্বীপত তোক উদ্ধাৰ কৰিবলৈ কোনো নাছিল। ইয়াত আছিল কেৱল যথিনীয়ে ফুকাই থৈ যোৱা, মানুহৰ আকৃতি নথকা যথিনী-পুতেক ফুটুকা-কুকুৰটো।

এৰিয়েল : হয় তাইৰ পুতেক কেলিবান।

প্ৰচপেৰ' : কেলিবান, সেই মহা অলগৰ্ধ, তাইৰ পুতেক। তাকো মই এতিয়া মোৰ সেৱাত নিয়োজিত কৰিছো। তোৰ ভালকৈ মনত আছে কি গভীৰ যন্ত্ৰণা আৰু সংকটত তোক মই আৱিষ্কাৰ কৰিছিলো। তোৰ বুকুফটা চিঞৰ শুনি কুকুৰনেটীয়া বাঘেও চিৎকাৰ কৰিছিল। ক্ৰোধাৱিত্ত ভালুকৰ বুকুতো সি আঘাত কৰিছিল। চাইকোৰাজে তোক অভিশাপ দি শাপমুক্ত নকৰাকৈ গুচি গ'ল। সেই শাপত ভ্ৰষ্ট হৈ থকা কিমান যন্ত্ৰণাদায়ক ভাবি চাইছ? মোৰ যাদুবিদ্যাই তোক মুক্ত কৰিছিল; পাইন গছ ফালি তোক মই উলিয়াই আনিছিলো।

এৰিয়েল : তাৰ বাবে আপোনাক ধন্যবাদ মহাশয়।

প্ৰচপেৰ' : তই যদি আৰু ওজৰ-আপত্তি কৰ, তোক এইবাৰ অণ্ডক গছ এজোপাৰ মাজত বন্দী কৰি থম আৰু বাৰ বছৰ ধৰি তই চিৎকাৰ কৰি থাকিবি।

এৰিয়েল : ক্ষমা কৰিব মহাশয়। মই আপোনাৰ আদেশ পালন কৰিম। মই আৰু ওজৰ-আপত্তি নকৰো।

প্ৰচপেৰ' : সেইদৰে কাম কৰ। দুদিনৰ পিছত তোক মই মুক্তি দিম।

এৰিয়েল : আপোনাৰ হৃদয় মহান মহাশয়। মই কি সেৱা কৰিব লাগিব আদেশ কৰক।

প্ৰচপেৰ' : তেওঁ য়া, জলকুঁৱৰীৰ ৰূপ ধৰ। চাবি যাতে তই মোৰ বাবে আৰু মই তোৰ বাবেহে দৃশ্যমান হ'ম। আন সকলোৰে বাবে আমি হ'ম অদৃশ্য। যা জলকুঁৱৰী হৈ ইয়ালৈ আহ : ইয়াৰ পৰা সাৱধানে আঁতৰি যা। [এৰিয়েল ওলাই যায়]

আইজনী, তুমি এতিয়া উঠা, তুমি বহুত সময় শুলা। উঠা।

মিৰাণ্ডা : [সাৰ পাই উঠি] তোমাৰ আশ্চৰ্যজনক কাহিনী শুনি শুনি মোৰ টোপনি আহি গৈছিল।

প্ৰচপেৰ' : টোপনি জোকাৰি পেলোৱা। আহা আমি যাওঁ। আমাৰ ভৃত্য কেলিবানক বিচাৰো। সি কেতিয়াও আমাক প্ৰশ্নৰ সদুত্তৰ নিদিয়।

মিৰাণ্ডা : ই মহা বদমাছ। তাক মোৰ চকু পাৰি দেখিবৰ মন নাযায়।

প্ৰচপেৰ' : হ'লেও কিন্তু আমি তাক বাদ দি চলিব নোৱাৰো। সি আমাক অনেক প্ৰয়োজনীয় কাম কৰি দিছে : সি হাবিৰ পৰা খৰি আনে, জুই ধৰে। —হেৰৌ কেলিবান। কটা গোলাম ক'ত আছ নামাত কিয়? মাত।

কেলিবান : [ভিতৰৰ পৰা] ভিতৰত বহুত খৰি আছে।

প্রচপেৰ' : ওলাই নাই কিয়? খৰিৰ কথা নহয়। তোৰ আন কাম আছে।
ওলাই আহ। কটা কাছ, ওলাই আহ।

[জলকুঁৱৰী ৰূপত এৰিয়েল সোমাই আহে।]

সুন্দৰ পৰীক্ষণ! এয়াহে মোৰ চমৎকাৰ এৰিয়েল! তোক
আগেয়ে কোৱা কথা মনত ৰাখিবি।

এৰিয়েল : মহাশয়, আপুনি আজ্ঞা কৰা কাম কৰা হ'ব। [প্ৰস্থান]

প্রচপেৰ' : কটা নিধক গোলাম! এতিয়া তই আহ।

[কেলিবান সোমাই আহে]

কেলিবান : মোৰ আইৰ যাদুৰ শপত। তইত দুয়োটাকে শাও দিছো। তইতৰ
মূৰৰ ওপৰত চয়তানী বৰষুণ পৰক। গাত জোলা বাসক।

প্রচপেৰ' : তোৰ এনে আচৰণ তই আজি সমুচিত প্ৰতিফল পাবি। গাৰ
বিষত আজি ৰাতি তই কেঁকাৰ লাগিব। ভূতৰ পোৱালি মেলি
দি আজি গোটেই ৰাতি তোক এশিকনি দিয়াম। আজি তোক
মৌ-চেপাদি চেপিৰ লাগিব। প্ৰতিটো চেপাৰ বিষ কিন্তু মৌ-
গুটিৰ কামোৰৰ দৰে মৃদু নহ'ব।

কেলিবান : প্ৰতিফলৰ বাবে মই প্ৰস্তুত। মোৰ আই চাইকোৰাক্সৰ উত্তৰাধিকাৰী
হিচাপে এই দ্বীপ মোৰ। তই মোৰ দ্বীপ মোৰ পৰা কাঢ়ি লৈছ।
তই প্ৰথম আহোতে মোক পিঠিত হাত বুলাই মৰম কৰিছিলি,
তেতিয়া তইহে তই মইহে মই, মোক কফি খাবলৈ দিছিলি,
জোন আৰু বেলিৰ নাম শিকাইছিলি : ময়ো তেতিয়া তোক
ভাল পাইছিলো। তেতিয়াই তোক মই গোটেই দ্বীপটো চিনাকি
কৰি দিলো। কোনটো লোণৰ খনি ক'ত আছে, কোনটো পৰিষ্কাৰ
আৰু নিৰ্মল পানীৰ নিজৰা, ক'ৰ মাটি শুকান আৰু ক'ৰ মাটি
সাক্সা তোক মই দেখুৱাই দি বৰ বেয়া কাম কৰিলো। তোক
শাও দিছো : চাইকোৰাক্সৰ যাদুৰ বলত চুকভেকুলী, বাদুলী,
গুবৰুৱা —আটাইয়ে তোক বেৰি ধৰক। এতিয়া তোৰ প্ৰজা
কেৱল মই, কিন্তু প্ৰথমতে মইতো নিজেই নিজৰ বজা আছিলো।

তই মোক গাহৰি গড়ালত বন্দী কৰি ৰাখি দ্বীপটোৰ বাকী
অঞ্চলৰ পৰা বঞ্চিত কৰিছ।

প্রচপেৰ' : মিথ্যাবাদী গোলামৰ জাত। তোক দয়া কৰি লাভ নাই, চাবুকৰ
ভাষাহে তই বুজি পাৰ। তোৰ দৰে এটা কুকুৰধূলিৰ লগত মই
মানুহৰ দৰে ব্যৱহাৰ কৰিছো। ঘৃণনীয় গোলাম! তোৰ সামৰ্থ্য
কেৱল অমংগল ঘটাবলৈ, তোৰ গাত মংগলে একো সাঁচ বহুৱাব
নোৱাৰে। তোক মই পুতৌ কৰিলো, তোৰ মুখত ভাষা দিবলৈ
কিমান কষ্ট কৰিলো, কিমান কথা তোক মই শিকালো : বৰ্বৰ!
তই মোক কি লাগে তাকে জনা নাছিলি, তোৰ আকাংক্ষাক
প্ৰকাশ কৰিবলৈ মই তোক ভাষা শিকালো। তোৰ আগৰ মুখৰ
মাত জানোৱাৰৰ দৰে নোকনোকনি নাছিলনে? তোৰ এনেকুৱা
নেতেৰা জাত যে তোক কথা শিকালেও কোনো ভাল মানুহ
তোৰ লগত থাকিব নোৱাৰে। জেলত বন্দী হৈ থকাৰহে তই
যোগ্য। তোক শিলাখণ্ডত বন্দী কৰি ৰাখি মই উচিত কামেই
কৰিছো।

কেলিবান : তই মোক ভাষা শিকালি; তাত মোৰ লাভ হ'ল মই তোক
শাও দিব পৰা হ'লো। মোক তই তোৰ ভাষা শিকোৱাৰ বাবে
তই প্লেগৰ পৰা ৰক্ষা পৰ।

প্রচপেৰ' : যথিনীৰ পোৱালি, যা ভিতৰলৈ। খৰি আন। তোৰ বাবে আন
কামো আছে। মোৰ হুকুম যদি তই অৱহেলা বা অমান্য কৰ,
তোৰ শৰীৰৰ মাংসপেশী মই বিষেৰে শালি পেলাম, তোৰ হাড়ৰ
গাঁঠিয়ে গাঁঠিয়ে বিষ ভৰাই দিম আৰু তোৰ চিৎকাৰ শুনি হাবিৰ
বন্য জন্তুও ভয়ত কঁপি উঠিব।

কেলিবান : তেনে কাম নকৰিবি, তোক প্ৰাৰ্থনা কৰিছো —[স্বগতোক্তি]
ইয়াৰ কথা শুনিবই লাগিব। ইয়াৰ যাদুৰ জোৰ সাংঘাতিক। মোৰ
দেৱতা চেটিবচক তাৰ যাদুৱে বশ কৰি লগুৱা কৰি ল'ব।

প্রচপেৰ' : যা গোলাম, তই এতিয়াই যা—। [কেলিবানৰ প্ৰস্থান]

[গান গাই নাচি এৰিয়েল সোমাই আহে। পিছে পিছে ফাৰ্ডিনাণ্ড]

এৰিয়েলৰ গীত—

বঙচুৱা বালিৰে বগাই

হাতেৰে হাতত ধৰাগৈ

সৌজন্য দেখুৱাই

চুমা পৰশেৰে

বলিয়া টোকো

কৰিলা শান্ত

লয়লাস ছন্দেৰে

শুনা শুনা

আহা আৰু

হাতত হাতেৰে ধৰি

গান গাই ইয়াতে নাচা—

ফাৰ্ডিনাণ্ড : ক'ৰ পৰা এই গীত ভাহি আহিছে? এই গীত মাটিৰ নে আকাশৰ? হঠাতে দেখোন গীত নোহোৱা হৈ গ'ল? এই গীত নিশ্চয় এই দ্বীপৰ কোনো দেৱতাৰ বাবে গোৱা গীত। সাগৰ তীব্ৰত বহি মোৰ ৰাজন দেউতাৰ দুৰ্যোগৰ কথা ভাবি উচুপি থাকোতে এই গীত সাগৰেদি বাগৰি আহিল আৰু তাৰ সুমধুৰ সুৰে মোৰ পাহৰালে শোক। এই গীতৰ পিছে পিছে মই আহি আছো। এই গীতেই টানি আনি মোক ইয়াত পোৱালেহি। কিন্তু এতিয়া গীতেই দেখোন নোহোৱা হ'ল। নাই, নাই, এই গীত আকৌ আৰম্ভ হৈছে।

[এৰিয়েলে গীত গায়]

দেউতা তোমাৰ শুই আছে;

সাগৰৰ অতল তলিত;

হাড়েৰে সাজিলে প্ৰবাল

দুচকু হ'ল মাণিক-মুকুতা

সাগৰে সলনি কৰে

তেওঁকো সলনি কৰে

ৰূপ ল'লে

আঁচুৱা ঐশ্বৰ্য সন্তাৰ।

শুনা, মই নিজেও শুনিছো।

ফাৰ্ডিনাণ্ড : গীতটোৱে সলিল সমাধি হোৱা মোৰ দেউতাক মনত ৰাখিছে। এই গীতৰ শব্দ মাটিৰ নহয়, মৰণশীলৰ মৰণশীলতাৰ লগত ইয়াৰ সম্পৰ্ক নাই। এই গীত সৰগৰ গীত।

প্ৰচপেৰ' : ভালকৈ চকু মেলি চোৱা মিৰাণ্ডা। সৌ তাত তুমি কি দেখিছা কোৱা।

মিৰাণ্ডা : সেইটো কি দেউতা? প্ৰেতাৱা নেকি? হে ভগৱান, দেখাত ই কেনেকুৱা! দেউতা, প্ৰেতাৱা হ'লেও দেখাত ইয়াৰ ৰূপ বৰ সুন্দৰ—।

প্ৰচপেৰ' : নহয় আইজনী, ই আমাৰ দৰেই খাব পাৰে, শুব পাৰে আমাৰ দৰেই ইয়াৰ পঞ্চ ইন্দ্ৰিয় আছে। তুমি দেখা এই সাহসী যুৱক দুৰ্ঘটনাগ্ৰস্ত জাহাজত আছিল। মুখত তাৰ শোকৰ ছাঁ পৰি আছে, সৌন্দৰ্য তাৰ স্নান পৰিছে। তুমি তাক ভাল মানুহ বুলি ধৰিব পাৰা। তাৰ লগ হেৰাল, তেওঁলোকক বিচাৰি সি ইয়াত পাইছেহি।

মিৰাণ্ডা : মই তেওঁক স্বৰ্গীয় লোক বুলি ক'ব পাৰো। মই দেখা প্ৰাকৃতিক জীৱৰ কোনোৱে ইমান সুন্দৰ নহয়।

প্ৰচপেৰ' : [স্বগতোক্তি] মোৰ পৰিকল্পনাই বাস্তৱ ৰূপ পাবলৈ ধৰিছে। মোৰ মনে ধৰিছে পৰিকল্পনা কাৰ্য্যকৰী হ'বই। সুন্দৰ অশৰিৰী সন্তা! এই কাৰ্য্য সমাধা কৰাৰ বাবে দুদিনৰ পিছত মই তোকে মুক্তি দিম।

ফাৰ্ডিনাণ্ড : এনে সৌন্দৰ্যৰ অধিকাৰী এয়া নিশ্চিতভাৱে দেৱী! মোৰ প্ৰাৰ্থনা, জানিবলৈ দিয়ক, আপুনি এই দ্বীপৰ বাসিন্দা নেকি? মই ইয়াত কি দৰে থাকিব লাগিব নিৰ্দেশ কৰক। শেষত নিবেদন কৰিছো যদিও মোৰ প্ৰথম অনুৰোধ : হে আশ্চৰ্যজনক সুন্দৰী, আপুনি মানৱী হয়নে নহয়।

মিৰাণ্ডা : আশ্চৰ্য একো নাই মহাশয়; নিশ্চিতভাৱে মই এজনী যুৱতী।

ফাৰ্ডিনাণ্ড : মোৰ নিজৰ ভাষা! কি আশ্চৰ্য! মোৰ ভাষা যি দেশত কোৱা হয় তাত ময়েই শ্ৰেষ্ঠতম! সেই ভাষা কোৱা দেশত যদিহে মই থাকিব পাৰিলোহেঁতেন!

প্ৰচপেৰ' : তুমি কেনেকৈ শ্ৰেষ্ঠজন হ'ব পাৰা! নেপল্‌চৰ বজাই শুনা হলে আজি তোমাৰ গতি কি হ'লহেঁতেন?

ফাৰ্ডিনাণ্ড : মই আজি অতি অকলশৰীয়া, কিন্তু মই আচৰিত হৈছো আপুনি নেপল্‌চৰ উল্লেখ কৰা বাবে। নেপল্‌চৰ বজাই মোৰ কথা শুনিছে, তেওঁ মোৰ উচুপনি শুনিছে। এতিয়া ময়েই নেপল্‌চ। মই নিজ চকুৰে মোৰ পিতৃ, নেপল্‌চৰ বজাক জাহাজ ডুবি মৰা দেখিছো।

মিৰাণ্ডা : হে ভগবান, দয়া কৰা!

ফাৰ্ডিনাণ্ড : সকলো পাৰিষদ আৰু মিলানৰ ডিউকৰ সৈতে নেপল্‌চৰ বজা তেওঁৰ সাহসী পুত্ৰৰ পৰা আঁতৰি পৰিল।

প্ৰচপেৰ' : [স্বগতোক্তি] তুমি এতিয়া মিলানৰ ডিউক আৰু তেওঁৰ সাহসী জীয়েকৰ নিয়ন্ত্ৰণত। উপযুক্ত ক্ষণ আহি উপস্থিত। প্ৰথম সাক্ষাততেই দুয়ো দৃষ্টি বিনিময় কৰিছে। সুকোমল এৰিয়েল তোক মই এই কামৰ বাবেই মুক্তি দিম। [ফাৰ্ডিনাণ্ডৰ প্ৰতি] ব'বা মহাশয়, মোৰ ধাৰণা তুমি এটা ভুল কাম কৰিছা। এটা কথা কোৱা।

মিৰাণ্ডা : দেউতা তুমি তেওঁৰ প্ৰতি কিয় ইমান ৰুঢ় হৈছা? মই দেখা পোৱা এৰেই তৃতীয় মানুহ, আৰু মোৰ হৃদয়ে বিচৰা এৰেই প্ৰথম পুৰুষ। ভগবান, মোৰ দেউতাও যেন এওঁৰ প্ৰতি মোৰ দৰেই সদয় হয়!

ফাৰ্ডিনাণ্ড : সুন্দৰী, তুমি যদি এতিয়াও কুমাৰী আৰু তোমাৰ হৃদয় যদি কাকো দিয়া হোৱা নাই, মই তোমাক নেপল্‌চৰ ৰাণী পাতিম।

প্ৰচপেৰ' : ব'বা মহাশয়, এটা কথা — [স্বগতোক্তি] ইহঁত দুটা ইটোৰ সিটো কবলত পৰিছে। কিন্তু ইমান খৰখেদাকৈ নহয়। ইহঁতৰ মাজত কিছু অস্বস্তি জগাব লাগিব। কম আয়াসতে পোৱা পুৰস্কাৰৰ ওজন পাতল হ'ব পাৰে। [ফাৰ্ডিনাণ্ডৰ প্ৰতি] শুনা, তুমি মোক এটা কথাৰ জবাব দিয়া। অন্যায়ভাৱে তুমি ইয়াত নিজকে নেপল্‌চৰ ৰজা বুলি দাবী কৰিছা আৰু চোৰাংচোৱা হৈ ইয়ালৈ আহি মোৰ দ্বীপটো তুমি মোৰ পৰা কাটি লবলৈ বিচাৰিছা।

ফাৰ্ডিনাণ্ড : নহয়, মই পুৰুষ।

মিৰাণ্ডা : এনে সুন্দৰ যুৱকে অমংগল ধাৰণ কৰিব নোৱাৰে। অশুভ সন্ত্ৰাস বাসস্থান এনে সুন্দৰ দেহা যদি হয়, শুভ শক্তিয়েও এনে গৃহত প্ৰবেশ কৰিবলৈ অহোপুৰুষাৰ্থ কৰিব।

প্ৰচপেৰ' : [ফাৰ্ডিনাণ্ডক] মোৰ পিছে পিছে আহ। - আৰু তুমি তেওঁৰ হৈ মাত নামাতিবা; তেওঁ বিশ্বাসঘাতক। আহা, মই তোমাক ডিঙিয়ে হাতে বান্ধি পেলাম, তোমাক সাগৰৰ লুণীয়া পানী খুৱাম; তোমাৰ খাদ্য হ'ব লেবেলা পৰা আলু আৰু অউক গুটিৰ বাকলি। মোক অনুসৰণ কৰা।

ফাৰ্ডিনাণ্ড : মোৰ শত্ৰুৱে মোক পৰাভূত নকৰালৈকে এনে আদেশ মই পালন নকৰো। [তৰোৱাল উলিয়ায় আৰু লগে লগে যাদুৰ দ্বাৰা স্তম্ভমুক্ত]

মিৰাণ্ডা : অ দেউতা, চিন্তাহীনভাৱে তেওঁক বিচাৰ নকৰিবা। তেওঁ নহয় কিন্তু ভয়াতুৰ নহয়।

প্রচপেৰ' : কি কলা, মোক শিকাবলৈ আহা? — বিশ্বাসঘাতক, তোমাৰ তৰোৱাল তুলি লোৱা : তৰোৱাল খুলি লৈ প্ৰদৰ্শন কৰিছা, কিন্তু আঘাত কৰিবলৈ সাহস নাই। তোমাৰ বিবেক দংশন হৈছে। আহা, যুদ্ধৰ ভংগীত থিয় দি থাকিব নালাগে। কাৰণ এই দণ্ডডালেৰেই মই তোমাক নিৰস্ত কৰিব পাৰো, আৰু তোমাৰ অস্ত্ৰ এতিয়া মাটিত পৰি যাব।

মিৰাণ্ডা : দেউতা, তোমাক মই কাবোঁ কৰিছোঁ।

প্রচপেৰ' : আঁতৰ হোৱা, মোৰ গাত লাগি নাথাকিবা।

মিৰাণ্ডা : দেউতা, এওঁক দয়া দেখুৱা; মই এওঁৰ দায়িত্ব গ্ৰহণ কৰিম।

প্রচপেৰ' : তুমি মনে মনে থাকা। আৰু এটা শব্দ উচ্চাৰণ কৰিলে তোমাৰ প্ৰতি ঘৃণা প্ৰকাশ নকৰিলেও তোমাক ভৎসনা কৰিম। স্বয়ং বজাৰ হৈ মাত মাতিবলৈ আহিছা? মনে মনে থাকা। এওঁতকৈ ধুনীয়া যুৱক আৰু পৃথিৱীত ক'তো নাই বুলি ভাবিছা? মুখ ছোৱালী, তুমি মানুহ দেখাই নাই, মাত্ৰ এওঁক আৰু কেলিবানক দেখিছা। অনেক যুৱক এওঁৰ তুলনাত দেৱদূত।

মিৰাণ্ডা : তেনেহলে মোৰ প্ৰেম অতি বিনম্ৰ পিতা; এওঁতকৈ ৰূপহ যুৱকৰ লগত মোৰ সাক্ষাৎ হ'ব নেলাগে।

প্রচপেৰ' : মোৰ কথা শুনা— আৰু মোক অনুসৰণ কৰা। তোমাৰ শক্তি আৰু সাহসৰ শৈশৱ প্ৰাপ্তি ঘটিছে, তেজস্বিতা তাত আৰু নাই।

ফাৰ্ডিনাণ্ড : হয়, ঠিক তেনেই হৈছে। সপোনত হোৱাৰ দৰে মোৰ সমস্ত শক্তি যেন অসাৰ হৈ পৰিছে। মোৰ পিতৃ বিয়োগ, মই অনুভৱ কৰা দুৰ্বলতা, সকলো বন্ধুৰ সলিল সমাধি, আৰু মোক পৰাভূত কৰা এই মানুহজনৰ ভাবুকি : এই সমস্ত দুখ মোৰ লাঘব হৈ পৰিব যদিহে মোৰ কাৰাগাৰ কোঠাৰ পৰা এই সুন্দৰী কন্যাক দিনে মই এবাৰ দেখা পোওঁ : সমস্ত পৃথিৱীৰ স্বাধীনতাক মই ত্যাগ কৰিব পাৰো, কাৰাগাৰৰ ভিতৰতে মই পাম স্বাধীনতাৰ স্বাদ।

প্রচপেৰ' : [স্বগতোক্তি] মোৰ কৌশল কামত আহিছে [ফাৰ্ডিনাণ্ডক] আহা যুৱক। — তই সুন্দৰ কাৰ্য সম্পাদন কৰিলি এৰিয়েল! [ফাৰ্ডিনাণ্ডক] মোক অনুসৰণ কৰা। [এৰিয়েলক] তই আৰু কি কাৰ্য সমাধা কৰিব লাগিব শুন।

মিৰাণ্ডা : তুমি শান্ত হোৱা। দেউতাৰ কথা শুনি তেওঁক যেনে মানুহ যেন লাগিছে, তেওঁ প্ৰকৃততে তাতকৈ ভাল মানুহ। আজি অপ্ৰয়োজনীয় ভাবে তেওঁ ৰুঢ় হৈছে।

প্রচপেৰ' : এৰিয়েল, পাহাৰীয়া বতাহৰ দৰে তই মুক্ত হৈ পৰিবি, কিন্তু এতিয়া মোৰ ক্ষম তই আখৰে আখৰে পালন কৰ।

এৰিয়েল : আখৰে আখৰে পালন কৰিম, মহাশয়।

প্রচপেৰ' : আইজনী আহা। মোৰ পিছে পিছে আহা। তেওঁৰ হৈ আৰু মাত নামাতিবা। [প্ৰস্থান]

দ্বিতীয় অংক

প্ৰথম দৃশ্য, দ্বীপটোৰ আন একাংশ

[এলনচ', চেবাস্তিয়ান, এণ্টনিঅ', গঞ্জাল', এড্ৰিয়ান, ফ্ৰাঞ্চিষ্ট' আৰু আনসকল]

গঞ্জাল' : মহাশয় দুখ কৰি নাথাকিব। আমাৰ সকলোৰে আনন্দ কৰিবৰ কাৰণো আছে। আমি যি হেৰুৱালো তাতকৈ আমাৰ পৰিত্ৰাণ কম কথা নহয়। আমাৰ সকলোৰে দুখৰ কাৰণ একেটাই। প্ৰত্যেক দিনেই কোনোবা নাৰিকৰ পত্নী, কোনোবা সদাগৰী জাহাজৰ মালিক অথবা জাহাজলৈ বাট চাই থকা সদাগৰেই আমাৰ দৰেই দুখ কৰিছে, কিন্তু আমাৰ দৰে পৰিত্ৰাণ পোৱাসকলৰ সংখ্যা হাজাৰৰ মাজত এজনো নহয়। গতিকে মহাশয়, আমাৰ দুখৰ বিপৰীতে আমাৰ সৌভাগ্যক জুখি চাওক।

এলনচ' : অনুৰোধ কৰিছোঁ, মোক শান্তিত থাকিবলৈ দিয়া।

চেবাস্তিয়ান : সান্ত্বনাও এতিয়া তেওঁৰ বাবে অখাদ্য।
 এণ্টনিঅ' : সান্ত্বনাদাতাই তেওঁক আৰু সান্ত্বনা নিদিয়াই ভাল।
 চেবাস্তিয়ান : তেওঁ বুদ্ধিৰ ঘড়ীত চাবি দিছেহে, এতিয়া ঘড়ীয়ে টিক্ টিক্ কৰিব।
 গঞ্জাল' : মহাশয়, —।
 চেবাস্তিয়ান : একোৰ পৰিছে :- হিচাপ কৰিব।
 গঞ্জাল' : জীৱনলৈ অহা প্রতিটো দুখকে যদি আপ্যায়ন কৰিব লাগে, তেন্তে আপ্যায়ন কৰা জনে পাব —
 চেবাস্তিয়ান : আপ্যায়নৰ বাবদ এটা মুদ্রা
 গঞ্জাল' : আপুনি ঠিকেই কৈছে, জীৱন হৈ পৰিব এটা দুখৰ মুদ্রা।
 চেবাস্তিয়ান : আপুনি কথাটো বৰ সুন্দৰকৈ ব্যাখ্যা কৰিলে।
 গঞ্জাল' : গতিকে মহাশয়,
 এণ্টনিঅ' : ছিঃ ছিঃ, আপুনি কি কথাবোৰ কৈ আছে!
 এলনচ' : মোৰ অনুৰোধ, মনে মনে থাকক।
 গঞ্জাল' : আপোনাৰ যি ইচ্ছা, মই কব লগাখিনি কলো : কিন্তু তথাপি
 চেবাস্তিয়ান : তেখেতে কথা কৈয়েই থাকিব।
 এণ্টনিঅ' : বাজী ধৰা হওক : বুঢ়া কুকুৰা আৰু ডেকা কুকুৰাৰ ভিতৰত
 আগতে কোনে ডাক দিয়ে। আমাৰ এড্ৰিয়ান ডেকা কুকুৰা আৰু
 গঞ্জাল' বুঢ়া কুকুৰা।
 চেবাস্তিয়ান : মই কৈছো বুঢ়া কুকুৰা।
 এণ্টনিঅ' : মই কৈছো ডেকা কুকুৰা।
 চেবাস্তিয়ান : মঞ্জুৰ! পিছে বাজী?
 এণ্টনিঅ' : বাজী এটা হাঁহি।
 চেবাস্তিয়ান : জোৰৰ জোখাৰে হৈছে।

এড্ৰিয়ান : এই দ্বীপটো মৰুভূমিৰ নিচিনা লাগে যদিও —
 চেবাস্তিয়ান : হাঃ হাঃ হাঃ এণ্টনিঅ', পাওনা আদায়।
 এড্ৰিয়ান : ইয়াত মানুহ-দুনুহ থকা যেনো নালাগে, ইমান দুৰ্গম,—
 চেবাস্তিয়ান : তথাপি —
 এড্ৰিয়ান : তথাপি
 এণ্টনিঅ' : যদিও বুলি আৰম্ভ কৰিলে তথাপি বুলি কবই লাগিব।
 এড্ৰিয়ান : ইয়াৰ জলবায়ু কিন্তু কোমল আৰু মৃদু।
 এণ্টনিঅ' : জলবায়ু ধৈৰ্যশীলা সুকোমল গাভৰু।
 চেবাস্তিয়ান : আৰু বৰ সুস্বাদুদৰ্শী।
 এড্ৰিয়ান : ইয়াৰ বতাহ গা শাঁত পৰি যোৱা।
 চেবাস্তিয়ান : হয় হয়, বতাহৰ নিজৰে যেন হাওঁফাওঁ আছে আৰু তাকো গেলা।
 এণ্টনিঅ' : জলাহ-পিতনিৰ গেলা গোন্ধেৰে বতাহ সুবাসিত।
 গঞ্জাল' : জীয়াই থকাৰ অনুকূল পৰিবেশ এই দ্বীপটোত আছে।
 এণ্টনিঅ' : হয় হয়, পিছে জীয়াই থকাৰ উপায়হে নাই। বাকী সকলোখিনি
 আছে।
 চেবাস্তিয়ান : হয় হয়, সেই বিধৰহে একো নাই।
 গঞ্জাল' : এই দ্বীপটোৰ ঘাঁহবোৰ কিমান লহপহীয়া সেউজীয়া।
 এণ্টনিঅ' : মাটিখিনি কিন্তু বগুচুৱা।
 চেবাস্তিয়ান : তাতে অলপ সেউজীয়া বোল এটা আছে।
 এণ্টনিঅ' : তেওঁৰ চকুত কথাটো ঠিকেই ধৰা পৰিছে।
 চেবাস্তিয়ান : তেওঁ সত্যটোহে কেৱল সম্পূৰ্ণ ভুল কৰে।
 গঞ্জাল' : কিন্তু সত্য নিজেই দুপ্ৰাপ্য। সেয়ে ই অবিশ্বাস্য।

চেবাস্তিয়ান : হয় হয়, মানুহে আস্থা বখা আন অনেক দুঃখাপ্য বস্তুর দৰেই সত্যও দুঃখাপ্য।

গঞ্জাল' : আমাৰ পোছাকবোৰৰ কথাকে ধৰক। সাগৰৰ পানীত সম্পূৰ্ণ তিতাৰ পিছতো পোছাকত লুণীয়া পানীৰ দাগ নাই। পোছাকবোৰ এনেকৈ তিৰবিবাইছে যেন এইবোৰ নতুনকৈ ধুই বং দিয়াহে হৈছে।

এণ্টনিঅ' : জেপবোৰে, কথা কব পৰাহেঁতেন বালি বোকা সোমাই থকা জেপ এটাই কলেহেঁতেন তেখেতে মিছা কথা কৈছে।

চেবাস্তিয়ান : অথবা মিছা প্ৰতিবেদন দাখিল কৰিছে।

গঞ্জাল' : মোৰ বিশ্বাস, আফ্ৰিকাত ৰাজকুমাৰী ক্ৰেবিবেলৰ টিউনিচ ৰজাৰ লগত বিয়া হোৱা দিনা আমি পোছাক পিন্ধোতে সিৰোৰ যিমান পৰিষ্কাৰ হৈ আছিল, এতিয়াও সিৰোৰ সিমানেই পৰিষ্কাৰ হৈ আছে।

চেবাস্তিয়ান : বিয়াখন বৰ সুন্দৰ আছিল আৰু তাৰ পৰা আমাৰ লাভো হৈছিল।

এড্ৰিয়ান : ৰূপে-গুণে ধন্য তেনে এগৰাকী ৰাণী পোৱাৰ ভাগ্য টিউনিচৰ আগেয়ে কেতিয়াও হোৱা নাছিল।

গঞ্জাল' : স্বামীহাৰা ডিড'ৰ দিনৰ পৰা ধন্য হোৱা নাই।

এণ্টনিঅ' : ধুব! স্বামীহাৰা ডিড'ৰ কথা আকৌ কৰপৰা আহিল? (ভেঙুচালি কৰি) স্বামীহাৰা ডিড'!

চেবাস্তিয়ান : 'বৰলা ইনিজ'ৰ কথাও কোৱা হ'লে তোমাৰ কেনে লাগিলহেঁতেন? হে ভগবান, তোমাৰ চাটগৈ কিমান বিৰক্তি উপজিলহেঁতেন!

এড্ৰিয়ান : তুমি কাৰ কথা ক'লা — বিধৱা ডিড'? তেওঁ কিন্তু টিউনিচৰ, কাৰ্থেজৰ নহয়।

গঞ্জাল' : মহাশয়, সেই টিউনিচেই কাৰ্থেজ।

এড্ৰিয়ান : কাৰ্থেজ।

গঞ্জাল' : হয় মই নিশ্চিতভাৱে কব পাৰো, - কাৰ্থেজ।

এণ্টনিঅ' : তেওঁৰ শব্দৰ মহিমা যাদুৰ বীণাতকৈও বেছি।

চেবাস্তিয়ান : এপল' দেৱতাই যাদুৰ বীণাৰে ট্ৰয় নগৰৰ চৌপাশে দেৱাল উঠোৱাৰ দৰে তেঁৱো শব্দৰে দেৱাল আৰু ঘৰ-দুৱাৰ সৃষ্টি কৰিছে।

এণ্টনিঅ' : পিছলৈ বা শব্দ ব্ৰহ্মৰে তেওঁ আৰু কি অসাধ্য সাধন কৰে!

চেবাস্তিয়ান : বোধহয় তেওঁ এই দ্বীপটোকে জেপত ভৰাই ঘৰলৈ লৈ যাব আৰু আপেল এটা বুলি পুতেকক উপহাৰ দিব।

এণ্টনিঅ' : আৰু আপেলটোৰ গুটিবোৰ সাগৰত সিঁচি দি পুনৰ নতুন নতুন দ্বীপৰ সৃষ্টি কৰিব।

গঞ্জাল' : হয় নেকি?

এণ্টনিঅ' : সকলো ঠিক সময়ত হ'ব।

গঞ্জাল' : মহাশয়, আমি কথা পাতিছিলো আমাৰ পোছাক-পৰিচ্ছদৰ বিষয়ে। সিবিলাক এনেকুৱা পৰিষ্কাৰ-পৰিচ্ছন্ন হৈ আছে যেন আমি টিউনিচত আপোনাৰ জীয়েকৰ বিয়াতহে পিন্ধিছো। আপোনাৰ জীয়েক এতিয়া টিউনিচৰ ৰাণী।

এণ্টনিঅ' : তাইৰ বাদে কোনো কেতিয়াও তাত ৰাণী হ'বলৈ যোৱা নাই।

চেবাস্তিয়ান : কিয় বিধৱা ডিড' নাছিল জানো মহাশয়?

এণ্টনিঅ' : অ' বিধৱা ডিড' হয়, বিধৱা ডিড'।

গঞ্জাল' : চাওক মহাশয়, মোৰ জাকিট্টো বিয়াৰ প্ৰথম দিনা পিন্ধাৰ দৰেই, মোটামুটিভাৱে পৰিষ্কাৰ হৈ আছেনে নাই?

এণ্টনিঅ' : 'মোটামুটি' শব্দটো কিন্তু তুমি বৰশী টোপাই উঠাই আনিছা।

গঞ্জাল' : মই বাক আপোনাৰ জীয়েকৰ বিয়াত এইটো কেতিয়া পিন্ধিছিলো কওক?

এলনচ' : মোৰ, গুনিবলৈ সমূলি আগ্ৰহ নথকা কথাবোৰ তুমি অনৰ্গল শুনাই আছা। মোৰ কন্যাক মই টিউনিচলৈ বিয়া নিদিয়াই ভাল

আছিল! কন্যাক বিয়া দিবলৈ আহি মোৰ পুত্ৰ হেৰুৱালো। আৰু কন্যাকো বিয়া দিলো ইমান দূৰলৈ — তায়ো হেৰাল। তাইক ইটালিৰ পৰা ইমান দূৰ কৰি পঠালো। মইনো আৰু জীৱনত ক'ত তাইক দেখা পাম! নেপলছ আৰু মিলানৰ মোৰ উত্তৰাধিকাৰী পুত্ৰ, কোন অচিন মাছৰ তই আহাৰ হলি।

ব্ৰাহ্মিন্দ্ৰ' : মহাশয়, তেওঁ জীয়াই থাকিব পাৰে। পানীৰ সোঁত পৰাভূত কৰি টোৰ বোকোচাত উঠি তেওঁ গুচি গৈছে। পানীৰ শত্ৰুতাক তেওঁ দলিয়াই দাঁতিলৈ পেলাইছে, পানীক পদানত কৰিছে, কলহপ্ৰিয় টোৰ ওপৰত তেওঁ সাহসেৰে মূৰ তুলি ৰাখিছে। চমৎকাৰ বাহুবলেৰে তেওঁ পাৰৰ ফালে সাঁতুৰি গৈছে, তেওঁৰ কষ্ট উপশম কৰিবলৈকে উপকুলো যেন চাপৰি দিছে। মোৰ সন্দেহ নাই তেওঁ জীৱন্তে গৈ পাৰ পাইছে।

এলন'চ' : নাই, নাই সি হেৰাই গৈছে।

চেবাস্তিয়ান : মহাশয়, এই বিশাল ক্ষতিৰ কাৰণে আপুনি নিজকে ধন্যবাদ দিয়ক। আমাৰ ইউৰোপক আপোনাৰ কন্যাৰে ধন্য হ'বলৈ নিদি তেওঁক আফ্ৰিকান এজনলৈ বিয়া দিলে। আপোনাৰ কন্যা আপোনাৰ দৃষ্টিৰ পৰা নিৰাসিত হৈ গ'ল। সি আপোনাৰ বাবে চকুলো টোকাৰ কাৰণ।

এলন'চ' : আৰু নকবা, শান্ত হোৱা।

চেবাস্তিয়ান : আমি সকলোৱে আপোনাক বিৰত কৰিবলৈ অনুৰূপ কৰিছিলো। ৰাজকন্যাই নিজেও মন স্থিৰ কৰিব পৰা নাছিল। এহাতে পিতৃ ইচ্ছা আৰু আনহাতে ঘৃণা ৰাজকন্যাৰ মন দোদুল্যমান। মোৰ সংশয়, আমি আপোনাৰ পুত্ৰক চিৰদিনৰ বাবে হেৰুৱালো। আপোনাৰ কাৰ্যই মিলান আৰু নেপলছত অনেক বিধৱাৰ সৃষ্টি কৰিলে। দোষ আপোনাৰ।

এলন'চ' : ক্ষতিৰ সিয়েই সবাতোকৈ কৰুণ দিশ।

গঞ্জাল' : মহাশয় চেবাস্তিয়ান, আপুনি কোৱা সত্য কথাত অলপো

সহানুভূতি নাই। এই সময়ত এনে নিৰ্দয় কথা কৈ আপুনি কেঁচা ঘাঁত নিমখহে ছটিয়াইছে।

চেবাস্তিয়ান : ঠিকেই কৰিছে।

এণ্টনিঅ' : শৈল চিকিৎসকৰ দৰে কৰিছা।

গঞ্জাল' : মহাশয়, আপোনাৰ মন ডাৱৰে আবৰি থাকিলে আমাৰ আটাইৰে বতৰ বেয়া হয়।

চেবাস্তিয়ান : বেয়া বতৰ।

এণ্টনিঅ' : অতি বেয়া বতৰ

গঞ্জাল' : এই দ্বীপত যদি মই উপনিবেশ পাতিলোহেঁতেন মহাশয়,

এণ্টনিঅ' : তেওঁ অগৰা গুটিৰ খেতি কৰিলেহেঁতেন।

চেবাস্তিয়ান : শিয়াল কাটা বা শিয়ালৰ কটা নেজৰ খেতি কৰিলেহেঁতেন।

গঞ্জাল' : আৰু মই যদি তাৰ ৰজা হলোহেঁতেন, মই বাৰু কি কৰিলোহেঁতেন?

চেবাস্তিয়ান : মদ নাই বাবে তুমি মাতাল হ'ব নোৱাৰিলাহেঁতেন।

গঞ্জাল' : মই এখন কমনৱেল্থ প্ৰতিষ্ঠা কৰিব পাৰিলে সকলো নিয়ম ওলোটো কৰি দিম। ব্যৱসায়-বাণিজ্য, ৰাজ-বিষয়া, লিখা-পঢ়া - - তাত একো নাথাকিব। তাত কোনো ধনী-দুখীয়া নাথাকিব। সেৱা, চুক্তি, উত্তৰাধিকাৰ, মাটিৰ সীমা, কৃষি, আঙুৰ বাগিচা, ধাতুৰ ব্যৱহাৰ, তেল, সুৰা, ধান, কাম-কাজ — এইবোৰ একোৱে নাথাকিব। মতা-তিৰোতা কোনেও এগছ কুটা দুগছ নকৰিব। কিন্তু সকলো মানুহ হৈ থাকিব নিষ্পাপ আৰু পৱিত্ৰ। সাৰ্বভৌম কোনো কৰ্তৃত্ব নাথাকিব —

চেবাস্তিয়ান : তথাপি তাতে তেওঁ ৰজা হৈ থাকিব।

এণ্টনিঅ' : কমনৱেল্থৰ পিছৰ ডোখৰে আগৰ ডোখৰ পাহৰিয়ে গ'ল।

গঞ্জাল' : কপালৰ ঘাম মাটিত নেপেলোৱাকৈ, বিনা কষ্টে প্ৰকৃতিয়ে কৰা উৎপাদনহে মোৰ কমনৱেল্থত থাকিব। ষড়যন্ত্ৰ, অপৰাধ, বন্দুক,

ছুৰী, যাঠী, তৰোৱাল, যুদ্ধৰ কোনো অস্ত্ৰ-শস্ত্ৰ মোৰ ৰাজ্যত থাকিব নোৱাৰিব। মোৰ নিষ্পাপ প্ৰজাক আহাৰ যোগাবলৈ প্ৰকৃতিয়ে নিজেই দেশ প্ৰাচুৰ্যৰে ভৰাই দিব।

চেবাস্তিয়ান : প্ৰজাৰ মাজত বিয়াবাক চলিবনে নচলে?

এণ্টনিঅ' : নাই, নাই বিয়া বাক ক'ত হব। সকলো মানুহ সম্পূৰ্ণ নিষ্কৰ্ম হৈ থাকিবতো।

গঞ্জাল' : মহাশয়, মই ইমান ভালকৈ দেশ চলাম যে সোণালী যুগকো ই চেষ্টা পেলাব।

চেবাস্তিয়ান : ঈশ্বৰে মহাৰাজক বক্ষা কৰক!

এণ্টনিঅ' : গঞ্জাল' দীৰ্ঘজীৱী হওক!

গঞ্জাল' : মহাশয়, মোৰ কথাটো ভালকৈ মন কৰিছেনে নাই?

এলন'চ' : অনুৰোধ কৰিছো, মনে মনে থাকা। তোমাৰ কথাৰ মই একো অৰ্থ বিচাৰি পোৱা নাই।

গঞ্জাল' : মহাশয়ৰ কথা মই সম্পূৰ্ণ বিশ্বাস কৰিছো। হাঁহি তামাচা কৰিবলৈ চেলু বিচাৰি ফুৰা এই ডাঙৰীয়াসকলক হাঁহিৰ খোৰাক যোগোৱা বিষয় এটাহে মই উলিয়াইছো।

এণ্টনিঅ' : আমি তোমাকহে হাঁহিছো।

গঞ্জাল' : কাক লৈ হাঁহিছা একো ডাঙৰ কথা নহয়, তোমালোকে হাঁহি তামাচা কৰি থাকিব পাৰা, একো কাৰণ নহলেও হাঁহিব পাৰা।

এণ্টনিঅ' : এইটো ঘাপ হলে ভাল মাৰিছে।

চেবাস্তিয়ান : ভাগ্যে ধাৰেৰে নপৰি গদিৰে পৰিছে।

গঞ্জাল' : তোমালোক বৰ সাহসী ভদ্রলোক। জোনটো পৰিৱৰ্তন নোহোৱাকৈ পাঁচ সপ্তাহ কক্ষপথত থাকিলে তোমালোকে জোনটোকো কক্ষপথৰ পৰা উঠাই আনিবা।

[সুমধুৰ সংগীত পৰিবেশন কৰি এৰিয়েল অদৃশ্য হৈ সোমাই আহে]

চেবাস্তিয়ান : হয় আমি জোনটো উঠাই আনিম আৰু বাদুলী চিকাৰলৈ ওলাই যাম।

এণ্টনিঅ' : নাই নাই ডাঙৰীয়া, খং কৰিব নালাগে। মোৰ বিচক্ষণতাৰ সুখ্যাতি মই এনেদৰে নষ্ট কৰিব নোৱাৰো। মোৰ ভাগৰ লাগিছে, ইহুৱাই টোপনি নিয়াই দিব পাৰিবা?

এণ্টনিঅ' : শুবলৈ যোজা কৰা আৰু আমাৰ হাঁহি শুনি থাকা।

[এলন'চ', চেবাস্তিয়ান আৰু এণ্টনিঅ'ৰ বাহিৰে আন সকলো শুই পৰে]

এলন'চ' : সকলো ইমান সোনকালে টোপনি গ'ল! টোপনিয়ে মোৰো যদি চিন্তাবোৰ চকু মুদাই ধৰিলেহেঁতেন! মোৰ চকুৰ পতাও দেখোন জাপ যাব খুজিছে।

চেবাস্তিয়ান : চকুৰ পতা গধুৰ হৈছে যদি টোপনিক আওকাণ নকৰিব মহাশয়। শোকাৰ্তৰ কাষলৈ টোপনি সততে নাহে। আহিলে সান্থনা।

এণ্টনিঅ' : মহাশয় আপুনি টোপনি যাওক আৰু আপোনাৰ নিৰাপত্তাৰ কাৰণে আমি দুজনে পহৰা দিও।

এলন'চ' : ধন্যবাদ। আহ, টোপনিয়ে চকু ভিৰাই ধৰিছে।

[এলন'চ' টোপনি যায় আৰু এৰিয়েল ওলাই যায়।]

চেবাস্তিয়ান : কেনে অদ্ভুত টোপনিয়ে ধৰিলে এওঁলোকক!

এণ্টনিঅ' : জলবায়ুৰ প্ৰভাৱ।

চেবাস্তিয়ান : তেন্তে আমাৰ চকুত টোপনিয়ে ধৰা নাই কিয়?

এণ্টনিঅ' : মোৰ চকুতো টোপনিয়ে ধৰা নাই। এওঁলোক যেন টোপনি যাওঁ বুলিয়েই গ'ল। কিবা বজ্ৰপাত পৰা মানুহৰ দৰে চিধা ধলি পৰিল। চেবাস্তিয়ান, কি এটা যেন শক্তি, আঃ কি শক্তি এইটো? পিছত আৰু একো নাই। কিন্তু তোমাৰ ভাগ্যত কি লিখা আছে মই যেন দেখা পাইছো। পৰিস্থিতিয়ে তোমাক কৰ্তব্যলৈ আহান

জনাইছে, মোৰ শক্তিশালী কল্পনাই দেখা পাইছে : তোমাৰ শিৰত এটা মুকুট সৰি পৰিছে।

চেবাস্তিয়ান : কি ক'লা? তুমি সাৰে আছাতো?

এণ্টনিঅ' : কিয়, তুমি মোৰ কথা শুনা নাই?

চেবাস্তিয়ান : শুনাত শুনিছো। তোমাৰ মাতৃ কথা টোপনি গধুৰ হৈছে। তুমি টোপনিত কথা কোৱাদি কৈছা। তুমি কি কৈছিলি? ইও এক অদ্ভুত ঘটনা। চকু মেলি তুমি টোপনি গৈ আছা! থিয় হৈ আছা, কথা কৈ আছা, ইফাল-সিফাল কৰি আছা কিন্তু তথাপি তুমি দুৰ্ঘোৰ টোপনিত লালকাল।

এণ্টনিঅ' : মহান চেবাস্তিয়ান, সৌভাগ্যক সাৰি যাবলৈ দিয়াতকৈ তুমি মৰি নোযোৱা কিয়? সাৰ পাই থাকিও তুমি চকু মুদি আছা।

চেবাস্তিয়ান : তুমি কিন্তু বিৰাট নাক বজাইছা। তোমাৰ নাকৰ ঘোৰোৰণিত অৰ্থ আছে।

এণ্টনিঅ' : মই ধেমালি কৰা নাই। মন কৰিলে তুমিও গম্ভীৰ হ'ব পাৰা। তুমি মোৰ কথালৈ কাণ দিলে এতিয়াতকৈ তিনিগুণ মহৎ হ'বও পাৰা।

চেবাস্তিয়ান : মোৰ মন সাগৰত জোৱাৰো উঠা নাই, ভাটাও পৰা নাই।

এণ্টনিঅ' : জোৱাৰ কেনেকৈ উঠে তোমাক মই শিকাৰ পাৰো।

চেবাস্তিয়ান : শিকোৱা, কিন্তু মোৰ তেজত উচ্চাকাংক্ষা নাই।

এণ্টনিঅ' : তুমি বুজা নাই। যি পৰিকল্পনাক তুমি বিদ্ৰূপ কৰিছা, তাকেই হৃদয়ত তুমি যতনেৰে লালন পালনো কৰিছা। যি পোছাক তুমি খুলিছো বুলি ভাবিছা তাকে তুমি সাৰটিও ধৰিছা। সৌভাগ্যৰ জোৱাৰৰ সুযোগ নোলোৱা আলস্যই ভাটাৰ পৰত জাহাজ নি বালিত লগাবগৈ।

চেবাস্তিয়ান : মোৰ অনুৰোধ, খুলি কোৱা। তোমাৰ হিৰ চকু-মুখে ঘোষণা কৰিছে তুমি কিবা গুৰুত্বপূৰ্ণ কথা কব খুজিছা, কিন্তু কথাটো কবলৈ তোমাৰ ভীষণ কষ্ট হৈছে।

এণ্টনিঅ' : তেন্তে শুনা মহাশয়, এনেকৈয়ে : দুৰ্বল স্মৃতিশক্তিৰ সৌজন মহাশয়, তেওঁক কবৰ দিলে কাৰো স্মৃতিত তেওঁ জীয়াই নাথাকে। তেওঁৰ কাম কেৱল মানুহক পতিয়ন নিওৱা আৰু পতিয়ন নিয়াৰ তেওঁ পাৰে। ৰাজকুমাৰ পানীত ডুবি মৰা নাই বুলি তেওঁ ৰজাক পতিয়ন নিয়াইছে। কিন্তু ৰাজকুমাৰ নমৰা কথাটো সৌ শুই থকা ৰজাজন সাঁতুৰি থকাৰ নিচিনা কথা।

চেবাস্তিয়ান : তেওঁ পানীত ডুবি মৰা নাই বুলি ময়ো আশা কৰা নাই।

এণ্টনিঅ' : 'আশা কৰা'ৰ কথা নকৰা। বাদ দিয়া। কিন্তু তোমাৰ কিমান আশা আছে ভাবি চোৱা। ৰাজকুমাৰৰ আশা নোহোৱাৰ কথাইতো তোমাৰ আশা। এই আশা ইমানেই সুউচ্চ যে উচ্চাকাংক্ষায়ে তাৰ সিপাৰলৈ চকু পিৰিকিয়াই চাবলৈ উপায় নাই। উচ্চাকাংক্ষাই তাৰ সিপাৰে কিবা নতুন আৱিষ্কাৰ যে কৰিব পাৰিব সন্দেহ। তুমি মোৰ লগত একমত হ'বা যে ফাৰ্ডিনাণ্ডৰ সলিল সমাধি ঘটিছে?

চেবাস্তিয়ান : তেওঁ আৰু জীয়াই থকা নাই।

এণ্টনিঅ' : তেন্তে কোৱা নেপলচৰ উত্তৰাধিকাৰী কোন?

চেবাস্তিয়ান : ক্লেৰিবেল।

এণ্টনিঅ' : টিউনিচৰ ৰাণী ক্লেৰিবেল! মানুহৰ জীৱনৰ পৰা দহ যোজন দূৰত থকা ক্লেৰিবেল! ওৰে জীৱন অতিক্ৰম কৰিব নোৱাৰা দূৰত্ব। স্বয়ং সূৰ্যক ডাকোৱাল কৰিব নোৱাৰিলে নেপলচৰ চিঠি এখনেই গৈ টিউনিচ নেপায়। জোনত থকা মানুহৰ গতিও লেহেমীয়া হ'ব। সদ্যজাত শিশুৰ থুঁতৰি গৈ খুৰ লগাব পৰা খহটা হ'ব। ক্লেৰিবেলৰ দেশলৈ গৈ উভতি আহোতেইতো আমাক সাগৰে গ্ৰাস কৰিলে। ভাগ্যে কেইজনমানে পাৰ পালো। ঘটি যোৱা ঘটনাই নতুন ঘটনাৰো প্ৰস্তাৱনা।

চেবাস্তিয়ান : তুমি এইবোৰ কি কথা কৈছা? মোৰ ভাতৃৰ কন্যা টিউনিচৰ ৰাণী। সেই সূত্ৰেই তেওঁ নেপলচৰ সিংহাসনৰ উত্তৰাধিকাৰী। দুয়োখন ৰাজ্যৰ মাজত দূৰত্ব থকাটো সত্য।

এণ্টনিঅ' : এই দূৰত্বৰ প্ৰতি ফুট ঠায়ে আজি চিৎকাৰ কৰিছে : “ক্ৰেবিবেলে আজি আমাক নেপলচলৈকে জৰীপ কৰিব কেনেকৈ? তুমি টিউনিচতে থাকা আৰু চেবাস্তিয়ানক সাৰ পাবলৈ দিয়া!” এওঁলোকক এতিয়া যিয়ে সাবটি ধৰিলে তাক টোপনিৰ ঠাইত মৃত্যু বুলি ভাবা। মৃত্যুৰ কোলাত তেওঁলোকৰ বেয়া হবলৈ আছেনো কি? শুই থকাজনৰ দৰে নেপলচ শাসন কৰিব পৰা আৰু লোক আছে। গঞ্জালৰ দৰে চেলবেলাই থাকিব পৰা আৰু সভাসদ আছে। মই নিজেও বঙাঠেঙীয়া কাউৰীৰ দৰে চেলবেলাৰ পাৰো। আ : তুমি যদি মোৰ দৰে চিন্তা কৰিলাহেঁতেন! এই শয়ন তোমাৰ উন্নতিৰ বাবে কিয়ে সুযোগ! মোৰ কথা বুজি পাইছা।

চেবাস্তিয়ান : বুজি পাইছো যেন লাগিছে।

এণ্টনিঅ' : তোমাৰ সৌভাগ্যক লৈ সুখী হব পাৰিছা?

চেবাস্তিয়ান : মোৰ মনত আছে তুমি তোমাৰ ভাতৃ প্ৰচপেৰক অপসাৰণ কৰিছিল।

এণ্টনিঅ' : সত্য কথা। আৰু এতিয়া চোৱা মই কেনে সুন্দৰ পোছাক পৰিধান কৰিছো। আগতকৈ মোৰ খিতাপ কিমান বাঢ়িল। আগতে মোৰ ভাতৃৰ-বিষয়া আছিল মোৰ লগৰীয়া, এতিয়া তেওঁলোক মোৰ বিষয়া।

চেবাস্তিয়ান : কিন্তু তোমাৰ বিবেকে কি কয়?

এণ্টনিঅ' : মহাশয়, সেই বস্তুটোনো ক'ত থাকে? বিবেক মোৰ গেৰোহাৰ ফটুৰৈ ফটা ঘাঁ হলে মোক চেণ্ডেল পিন্ধাব : কিন্তু এই দেৱতাক মই হৃদয়ত কাহানিও অনুভৱেই নকৰো। মিলান আৰু মোৰ মাজত কুৰিটা বিবেক থিয় দি আছে আৰু সিৰোৰ গোট মাৰিছে। সোৱা তোমাৰ ভাতৃ নিদ্ৰাত। তলৰ মাটিখনৰ দৰেই তেওঁ এতিয়া অচেতন। এতিয়া তেওঁ যেনে আছে তেনেকুৱাই যদি হবলৈ হয়, সেয়া হব মৃত্যু। তেওঁক মই, মোৰ এই বাধ্য

তৰোৱালখনৰ তিনি ইঞ্চিৰে চিৰদিনৰ কাৰণে বিছনাত শুৱাই থব পাৰো; আৰু তুমি তৰোৱালখন এনেকুৱা কৰি(হাতেৰে দেখুৱাই) এই প্ৰাচীন জ্ঞানৰ সঁচ মহাশয় দূৰদৰ্শীক (গঞ্জালক দেখুৱাই) আমাৰ বাটৰ বিঘিনি হোৱাৰ ঠাইত চিৰনিদ্ৰা দান কৰিব পাৰা। বাকীসকলক নিয়ন্ত্ৰণ কৰাটো মেকুৰীক গাখীৰ খুউৱাৰ নিচিনা। তেওঁলোক আমাৰ একান্ত বাধ্য হ'ব।

চেবাস্তিয়ান : মৰমৰ বন্ধু, তোমাৰ দৃষ্টান্তই মোৰ পথ। তুমি যি উপায়েৰে মিলানৰ ডিউক হ'লা সেয়াই মোৰ দৃষ্টান্ত। সেই পথেৰেই মই নেপলচৰ সিংহাসন লাভ কৰিম। তোমাৰ তৰোৱাল খুলি লোৱা। তোমাৰ তৰোৱালৰ এটা আঘাতে তোমাক নেপলচৰ বজাক শোধাব লগা বাৰ্ষিক কৰ-কাটলৰ পৰা মুক্ত কৰিব। তুমি মোৰ সুহৃদ হ'বা।

এণ্টনিঅ' : আহা, দুয়ো একেলগে তৰোৱাল খোলো। মোৰ হাত তললৈ নমাৰ লগে লগে তোমাৰ তৰোৱাল গঞ্জালৰ ওপৰত পৰিব লাগিব।

চেবাস্তিয়ান : অ' ৰ'বা এটা কথা। [অলপ দূৰত দুয়ো কথা পাতে]

[অদৃশ্য হৈ এৰিয়েল পুনৰ সোমাই আহে]

এৰিয়েল : মোৰ গৰাকীয়ে যাদুৰে দেখিছে যে তুমি তেওঁৰ বন্ধু বিপদত পৰিছা। সেয়েহে মোক পঠাই দিছে, নহলে তেওঁৰ আঁচনি ধ্বংস হ'ব, — এওঁলোকক জীয়াই ৰাখিব লাগিব। [গঞ্জালৰ কাণে কাণে গীত গায়]

দুৰ্ঘোৰি নিদ্ৰাত তুমি হইছা মগন

যড়যন্ত্ৰই সুযোগ কৰিছে গ্ৰহণ

জীৱনলৈ আছে যদি অকণি বেথা

টোপনি জোকাৰি এতিয়া উঠা

জাগা, জাগা।

এণ্টনিঅ' : তেস্তে দুয়ো আমি অতর্কিতে আক্রমণ কৰিম।

গঞ্জাল' : [সাব পাই] মংগলময় দেৱতাসকল ৰজাক ৰক্ষা কৰা। [চেবাস্তিয়ান আৰু এণ্টনিঅ'ৰ প্ৰতি] তোমালোকৰ কি হৈছে? [এলন্‌চৰ প্ৰতি] মহাৰাজ, উঠক, উঠক। [চেবাস্তিয়ান আৰু এণ্টনিঅ'ক] তৰোৱাল খুলি তোমালোক কিহৰ বাবে উদ্যত? চকু-মুখত তোমালোকৰ এই ভয়ানক ভাব কিহৰ বাবে?

এলন্‌চ' : [সাব পাই] ইয়াত হৈছে কি?

চেবাস্তিয়ান : আপোনাৰ বিপ্ৰাম আৰু নিৰাপত্তাৰ প্ৰহৰী হৈ থাকোঁতে আমি এক অদ্ভুত গৰ্জন শুনিলো, সিংহ অথবা যাঁড়গৰুৰ গৰ্জনৰ নিচিনা। কি ভয়ংকৰ। তোমালোকেও জানো তাৰ গোজৰণিতে সাৰ পোৱা নাই? মোৰ কাণত সেই গোজৰণিয়ে অতি ভয়ংকৰ ধৰণেৰে আঘাত কৰিলে।

এলন্‌চ' : ক'তা মইতো একো শুনা নাই।

এণ্টনিঅ' : এই গৰ্জনে ভয়ংকৰ দৈত্যকো ব্ৰহ্মমান কৰিব। ই ভূমিকম্পৰ সৃষ্টি কৰিব পাৰে! ই নিশ্চিতভাৱে এজাক সিংহৰ গোজৰণি আছিল।

এলন্‌চ' : গঞ্জাল' তুমি কিবা শুনিছিলানে?

গঞ্জাল' : সত্য কথা কবলৈ হ'লে, মহাৰাজ, মই কোনোবাই গুণগুণাই গোৱা গীত এটাহে শুনিছিলো। এক অদ্ভুত গুণগুণনি। মোক সাৰ পোৱাই দিলে। মই ছিঞাৰি তোমাক জগাই দিলো। মই চকু মেলি দেখিছো এওলোকৰ হাতত খোলা তৰোৱাল। কিবা শব্দ এটা হৈছিল, সেইটো ঠিক কথা। আমি সষ্টম হৈ থকাই মংগল। আমি এই ঠাই ত্যাগ কৰাহে ভাল। মহাৰাজৰ তৰোৱালো খোলা হওক।

এলন্‌চ' : এই ঠাইৰ পৰা আঁতৰ হওঁ ব'লাহক। মোৰ হতভাগ্য পুত্ৰৰো আৰু অনুসন্ধান কৰা যাওক।

গঞ্জাল' : ঈশ্বৰে তেওঁক এই জন্তুবোৰৰ পৰা ৰক্ষা কৰক। তেওঁ নিশ্চিতভাৱে এই দ্বীপতে আছে।

এলন্‌চ' : বলাহক, আগবাঢ়া। [প্ৰস্থান]

এবিয়েল : মই কি কাম সমাধা কৰিলো মোৰ গৰাকী প্ৰচপেৰই গম পাব। ৰাজন, তুমি এতিয়া নিৰাপদে পুত্ৰৰ সন্ধান কৰা—। [প্ৰস্থান]

দ্বিতীয় অংক

দ্বিতীয় দৃশ্য, দ্বীপটোৰ আন একাংশ

[কেলিবান খৰি এবোজা লৈ সোমাই আহে। বজ্জপাতৰ শব্দ শুনা যায়।]

কেলিবান : জলাহ, পিতনি, দোপনি — এই আটাইবোৰৰ পৰা সূৰ্যই পান কৰা সমস্ত বেমাৰৰ বীজাণু প্ৰচপেৰৰ গাতে পৰক - তাকেহে শাও দিছো। তিল ধাৰণৰ ঠাই নোহোৱাকৈ তাৰ গাত বেমাৰ হওক। তাৰ দেও-ভূতে মোৰ কথা শুনি আছে, তথাপি মই তাক শাও দিছো। দেও-ভূতবোৰে মোক কম কেঁকোৰা চেপা দিয়ে, কিন্তু কম ভয় খুৱাইনে? সিহঁতে দেওলগা ভাও-ভঙতিৰে মোৰ কিমান যে লাটি ঘটি কৰিছে! কেতিয়াবা সিহঁতে মোক নি পিতনিত পেলাইছে, কেতিয়াবা ধনগুলাই হৈ মোক পৰুৱাই পোৱাইছে। সি হুকুম নিদিলে সিহঁতে মোক ইমান উপদ্ৰৱ কৰিব পাৰে? মোৰ লগত সিহঁতৰ কিযে চুলুংবাজি! কেতিয়াবা বান্দৰ হৈ বান্দৰামি কৰি আঁচুৰিব, কেতিয়াবা নল গাহৰি হৈ অহা-যোৱা বাটত পৰি থাকিব, মোৰ ভৰিপৰা ঠাইত কাঁইট পুতিব, কেতিয়াবা সাপ হৈ গোটেই গা মেৰিয়াই ধৰিব। সাপৰ ফটা জিভাৰ ফোঁচ-ফোঁচনিত মই পাগল হৈ যাওঁ। খা ভাত সুখেৰে! সোৱা পালেহিয়েই! তাৰ ভূত এটা আহিলেই। মই খৰি অনাত লেহেম কৰিছো বুলি মোক এতিয়া আহি উপদ্ৰৱ কৰিবহি। মই লাংখাই পৰি থকাই ভাল, তেতিয়া হয়তো মোক মন নকৰিব পাৰে।

[ট্ৰিনকুল' সোমাই আহে]

ট্রিনকুল' : ধুমুহা আকৌ আহিবৰ যোজা চলিছেই আৰু ইফালে ইয়াত বাধা দিবলৈ ঘাঁহ বনৰ জোপোহা এটাও নাই। বতাহে গান জুৰিছেই : আকাশত সৌৱা ডাঠ ক'লা ডাৱৰ। সৌছটা প্ৰকাণ্ড ডাৱৰ যেন বিশাল মদৰ পিপা এটাহে, হুৰহুৰাই মদ বৰষিব। আগৰ ভয়ংকৰ ধুমুহাটোৰ দৰে যদি বজ্ৰপাত পৰে, মইনো বক্ষা পাবলৈ মূৰটো ক'ত গুজিম : ডাৱৰৰ যিহে চেহেৰা দেখিছো কলহৰ কাণেৰে ঢালিবই ঢালিব। উৱা! এইটো আকৌ কি? মানুহনে মাছ? মৰানে জীয়া? মাছেই হ'ব যেন পাইছো, বৰ কেচেমাকেচেম গোন্ধাইছে। বৰ পুৰণি কিবা মাছৰ নিচিনা গোন্ধ, কিন্তু এইটো মাছ আমাৰ তাত শুকুৱাই নিমখ সানি খোৱা চিনাকি মাছবোৰৰ নিচিনা নহয়। ইও এক অদ্ভুত মাছ! এইটো মাছৰ সৈতে মই ইংলণ্ডত থাকিবলৈ পাব লাগিছিলে। প্ৰদৰ্শনীৰ দুৱাৰত এই মাছৰ ছবি অঁকা থাকিব। মেলালৈ যোৱা মানুহৰ পৰা কিমান যে ধন ঘটিব পাৰিলোহেঁতেন! এই দৈত্যটোও তাত এটা মানুহ হ'ব। যিকোনো অদ্ভুত জন্তুৱেই তাত মানুহ হয়; মানুহে তাত লেঙেৰা ভিক্ষাৰী এটাক পইচা এটা দি সহায় নকৰিব পাৰে, কিন্তু প্ৰদৰ্শনীত দেখুৱা ইণ্ডিয়ান এটা জাৰত মৰি ঠেৰেঙা হলেও তাক চাবলৈকে পইচা দিব। এইটোতো আৰু অদ্ভুত : মানুহৰ নিচিনা ঠেং আৰু বাহু মাছৰ ফিচাৰ নিচিনা! নাই মোৰ কিবা গগুগোলহে হৈছে : এইটো মাছ নহয় দেখোন, এই দ্বীপৰহে কোনোবা বাসিন্দা। ই বেচেৰা বজ্ৰপাত পৰি মৰিলে। [বজ্ৰপাতৰ শব্দ] হাঁয়, হাঁয়, ধুমুহা আকৌ পালেহিয়েই! বক্ষা পাবলৈ মই এই মানুহটোৰ হলৌ চোলাটোৰ তলতে লুকুৱা ভাল হ'ব। মূৰ গুজিবলৈকে আৰু ঠাই নাই। আতুৰত মানুহ অচিনাকিজনৰো শয্যাসংগী হয়। ধুমুহা পাৰ হৈ নোযোৱালৈকে মই ইয়াতে লুকাও। [কেলিবানৰ কাপোৰৰ তলত বগুৱা বাই সোমায়]

[গান গাই গাই ষ্টিফান' সোমাই আহে, হাতত এটা বটল]

ষ্টিফান' : সাগৰলৈ' আৰু মই উভতি নেযাওঁ

ইয়াতেই মৰিম পাবত

নাই সুৰটো মোৰ বেয়া হৈছে, মানুহক সমাধি দিওতে এনেকুৱা সুৰত গান নেগায়। বাকু মোৰ সান্থনা অকণ লৈ লওঁ। [এটোক মদ খায়]

মাষ্টাৰ, জামাদাৰ, সাৰেং আৰু মই

বন্দুকধাৰী আৰু লগ

ভাল পালো মেল, মেগ, মেৰিয়ান, মাজৰী

কেইটেহে নেপালে আদৰ

তাইবো যে মুখখন লাওপাত কচুপাত

নাৰিক দেখিলে কয় : চিপজৰী লৈ মৰ

আলকতৰাৰ গোন্ধ সহিব নোৱাৰে

জাহাজৰ উঠানমা আমনিহে লাগে

যোৱা, যোৱা ল'ৰাহঁত

জাহাজলৈ' গুচি যোৱা

চিপজৰী লৈ তেনে তায়েই মৰক

নাই সুৰ এইটোও ভাল হোৱা নাই : কিন্তু মোৰ সান্থনা [মদ খায়]

কেলিবান : আইও! মোক উৎপাত নকৰিবি ও!

ষ্টিফান' : হৈছে কি? ইয়াত চয়তান আছেনেকি? আমাৰ ওপৰত বৰ্বৰ মানুহক লৈ, ইণ্ডিয়ানক লৈ তই খেল খেলিছ? হেৰৌ চয়তান, সাগৰৰ ধুমুহাতে ডুবি নমৰিলো আৰু এতিয়া তোৰ চাৰিটা ঠেং দেখি মই ভয় খাম? হেৰৌ পেংলৈ খোজ কঢ়া মানুহৰহে চাৰিটা ঠেং, তোৰ ওচৰত মই আৰু সেও মানিম? ষ্টিফান'ই উশাহ লৈ থকালৈকে সেই কাম নহ'ব।

কেলিবান : ভূতটোৱে মোক উপদ্রৱ কৰিছে ওঁ।

ষ্টিকান' : এইটো এই দ্বীপৰ চাৰিঠেঙীয়া কিবা দৈত্য। ইয়াক বোধহয় পালজুৰে পাইছে। ই আমাৰ ভাষাটো কব পৰা শিকিলে? ইয়াৰ বাবেই মই তাক অলপ উপশম দিব লাগিব। মই যদি ইয়াক উদ্ধাৰ কৰিব পাৰো আৰু ইয়াক পোহ মনাব পাৰো, আৰু মোৰ লগতে নেপল্‌চলৈ নিব পাৰো, ইয়াক মই কোনো সম্ৰাটক উপহাৰ দিব পাৰিম।

কেলিবান : মোক উপদ্রৱ নকৰিবিওঁ মই কাবোঁ কৰিছোঁ। মই খৰি লৈ বেগাই ঘৰলৈ যাম।

ষ্টিকান' : পালজুৰে ইয়াৰ মূৰত ধৰিছে; ই ভ্ৰম বকিছে। মোৰ বটলৰ বস্ত্ৰ অকণ ইয়াক খুৱাব লাগিব। আগেয়ে যদি ই মদ মুখত দিয়া নাই, মদে ইয়াৰ পালজুৰীয়া ভ্ৰমো খেদাব পাৰে। মই যদি ইয়াক আৰোগ্য কৰিব পাৰো আৰু পোহ মনাই ৰাখিব পাৰো, ইয়াৰ লগত মোৰ খৰচ বেছি নহ'ব। ইফালে ইয়াক যি কিনিব সিটো মোক বহুত ধন দিব।

কেলিবান : এতিয়ালৈকে তই মোক উৎপীড়ন কৰা নাই; কিন্তু তই যেনেকৈ কঁপিছ মই জানিছোঁ তই অতি সোনকালে মোক উৎপীড়ন কৰিবি।

ষ্টিকান : এই চাঁও, মুখখন মেল। এইটোপা পৰিলে তোৰ মুখত মাত্ৰ ওলাব। তোৰ পালজুৰৰ কঁপনিও যাব। মই ঠিক কথাই জানো [কেলিবানক মদ দিয়ে] তই তোৰ বন্ধুক চিনি নেপাৰ, আকৌ মুখ মেল।

ট্ৰিনকুল' : মাতটো দেখোন চিনাকি চিনাকি লাগিছে— কিন্তু সেইজনতো পানীত ডুবি মৰিল; এইবোৰ নিশ্চয় চয়তান : হে ভগবান মোক বক্ষা কৰা!

ষ্টিকান' : চাৰিটা ঠেং আৰু দুটা মাত! ই বৰ মৰম লগা দৈত্য। আগফালৰ মাতটোৱে তাৰ বন্ধুৰ বিষয়ে ভাল কথা কৈছে, পিছফালৰ

মাতটোৱে বন্ধুৰ বিষয়ে বেয়া কথা কৈছে। বেচেৰাৰ বৰকৈ জ্বৰ উঠিছে হ'ব পায়। গোটেই বটল মদ খুৱাই হলেও পালজুৰ ভাল কৰিব লাগিব। —আহ [কেলিবানক আকৌ মদ দিয়ে]ঃ ঈশ্বৰে মংগল কৰক! মই এতিয়া সিখন মুখত অলপ মদ বাকি দিও।

ট্ৰিনকুল' : ষ্টিকান'!—

ষ্টিকান' : তোৰ ইখন মুখেৰে মোক মাতিছনে কি? —হৰি হৰি, এইটো দেখোন দৈত্য নহয়, চয়তানহে! মই ইয়াক ইমানতে এৰাহে ভাল। চয়তানৰ লগত একেলগে আহাৰ গ্ৰহণ কৰিবলৈ মোৰ দীঘল চামুচ নাই।

ট্ৰিনকুল' : ষ্টিকান'! তুমি যদি ষ্টিকান' হোৱা, মোক চুই চোৱা আৰু মোৰ লগত এৰাৰ কথা পাত। মই ট্ৰিনকুল'হে, ভয় নেখাবা। মই তোমাৰ বন্ধু ট্ৰিনকুল'।

ষ্টিকান' : তুমি ট্ৰিনকুল' যদি ওলাই আহা। মই বাক সৰু ঠেং দুটাত ধৰি অলপ বল দি দিও। ইয়াত ট্ৰিনকুল'ৰ ঠেং যদি আছে এই দুটাই হ'ব। [ট্ৰিনকুলক টানি উলিয়াই আনে] আবে তই দেখোন সঁচাসঁচিকৈ ট্ৰিনকুল'! তই আহি ইয়াত পালিহি কেনেকৈ?

ট্ৰিনকুল' : মই তাক বজ্ৰপাত পৰি মৰিল বুলি ভাবিছিলো। কিন্তু ষ্টিকান', তই জানো পানীত ডুবি মৰা নাই? মইতো তই পানীত ডুবি নমৰাটোকে আশা কৰো। ধুমুহাটো পাৰ হৈ গ'ল নেকি? মই ধুমুহাৰ ভয়তহে এই দৈত্যটোৰ হলৌ চোলাৰ তলত লুকাইছিলো। ষ্টিকান, তই জীয়াই আছতো? আঃ ষ্টিকান'! নেপলচৰ দুটা মানুহ বাচি গ'ল।

ষ্টিকান' : হেৰৌ তই মোক মানুহটোক এনেকৈ ঘূৰাই পকাই নাথাকিবি। মোৰ পেটটো বৰ ভালে থকা নাই।

কেলিবান : এইবিলাক দেও ভূত নহয় যেন পাইছোঁ। স্বৰ্গীয় মদ লগত আনিছে যেতিয়া এওঁলোক সাহসী দেৱতাহে। মই এওঁলোকৰ আগত আঁঠু লোৱাহে ভাল।

- ষ্ট্রিফান' : তই কেনেকৈ বাচিলি? তই ইয়ালৈ আহিলি কেনেকৈ? তই এই বটলত ধৰি শপত খাই ক তই কেনেকৈ আহি ইয়াত পালিহি। মই মদৰ পিপা এটাত ধৰি আহিলো। নাৰিকবিলাকে পিপাটো পানীলৈ পেলাই দিছিল। সেইটো মই নিজ হাতেৰে গছৰ বাকলিৰ পৰা কাটি উলিওৱা। এই বটলৰ শপত, বিশ্বাস কৰ।
- কেলিবান : সেই বটলতে ধৰি ময়ো শপত খাই কৈছো, মই তহঁতৰ বিশ্বাসী প্রজা। সেই বটলত থকা পানীয় এই পৃথিৱীৰ নহয়।
- ষ্ট্রিফান' : তেনেহলে তই এতিয়া শপত খাই ক তই বাচিলি কেনেকৈ?
- ট্রিনকুল' : হাঁহৰ নিচিনাকৈ সাঁতুৰি পাৰলৈ আহিলো। শপত খাই কৈছো। মই হাঁহৰ নিচিনাকৈ সাঁতুৰিব পাৰো।
- ষ্ট্রিফান' : তেন্তে ল এই কিতাপখন চুমা খা [ট্রিনকুল'ক মদ খুৱাই দিয়ে] পাতিহাঁহৰ দৰে তই সাঁতুৰিব পাৰিলেও দেহাটো তোৰ ৰাজহাঁহৰ নিচিনা।
- ট্রিনকুল' : অ' ষ্ট্রিফান', এনেকুৱা আৰু আছেনে?
- ষ্ট্রিফান' : গোটেই পিপাটোৱেই আছে। সাগৰ পাৰৰ শিল এটাতে মই মদ লুকুৱাই থৈছো। এই দৈত্য, তোৰ পালজ্বৰ ভ্ৰম এতিয়া গ'লনে নাই?
- কেলিবান : তহঁত দুটা বাক স্বৰ্গলোকৰ পৰা অহা নাইনে?
- ষ্ট্রিফান' : জোনৰ দেশৰ পৰা আহিছো। মই জোনৰ দেশত থকা মানুহ আছিলো।
- কেলিবান : জোনৰ দেশত তোক মই দেখিছো। তোক মই পূজা কৰো। মোৰ গৰাকীয়নীয়ে জোনত তহঁতক মোক দেখুৱাই দিছিল। তহঁতৰ কুকুৰ আৰু জোপোহাবোৰো দেখুৱাইছিল।
- ষ্ট্রিফান' : ৰ'বি এই বটলত চুমা খাই শপত লৈ ক। ইয়াত এতিয়াই মই নতুন মদ ভৰাম। শপত খা [কেলিবানক মদ দিয়ে]

- ট্রিনকুল' : এই দৈত্যটো দেখিছো বৰ টুলুঙা - ইও এক জোনবাইৰ দেশৰে মানুহ! ই হতভাগ্য সততে ভোল যোৱা দৈত্য। মদৰ ঢোকটো কিস্তি ভালকৈ টানিব পাৰে।
- কেলিবান : এই দ্বীপটোৰ প্ৰতি ইঞ্চি সাৰুৱা মাটি মই তহঁতক দেখুৱাই দিম। তহঁত মোৰ দেৱতা হ, মই ভৰিত চুমা খাম।
- ট্রিনকুল' : ই এটা বিশ্বাসঘাতক আৰু দুৰ্য্যোৰ মদাহী দৈত্য। ইয়াৰ দেৱতা টোপনি গলেই ই মদৰ বটল লৈ উধাও হ'ব।
- কেলিবান : মই তোৰ ভৰিত চুমা খাম, মই তোৰ প্ৰজা বুলি শপত খাইছো।
- ষ্ট্রিফান' : আহ তেন্তে, আঁঠু কাঢ় আৰু শপত খা।
- ট্রিনকুল' : এই জধামূৰ্খ দৈত্যটো দেখি মই হাঁহি হাঁহি মৰিব লাগিব। ই বৰ নীচ প্ৰকৃতিৰ দৈত্য। ইয়াক পিটিবলৈহে মন যায়।
- ষ্ট্রিফান' : আ, চুমা খা [মদ দিয়ে]
- ট্রিনকুল' : হতভাগ্য মদ খোৱা দৈত্য : ঘিণলগা দৈত্য।
- কেলিবান : মই তহঁতক আটাইতকৈ ভাল নিজৰা দেখুৱাম, ফলমূল ছিঙি দিম, মাছ ধৰি দিম, খৰি গোটাই দিম, মোৰ মালিক জহন্নামে যাওক। মই মালিকলৈ আৰু খৰি নকঢ়িয়াও, মই তহঁতৰ লগত যাম, তহঁত আচৰিত মানুহ।
- ট্রিনকুল' : ই বৰ হাস্যকৰ দৈত্য, মদাহী এটাকেই আশ্চৰ্যজনক দেখিছো!
- কেলিবান : মোৰ কথা শুন, মোৰ লগত ওলা ক'ত আপেল গছ আছে মই তহঁতক দেখুৱাম। মোৰ দীঘল নখেৰে তহঁতক বাদাম খান্দি দিম। মই চৰাইৰ বাহ দেখুৱাম, চিতিকা পাতি বান্দৰ কেনেকৈ ধৰে শিকাই দিম, পাহাৰ টিলাৰ ওপৰৰ পৰা উকহৰ পোৱালি আনি দিম। মোৰ লগত যাবি তহঁত?
- ষ্ট্রিফান' : বাক ব'ল। কথা চোবাই দেৰি নকৰ, তই বাট দেখুৱাই দে। ট্রিনকুল', ৰজা আৰু আমাৰ লগৰ আন আটাইবোৰেই যিহেতু পানীত পৰি মৰিল, আমি এই দ্বীপতে থাকিব লাগিব। এই

বটলটো ধৰ, ট্ৰিনকল'। ইয়াক মাজে মাজে এটোক এটোক খুৱাই
নিব লাগিব।

কেলিবান : [মদাহীৰ দৰে গান গায়]

বিদায় গৰাকী মোৰ

যাচিলো বিদায়

ট্ৰিনকল' : দেদাউৰি পৰা দৈত্য, মাতাল দৈত্য!

কেলিবান : মাছ ধৰিবলৈ' আৰু ভেটা নেমাৰো

ক'লেও নেবান্ধো বোজা খৰি

খাদ্য যোগান আৰু কাঁহী-বাটি ধোৱা

নহব নহ'ব বান বান কেলিবান

গৰাকী নতুন - আজি নতুন মানুহ

স্বাধীনতা বিস্ময়

বিস্ময় স্বাধীনতা

কিয়ে উল্লাস!

ষ্ট্ৰিফান' : এই সাহসী দৈত্য, আমাক বাট দেখুৱা।

[প্ৰস্থান]

তৃতীয় অংক

প্ৰথম দৃশ্য, প্ৰচপেৰ'ৰ কক্ষৰ সন্মুখ

[ফাৰ্ডিনাণ্ডে কাঠৰ টুকুৰা এডাল লৈ সোমাই আহে]

ফাৰ্ডিনাণ্ড : কিছুমান খেল বৰ কষ্টকৰ, আৰু সিবিলাকৰ ক্লান্তি আনন্দৰ
বিপৰীতে জুখিব লাগিব। কিছুমান নীচ কামো মহত্বৰে সম্পাদন
কৰা হয়। বহুত সৰু কামলো ফল ঐশ্বৰ্যময়। এই নীচ কাম মোৰ
বাবে ক্লান্তি আৰু বিতৃষ্ণাকৰ, কিন্তু মোৰ যি প্ৰেমিকাৰ বাবে এই
কাম কৰিছো, তেওঁ মোৰ বিৰক্তিকৰ কামতো প্ৰাণৰ সঞ্চাৰ

কৰিছে। মোৰ শ্ৰম হৈ পৰিছে আনন্দ। তেওঁৰ পিতৃ যিমান
খিংখিঙীয়া, তেওঁ তাতকৈ দহগুণ শান্ত। পিতৃ তেওঁৰ কঢ়তাৰে
গঢ়া! মই এনেকুৱা কাঠৰ টুকুৰা কেবাহাজাৰো কঢ়িয়াই আনি
পৰ্বতপ্ৰমাণ মেজি সাজিব লাগিব। তেওঁৰ কঢ়া হুকুম। মোৰ দৰদী
প্ৰেমিকাই মোক কাম কৰা দেখি চকুলো টুকিছে। তেওঁৰ মতে
এনে নীচ কাম কৰি কৰ্তাই আনন্দ নাপায়। আঃ মই মোৰ কৰ্তব্য
পাহৰি গৈছো; কিন্তু সুবাসিত চিন্তাই মোৰ শ্ৰমক সতেজ কৰিছে।
জিৰণি ললেই মোৰ চিন্তাৰ তোলপাৰ।

[মিৰাণ্ডা সোমাই আহে। কিছু দূৰত প্ৰচপেৰ' অদৃশ্য হৈ ৰৈ
থাকে]

মিৰাণ্ডা : হাঁয়! মোৰ প্ৰাৰ্থনা শুনা। ইমান অমানুষিক পৰিশ্ৰম কৰিব
নালাগে। তোমাক জাপিবলৈ লগোৱা কাঠৰ টুকুৰাবোৰ বিজুলীয়ে
পুৰি পেলাওক। মোৰ প্ৰাৰ্থনা, তুমি থৈ দিয়া, জিৰণি লোৱা।
এই কাঠ যেতিয়া খৰি হৈ জ্বলিব, কাঠেও তোমাক দিয়া ক্লান্তিৰ
বাবে উচুপিব। দেউতা এতিয়া অধ্যয়নত নিমগ্ন। মোৰ প্ৰাৰ্থনা
তুমি জিৰণি লোৱা। তিনিঘণ্টাৰ বাবে তেওঁ নিৰাপদ দূৰত্বত।

ফাৰ্ডিনাণ্ড : প্ৰাণাধিকা প্ৰিয়া, মোৰ কৰ্তব্য সম্পাদন কৰাৰ আগতে সূৰ্য অস্ত
যাব।

মিৰাণ্ডা : তুমি যিখিনি সময় বহিবা, সেইখিনি সময় মই কাঠ কঢ়িয়াম।
সেইডাল মোক দিয়া, মই নি মেজিত জাপিম।

ফাৰ্ডিনাণ্ড : নালাগে, মোৰ সুকোমল সুন্দৰী। মোৰ মাংসপেশী ছিগি গৈ হাড়
ভাগি গলেও মই বহি থাকি তোমাক এনে সন্মানহানিকৰ কাম
কৰিবলৈ দিব নোৱাৰো।

মিৰাণ্ডা : এই কাম তোমাৰ বাবে যেনে মোৰ বাবেও তেনে। মই এই
কাম অনায়াসে কৰিব পাৰিম। মই তোমাতকৈ সহজে কৰিব
পাৰিম, কাৰণ কামটো কৰিবলৈ মোৰ মন গৈছে আৰু তোমাৰ
যোৱা নাই।

- প্রচপেৰ' : [স্বগতঃ] বেচেৰি আকৰ্ষিত হলেই। এই সাক্ষাৎ তাৰেই প্ৰমাণ।
- মিৰাণ্ডা : তুমি ইমান ক্লান্ত হৈছা।
- ফাৰ্ডিনাণ্ড : নাই, মহীয়সী প্ৰিয়া' মোৰ বাবে এতিয়া এটা সতেজ ৰাতিপুৱা, কেৱল তুমি কাষত থাকিব লাগে। মোৰ প্ৰাৰ্থনাত অন্তৰ্ভুক্ত কৰিবলৈ তোমাৰ নাম কি মোক কবানে?
- মিৰাণ্ডা : মিৰাণ্ডা। অ' দেউতা নাম কৈ দি মই তোমাৰ আদেশ অমান্যই কৰিলো।
- ফাৰ্ডিনাণ্ড : আঃ অপূৰ্ব নাম! মিৰাণ্ডা - যাক প্ৰশংসা কৰা হয়। তুমি আচলতে প্ৰশংসাবো শিখৰত। পৃথিৱীৰ মহামূল্যবান বস্তুৰ সমমূল্য। অনেক সুন্দৰীকে মই সপ্তমৰ দৃষ্টিৰে চাইছো, তেওঁলোকৰ সুললিত কণ্ঠস্বৰ মই কাণ পাতি শুনিছো, সুকীয়া গুণৰ বাবে মই একাধিক সুন্দৰীক প্ৰশংসা কৰিছো; কিন্তু কোনো সুন্দৰীকে মই ক্ৰটিক সম্পূৰ্ণ আওকাণ কৰি সমস্ত আত্মাৰে এওঁক ভাল পোৱাৰ দৰে ভাল পোৱা নাই। কি যে মহত্তম গুণৰ অধিকাৰী এওঁ! তুমি নিখুঁত আৰু তুলনাবিহীন, পৃথিৱীৰ তিল তিল শ্ৰেষ্ঠ সৌন্দৰ্যৰে গঢ়া।
- মিৰাণ্ডা : মোৰ সতে আজিলৈকে কোনো তিবোতাৰে সাক্ষাৎ হোৱা নাই, কাৰো মুখেই মোৰ মনত নাই; মই কেৱল আৰ্চাত নিজকে দেখিছো। আৰু মই দেখা তুমিয়েই প্ৰথম পুৰুষ, আনজন বন্ধু মোৰ পিতা। সিমানতে শেষ মোৰ মানুহৰ জ্ঞান। তথাপি, লজ্জাশীলা স্ত্ৰীধন বতন আৰু তাৰ সতে কণ্ড : পৃথিৱীৰ আন কোনো সংগী মোক নালাগে তোমাৰ বাহিৰে। কল্পনাযো নোৱাৰে গঢ়িব কোনো মূৰ্তি তোমাৰ কাষত। - কিন্তু আবেগত মই প্ৰগলভা হৈ পৰি পিতাৰ আদেশ পাহৰি গৈছো।
- ফাৰ্ডিনাণ্ড : মৰ্যাদাত মই ৰাজকুমাৰ, মিৰাণ্ডা! আৰু মই ভাবিছো মই ৰজা। ৰজা বুলি ভাবিবলৈ মোৰ সতকে নাযায়। কেৱল তোমাৰ বাবে নোহোৱা হ'লে নুবুজিলোহেঁতেন এই কাঠৰ গোলামি। মোৰ

- আত্মাৰ কথা শুনা : তোমাক দেখাৰ মুহূৰ্ততে মোৰ হৃদয় তোমাৰ সেৱাত উৎসৰ্গিত হ'ল। তাতে থাকি হৃদয়ে মোক গোলাম কৰিছে আৰু তোমাৰ বাবেই ধৈৰ্য্যেৰে বৈ আছে বোজা।
- মিৰাণ্ডা : তুমি মোক ভাল পোৱা?
- ফাৰ্ডিনাণ্ড : শব্দৰ সাক্ষী হোৱা হৈ পৃথিৱী, আকাশ, শব্দক মুকুট পিন্ধোৱা যদি কৰো সত্যৰ প্ৰকাশ! যদি মিথ্যাচাৰ, ভ্ৰষ্ট কৰা অসৎ উদ্দেশ্য! অতিক্ৰম কৰি সীমা পৃথিৱীৰ সমস্ত বৈভৱ, তোমাক ভাল পাও, মূল্য দিওঁ, জনাও সন্মান।
- মিৰাণ্ডা : ময়ো মূৰ্খ, যি মোৰ আনন্দ তাতে উঠে উচুপনি।
- প্রচপেৰ' : [স্বগতঃ] দুৰ্লভ প্ৰেমৰ কিযে সুন্দৰ মিলন! এই প্ৰেমৰ ওপৰত স্বৰ্গৰ পৰা পুষ্পবৃষ্টি হওক!
- ফাৰ্ডিনাণ্ড : তুমি উচুপিছা কিয় মিৰাণ্ডা?
- মিৰাণ্ডা : মোৰ আপোন অযোগ্যতাত দান কৰিবলৈ মোৰ ইচ্ছা আছে, সাহস কৰিব পৰা নাই। যাৰ অভাৱত মোৰ মৃত্যু, তাকো গ্ৰহণ কৰিব নোৱাৰো। ইয়ো কিন্তু কেৱল ধেমালি। লুকুৱালে ওফন্দি পৰে, নোৱাৰি ঢাকিব প্ৰেম। লজ্জাৱতী চতুৰালি! তোমাক বিদায়। হে সৰল, স্বৰ্গীয় পৰম পবিত্ৰতা! দিয়া মোক উদগনি! মোক বিবাহ কৰালে মই তোমাৰ পত্নী হ'ম, নকৰালে হ'ম মই দাসী। তুমি মোক সংগী কৰিবলৈ অস্বীকাৰ কৰিব পাৰা, কিন্তু তুমি ইচ্ছা নকৰিলেও আমৃত্যু মই তোমাৰ দাসী হ'ম।
- ফাৰ্ডিনাণ্ড : মোৰ প্ৰাণাধিকা প্ৰিয়া। এয়া মই আঁঠু ললো তোমাৰ আগত।
- মিৰাণ্ডা : তেন্তে তুমি মোৰ স্বামী?
- ফাৰ্ডিনাণ্ড : বন্দী হৃদয়ৰ মুক্তি ইচ্ছাৰ দৰেই মোৰ ইচ্ছা : মোৰ হাত মই প্ৰসাৰিত কৰিছো।
- মিৰাণ্ডা : এয়া মোৰ হাত, মোৰ হৃদয়। আৰু আধা ঘণ্টাহে সময় আছে, এতিয়া বিদায়।

ফাৰ্ডিনাণ্ড : বিদায়, বিদায়।

[মিৰাণ্ডা আৰু ফাৰ্ডিনাণ্ডৰ সুকীয়াকৈ প্ৰস্থান]

প্ৰচপেৰ' : এওঁলোকৰ অপ্ৰত্যাশিত মিলন আনন্দৰ সমান আনন্দ মই পোৱা নাই, কিন্তু মোৰ বাবেও আৰু আনন্দৰ কাৰণ একো নাই। মই এতিয়া কিতাপৰ কাষলৈ ঘূৰি যাওঁ। সন্ধ্যা ভোজনৰ আগতে মই আৰু অনেক কাম কৰিব লাগিব। [প্ৰস্থান]

দ্বিতীয় দৃশ্য

দ্বীপটোৰ আন একাংশ

ষ্ট্ৰিফান' : মোক কৈ নাথাকিব, বটলৰ মদ শেষ হলে পানী খাম। তাৰ আগতে এটোপাও পানী নাখাওঁ। এতিয়া বটলৰ ওপৰতে আক্ৰমণ চলক। দৈত্য-গোলাম! তই মোৰ স্বাস্থ্যৰ বাবে পান কৰ।

ট্ৰিনকুল' : দৈত্য-গোলাম এই দ্বীপৰে বিজাট। এই দ্বীপত বোলে পাঁচোটা প্ৰাণী : আমি তিনিটা হ'লোৱেই আৰু বাকী দুটা আমাৰ দৰেই মগজু থকা প্ৰাণী যদি —মূৰটো ঘূৰাই গৈছে।

ষ্ট্ৰিফান' : এই দৈত্য-গোলাম, মই যেতিয়াই কওঁ তই তেতিয়াই মদ খাবি : তোৰ চকুকেইটা দেখোন মূৰতে খজা আছে।

ট্ৰিনকুল' : চকু মূৰত নেথাকি ক'ত থাকিব লাগে হেঁ? অৱশ্যে তাৰ নেজত থকা হ'লে সি বেছি সহসী দৈত্য হ'লহেঁতেন।

ষ্ট্ৰিফান' : মোৰ দৈত্য-মানৱে জিভাখন মদৰ পিপাত ডুৰাই ৰাখিছে। আৰু মই — সাগৰেও মোক ডুৰাই মাৰিব নোৱাৰিলে। পঁইত্ৰিশ লীগ মই সাঁতুৰি আহি পাৰ পালোহি। এই দৈত্য, বটল চুই কৈছে, তই মোৰ লেফটানাণ্ট হবি, নাইবা তই মোৰ ধ্বজাবাহী হবি।

ট্ৰিনকুল' : তই তাক লেফটানাণ্ট মকৰল কৰ, —হেৰৌ সি দেখোন খোজেই কাঢ়িব পৰা নাই।

ষ্ট্ৰিফান' : মহাশয় - দৈত্য, আমি দৌৰি নপলাও।

ট্ৰিনকুল' : আমি নেখাৰেই : আমি কুকুৰৰ নিচিনাকৈ ইয়াতে পৰি থাকিম আৰু মুখেৰেও নেমাতো।

কেলিবান : মহাশয়ে কেনে কথা কৰ ? মই তইতৰ জোতা চেলেকি দিম। মই আৰু সিজনৰ সেৱা নকৰো, তেওঁ সাহসী নহয়।

ট্ৰিনকুল' : তই মিছা কথা কৈছ, মহামূৰ্খ দৈত্য। আজি মই যিমান মদ খাইছো সিমান মদ খোৱা মানুহ, কাপুৰুষ তই কেতিয়াবা দেখিছ? তইতো অৰ্ধমৎস্য-অৰ্ধ দৈত্য, ভয়ংকৰ মিছা কথা কব পাৰিবি?

কেলিবান : চা, সি মোক কেনেকৈ বিদ্ৰূপ কৰিছে। তই তাক কথাটো কবিনে মহাশয়?

ট্ৰিনকুল' : আ : সি মহাশয় বুলিছে। দৈত্য হলেও ই এটা বিদুষক।

কেলিবান : আকৌ সেয়া শুনিছ, কাবৌ কৰিছে, তাক কামুৰি মাৰি পেলা।

ষ্ট্ৰিফান' : ট্ৰিনকুল', তই মুখখন চম্ভাল কৰি কথা ক। তই বিদ্ৰোহ কৰিলে ইয়াৰ পিছত যি জোপা গছ পাম তাতে তোক ফাঁচী দিম। বেচেৰা দৈত্যটো মোৰ প্ৰজা। তাৰ অপমান মই সহ্য নকৰো।

কেলিবান : মোৰ মহামতিগৰাকীক ধন্যবাদ। মই আগতে তোক কোৱা কথাবোৰ এতিয়া শুনিবিনে?

ষ্ট্ৰিফান' : শুনিম, তই আকৌ আঁঠু লৈ ক। মই থিয় হৈ থাকিম। ট্ৰিনকুল'ও থিয় হৈ থাকিব। [অদৃশ্য এৰিয়েলৰ প্ৰবেশ]

কেলিবান : মই আগতে কৈছোৱেই, মই এটা অত্যাচাৰীৰ প্ৰজা। সি যাদুকৰ-বুদ্ধি কৰি মোক এই দ্বীপটোৰ পৰা বঞ্চিত কৰিছে।

এৰিয়েল : তই মিছা কথা কৈছ।

কেলিবান : তইহে মিছা কথা কৈছ। তই ভেঙুচালি কৰা বান্দৰ : মোৰ সাহসী মহাশয়ে তোক মাৰি পেলাব। মই মিছা কথা কব নেজানো।

- ষ্ট্রিফান' : ট্রিনকুল', তই যদি তাক কথা কওতে আৰু দিগদাৰ কৰি থাক, তোক মই ঘুঁচিয়াই দাঁত ভাঙি দিম।
- ট্রিনকুল' : উৰা, মই দেখোন একো কোৱাই নাই।
- ষ্ট্রিফান' : তেনেহলে চুপ থাক। [কেলিবানৰ প্ৰতি] তই কৈ যা।
- কেলিবান : মই কৈছো, যাদু কৰি সি মোৰ দ্বীপটো লৈ ললে। সি মোৰ পৰা ললে। তোৰ সাহ আছে; তাৰ ওপৰত প্ৰতিশোধ লব পাৰিবি। এইটোৱে কিন্তু নোৱাৰে। ইয়াৰ সাহস নাই। [ট্রিনকুলক দেখুৱাই]
- ষ্ট্রিফান' : তই নিশ্চিত মনে থাক।
- কেলিবান : তই এই দ্বীপৰ মালিক হবি, — মই তোৰ গোলাম।
- ষ্ট্রিফান' : কিন্তু কামটো সমাধা হব কেনেকৈ? তই মোক সেই মানুহটোৰ ওচৰলৈ নিব পাৰিবি?
- কেলিবান : পাৰিম, পাৰিম, কিয় নোৱাৰিম। সি শুই থাকোতে তোক তাৰ ওচৰলৈ লৈ যাম। তই তেতিয়া তাৰ মূৰতে গজাল এটা মাৰি দিবি।
- এৰিয়েল : তই মিছা কথা কৈছ। তই নোৱাৰ।
- কেলিবান : ই কেনেকুৱা বহুৱা! বৰ লেতেৰা বহুৱা! মই কাবৌ কৰিছো মহাশয়, তাক ভালকৈ ঘোঁচা এটা দে। তাৰ হাতৰ পৰা বটলটো লৈ আহ। বটল তাৰ হাতৰ পৰা লৈ আহিলে সি সাগৰৰ লুণীয়া পানী খাব। তাক মই পৰিষ্কাৰ পানীৰ নিজৰা দেখুৱাই নিদিও।
- ষ্ট্রিফান' : ট্রিনকুল', আৰু বিপদ নেমাতিবি। এই দৈত্যটোক যদি কথা কওতে তই আৰু এবাৰ বাধা দিয়, মই দয়া মায়া বাদ দিম, তোক মই মাছ মৰাদি মাৰিম।
- ট্রিনকুল' : উৰা, মই কি জগৰ লগালো! মই একো কৰা নাই। মই দূৰলৈকে যাওঁ।
- ষ্ট্রিফান' : কেলেই, তই সি মিছা কথা কৈছে বুলি কোৱা নাছিলি?

- এৰিয়েল : তই মিছা কথা কৈছ।
- ষ্ট্রিফান' : মই মিছা কথা কৈছো? তেনেহলে ল [একঘোঁচা দিয়ে] এইটো যদি ভাল লাগিছে, মোক আকৌ মিছলীয়া বুলিবি।
- ট্রিনকুল' : মইতো তোক মিছলীয়া বোলা নাছিলো। তোৰ বুদ্ধি নাশ হৈছে আৰু তই কাণেৰেও নুশুনা হলি। তোৰ এই বটল আৰু তোৰ দৈত্য জহন্মামে যাওক। তোৰ আঙুলিত চয়তানে ধৰক।
- কেলিবান : হাঃ হাঃ হাঃ।
- ষ্ট্রিফান' : তই এতিয়া তোৰ কাহিনী ক। ট্রিনকুল', তই অলপ দূৰলৈ যা।
- কেলিবান : তাক ভালকৈ পিটন দেচোন। অলপ পিছত তাক ময়ো পিটিম।
- ষ্ট্রিফান' : ট্রিনকুল' অলপ দূৰলৈ যা। আৰু তই এতিয়া তোৰ কাহিনী ক।
- কেলিবান : মই কলোৱেই নহয়, আবেলি শোৱাটো তাৰ অভ্যাস। তেতিয়াই তই তাৰ কিতাপখিনি হাত কৰি তাক কাবু কৰিব পাৰিবি। নাইবা লাঠী এডাল লৈ টঙনিয়াই তাৰ মূৰৰ খোলাটো ভাঙি পেলাবি। নাইবা যাঠী এপাট লৈ এক খোচ মাৰিবি নাইবা দাৰে তাৰ গলাটো কাটি পেলাবি। কিন্তু কিতাপবোৰ প্ৰথমে হাত কৰিবলৈ নেপাহৰিবি। কাৰণ কিতাপ নহলে সি তোৰ মোৰ নিচিনাই হৈ পৰিব আৰু কোনো দেওভূতে তাৰ হুকুম নেমানে। সিহঁত সবেই তাক মোৰ দৰেই বিষম ঘিন কৰে। কিতাপবোৰ পুৰি পেলাবি। তাৰ কিছুমান বয়বস্তু আছে। তাৰ ঘৰ হ'লে সেইবিলাক সি তাত থব। আটাইতকৈ ডাঙৰ কথা তাৰ জীয়েক - বৰ ধুনীয়া। বাপেকে তাইক তুলনাবিহীন বুলি কয়। মইতো তিৰোতা মানুহ দেখাই নাই — মোৰ মা চাইকোৰাক্ষক দেখিছো আৰু তাইক দেখিছো। তাই মাতকৈ বহু ওপৰৰ।
- ষ্ট্রিফান' : তাই ইমান ধুনীয়া কন্যানে? দৈত্য, মই সেই মানুহটোক মাৰিম : তাৰ জীয়েক আৰু মই এই দ্বীপৰ ৰজা-ৰাণী হ'ম। ভগবানে আমাক ৰক্ষা কৰক! - ট্রিনকুল' আৰু তই ভাইচৰয় হবি। ট্রিনকুল', আঁচনিখন কেনে লাগিছে?

- ট্রিনকুল' : চমৎকাৰ।
- ষ্টিফান' : দে হাতখন আগবঢ়াই দে। তোক আঘাত কৰি মই অনুতপ্ত।
কিন্তু তই যেতিয়ালৈকে জীয়াই থাক, মুখখন চম্ভাল কৰি থাকিবি।
- কেলিবান : এই আধা ঘণ্টাৰ ভিতৰতে সি টোপনি যাব। তেতিয়াই তই তাক মাৰি পেলাবিনে?
- ষ্টিফান' : শপত খাই কৈছো, তাক মাৰিমই।
- এৰিয়েল : মই গৰাকীক এই কথা কৈ দিম।
- কেলিবান : তই মোক আনন্দ দিছ; মোৰ মন উলাহত ভৰি পৰিছে। আমি আনন্দ কৰো আহ। তই অলপ আগতে গোৱা গানৰ টুকুৰাটো মোক শিকাই দিবিনে?
- ষ্টিফান' : তোৰ অনুৰোধ দৈত্য, তোৰ যুক্তিযুক্ত সকলো অনুৰোধ মই বক্ষা কৰিম। আহ, ট্রিনকুল' আমি গান গাওঁ।

[গান গায়]

সিহঁতক বিদ্ৰূপ কৰা, সিহঁতক হাঁহ
সিহঁতক হাঁহ আৰু বিদ্ৰূপ কৰা
চিত্তাৰ জিজিবি নাই

কেলিবান : সুৰটো হোৱা নাই।

[এৰিয়েলে নাগাৰা আৰু বাঁহীত সুৰটো বজাই দিয়ে]

ষ্টিফান' : এইটো সুৰ ক'ৰ?

ট্রিনকুল' : আমাৰ গানৰ সুৰটো কোনোবা অদৃশ্যজনে বজাই দিছে।

ষ্টিফান' : তই যদি কোনোবা মানুহ হ'ব, মুখ দেখুৱা, যদি চয়তান হ'ব, তোৰ যি ইচ্ছা তেনে কপ ধৰ।

ট্রিনকুল' : অ' মোৰ পাপবোৰ ক্ষমা কৰা।

- ষ্টিফান' : যি মৰে তাৰ কোনো ধাৰ সুজিবলৈ নাথাকে। মই তোক অগ্ৰাহ্য কৰিছো : আমাক মংগল কৰক।
- কেলিবান : তই ভয় কৰিছনেকি?
- ষ্টিফান' : নাই দৈত্য, মই ভয় কৰা নাই।
- কেলিবান : ভয় নকৰিবি। এই দ্বীপটো এনেকুৱা সংগীত, শব্দ আৰু বতাহেৰে ভৰা : অপকাৰ কিন্তু একো নকৰে, আনন্দহে দিয়ে। কেতিয়াবা মোৰ কাণৰ ওচৰত হাজাৰটা বাদ্যযন্ত্ৰই ঝুমঝুমাই থাকে, কেতিয়াবা হাজাৰটা মাত। কেতিয়াবা বহুত সময় শোৱাৰ পিছত তেনেকুৱা সংগীত শুনি আকৌ শুই থাকো : সপোন দেখো ডাৱৰ আঁতৰি গৈ মোৰ ওপৰত মণিমুকুতা সৰি পৰিবলৈ ধৰিছে।
- ষ্টিফান' : এইখনো মোৰ তেস্তে এখন সুকীয়া দেশ হ'ব : বিনা খৰচতে সংগীত শুনি থাকিম।
- কেলিবান : কিন্তু প্ৰচপেৰ' ধ্বংস হ'ব লাগিব।
- ষ্টিফান' : সেইটো লাহে লাহে হ'ব দেচোন : মোৰ মনত আছে নহয়।
- ট্রিনকুল' : শব্দটো আঁতৰি গৈ আছে : বলচোন আমিও পিছে পিছে যাওঁ। তাৰ পিছত আমি আমাৰ কাম কৰিম।
- ষ্টিফান' : লৈ ব'ল দৈত্য, আমি পিছে পিছে যাম। এই নাগৰা বাদকটোক দেখিব লাগিছিল। সিয়ে এইবোৰ কৰিছে।
- ট্রিনকুল' : [কেলিবানক] যাবিনে? ব'ল। ষ্টিফান' মই পিছে পিছে যাম।

[প্ৰস্থান]

তৃতীয় দৃশ্য,

দ্বীপটোৰ আন একাংশ

[এলন'চ', চেবাস্তিয়ান, এণ্টনিঅ', গঞ্জাল', এড্ৰিয়ান', ফাফিঙ্ক' আৰু আনসকল]

গঞ্জাল' : নাই, মই আৰু যাব নোৱাৰো, মহাশয়; মোৰ বুঢ়া হাড়কেইডাল

বিষাই গৈছে। বহুত অঁকোৱা পকোৱা বাট আমি অতিক্রম কৰিলো। মই অতিকৈ ক্লান্ত, আৰু যাব নোৱাৰো। মোক জিবনি লবলৈ দিয়ক।

এলনচ' : বৃদ্ধ সভাসদ, তোমাক মই জগৰ নিদিও। মই নিজেও ক্লান্ত, উৎসাহ মোৰ চোঁচা পৰি আহিছে। বহা, আমি জিবনি লও। ইয়াতে মই আশাকো এৰি থৈ যাম, মই আৰু তোষামোদকাৰীৰ বাবে আশাক কঢ়িয়াই নুফুৰো। তেওঁ সাগৰত ডুবি মৰিল আৰু তেওঁকে বিচাৰি আমি বনাই ফুৰিছো। মাটিত আমাৰ অথহীন অনুসন্ধান দেখি সাগৰে হাঁহিছে। ঠিক আছে, তেওঁক যাবলৈ দিয়া।

এণ্টনিঅ' : [চেবান্তিয়ানক] তেওঁ ইমান হতাশ হোৱাত মই আনন্দিত। তুমি যি কাম কৰাৰ সিদ্ধান্ত কৰিছিলো মুহূৰ্ত্তৰ বাবেও পাহৰি নাযাবা।

চেবান্তিয়ান : [এণ্টনিঅ'] আমি পিছৰ সুযোগটো গ্ৰহণ কৰিম।

এণ্টনিঅ' : [চেবান্তিয়ানক] আজি ৰাতিয়েই হওক। যাত্ৰাৰ ভাগৰত আজি তেওঁলোক ক্লান্ত। দেহমন সতেজ থকা অৱস্থাত দিয়াৰ দৰে তেওঁলোকে আজি পহৰা দিব নোৱাৰে।

চেবান্তিয়ান : [এণ্টনিঅ'ক] মই ক'লো - আজি ৰাতি - কথা সিমানেই।

[অদ্ভুত শোকৰ সংগীত]

এলনচ' : বন্ধুসকল, এয়া কিহৰ সংগীত? শুনাচোন শুনা।

গঞ্জাল' : সুন্দৰ কৰুণ সংগীত।

[প্ৰচপেৰ' অদৃশ্য হৈ সোমাই আহে। প্ৰচপেৰ'ৰ পিছে পিছে কেইটামান অদ্ভুত প্ৰাণীয়ে এখন ভোজনালয় কঢ়িয়াই আনে। সিহঁতে নম্ৰভাৱে অভিবাদন জনাই ইয়াৰ চাৰিওকাষে নাচে, বজা আৰু তেওঁৰ সতীৰ্থক ভোজন গ্ৰহণ কৰিবলৈ নিমন্ত্ৰণ জনাই জীৱকেইটা অদৃশ্য হয়।]

এলনচ' : ভগবানে আমাক ৰক্ষা কৰক। এইবিলাক কি?

চেবান্তিয়ান : জীৱন্ত পুতলাৰ ভাওনা। মোৰ বিশ্বাস হৈছে ইয়াত যুনিকনো আছে। আৰব দেশত এজোপা গছত এটা ফিনিঙ্গ পক্ষী এতিয়াও বোলে বাচি আছে। এটা যুগত এটাই ফিনিঙ্গৰ ৰাজত্ব।

এণ্টনিঅ' : মই দুয়োটা কথাই বিশ্বাস কৰো। আৰু কিবা আশ্চৰ্যজনক ঘটনাৰ যদি সাক্ষ্য লাগে, মোৰ ওচৰলৈ আহিলেই মই প্ৰমাণ কৰি দিম। ভ্ৰমণকাৰীয়ে কেতিয়াও মিছা কথা নকয়, ঘৰত বহি থকা মুখইহে সেইবোৰ অবিশ্বাস কৰে।

গঞ্জাল' : মই নেপলচত গৈ যদি এতিয়া দেখা ঘটনাৰ বৰ্ণনা কৰো, কোনোবাই মোক জানো বিশ্বাস কৰিব? ধৰা মই যদি কও, এনেকুৱা দ্বীপবাসী লগ পাইছিলো - এই অদ্ভুত জীৱকেইটা নিশ্চয় এই দ্বীপৰে বাসিন্দা - দেখাত দৈত্যৰ দৰে হলেও, সিহঁতৰ আচৰণ মন কৰিলানে - আমাৰ পৰিচিত মানুহজাতিৰ বহুততকৈ - নহয়, নহয়, যিকোনোতকৈ বহুত উন্নত।

প্ৰচপেৰ' : [স্বগতঃ] সাধু সভাসদ, তুমি সজ কথা কৈছা। তোমালোকৰ মাজত থকা কেইজনমানেই চয়তানতকৈও অধিক।

এলনচ' : মই চিন্তা কৰিয়েই পাব পোৱা নাই - কেনেকুৱা আকৃতি-প্ৰকৃতি, কেনেকুৱা ভাও ভংগী, মাত, প্ৰকাশভংগী - সিহঁতে জিভাবোৰ লৰাইছে যদিও কিবা যেন মুক অভিনয়।

প্ৰচপেৰ' : এতিয়াই প্ৰশংসা নকৰিবা। বাটচোৱা।

ফাঞ্চিস্ক' : সিহঁত কিষ্ট হঠাৎ অদৃশ্য হ'ল।

চেবান্তিয়ান : সিহঁত অদৃশ্য হলেও হওক, খাদ্য বস্তু থৈ গৈছেতো। আমাৰ ভোক লাগিছে। আপুনি অনুগ্ৰহ কৰি কোনো দি গ'ল তাৰ সোৱাদ লবনে?

এলনচ' : মই নলওঁ।

গঞ্জাল' : মহাশয় আপুনি ভয় কৰিবৰ কাৰণ নাই। আমাৰ লৰালি কালত

কিছুমান পৰ্বতীয়া মানুহ আছিল— সিহঁতৰ ডিঙিত গৰুৰ গলবিচনীৰ দৰে গলবিচনী আছিল মানে ডিঙিত মঙহৰ টোপোলা একোটা। এতিয়াৰ কোনোবাই সেইবোৰ বিশ্বাস কৰিব? ভ্ৰমণকাৰীয়ে কয় — কিছুমান মানুহৰ আকৌ ডিঙিৰ ওপৰতে মূৰ।

এলন'চ' : মই তেস্তে কৰ্তব্য কৰো আৰু আহাৰ গ্ৰহণ কৰো, এয়ে মোৰ শেষ কাম — কোনো কথা নাই— ভাল দিনবোৰ মোৰ পাৰেই হৈ গ'ল। - ভাত আৰু মহাশয় ডিউক, আহক আমি আটায়ে আহাৰ গ্ৰহণ কৰো।

[বিজুলী বজ্জপাত। এৰিয়েল সোমাই আহে। টেবুলৰ ওপৰত ডেউকাৰে খটখটাই আৰু অদ্ভুত ধৰণেৰে ভোজনালয় অদৃশ্য হয়।]

এৰিয়েল : তহঁত ইয়াত তিনিটা পাপী মানুহ, যাৰ বাবে ভাগ্যৰ অস্ত্ৰ এই নিম্ন জগত। ইয়াত আছে কি? — চিৰন্তন ক্ষুধাতুৰ অতৃপ্ত সাগৰ- - তথাপিও তহঁতক গ্ৰহণ নকৰি ওপঙাই ঠেলি পঠিয়াই দিলে এই দ্বীপলৈ। তহঁত মানুহৰ মাজত থকাৰ অযোগ্য, — এতিয়া এই জনশূন্য দ্বীপত। মই তহঁতক উন্মাদ কৰিছো। এনে অৱস্থাত মানুহে চিপজৰী লয়, পানীত জাঁপ দি মৰে।

[এলন'চ', চেবাস্তিয়ান আটায়ে তৰোৱাল খুলি লয়]

মুখহঁত! মই আৰু মোৰ সতীৰ্থসকল ভাগ্যৰ দূত। আমি তহঁতৰ তৰোৱালৰ ধাতুৰে গঢ়া। বতাহ আৰু পানীক তহঁতৰ তৰোৱালেৰে ভেদ কৰিব নোৱাৰ, মোৰ ডেউকাৰ পাখি এখনো নোৱাৰ, - মই আৰু মোৰ সতীৰ্থসকল অভেদ্য। তহঁতে আঘাত কৰিব পাৰিলেও, চা তহঁতৰ তৰোৱাল এতিয়া বলে নোৱৰা গধুৰ হৈ পৰিছে। মনত ৰাখিবি, তহঁতক এইটোৱেই মোৰ কব লগা কথা — মিলানৰ পৰা অহা তহঁত তিনিটাই প্ৰচপেৰ'ক অপসাৰণ কৰিছিল; মৰিবলৈ বুলি সাগৰত উটাই দিছিলি, — সাগৰে ৰক্ষা কৰিলে। প্ৰচপেৰ' আৰু তেওঁৰ নিষ্পাপ কন্যা শিশুক সাগৰে

পুৰস্কৃত কৰিলে। তহঁতৰ জঘন্য পাপৰ কথা পাহৰণিৰ বুকুত সোমোৱা নাই — পলমকৈ হলেও মহাশক্তিয়ে সাগৰ আৰু উপকূলক উন্মাদ কৰিছে — তহঁতৰ শান্তিৰ বিৰুদ্ধে সকলো জীৱই আজি জাগ্ৰত। এলন'চ' — তই তোৰ পুত্ৰৰ পৰা বঞ্চিত। তহঁতৰ তৎক্ষণাতে কাৰো মৃত্যু নহয়, - তিল তিলকৈ তহঁতে ভুগিব লাগিব। মহাশক্তিৰ ক্ৰোধৰ পৰা তহঁতক ৰক্ষা কৰে কোনে? জনপ্ৰাণীহীন এই দ্বীপ। পৰিত্ৰাণৰ এটাই পথ — হৃদয়ৰ অনুশোচনা আৰু তাৰ সিপাৰে নিষ্কলংক জীৱন।

প্ৰচপেৰ' : [স্বগতঃ] বৰ সুন্দৰ বেশেৰে কাৰ্য সমাধা কৰিছ মোৰ এৰিয়েল। ছিন্নভিন্ন কৰাতো তোৰ কমণীয়তা আছে। মোৰ নিৰ্দেশ লবচৰ নকৰাকৈ তই কথাখিনি কলি। জীৱন্ত ৰূপত, নিখুঁত ভাবেৰে পোৱালি প্ৰেতবোৰেও নিজা কাম সমাধা কৰিলে। মোৰ যাদুৰ বল চমৎকাৰ— শত্ৰু মোৰ পৰি আছে যাদুৰ জালত - সিহঁত এতিয়া হতবুদ্ধি। এই অৱস্থাতে এতিয়া ইহঁতক এৰি যাওঁ। ইহঁতে মৃত বুলি ভবা ৰাজকুমাৰ ফাৰ্ডিনাণ্ড আৰু মোৰ মৰমৰ কন্যাৰ ওচৰলৈ এতিয়া মই যাওঁ। [ওপৰৰ পৰা প্ৰস্থান]

গঞ্জাল' : ভগবানৰ দোহাই, মহাশয়ে ইমান ঠেৰেঙা লাগি কি চাই আছে?

এলন'চ' : আ : ভয়ানক, অতিকৈ ভয়ানক। ভাবিছিলো বিশাল তৰংগই কথা কৈছে, মোক কৈছে, বতাহে মোৰ বাবে গীত গাইছিল, আৰু বজ্জাই গৰজিলে প্ৰচপেৰ'ৰ বিৰুদ্ধে কৰা অন্যায়ৰ কথা। সেই বাবেই আজি মোৰ পুত্ৰ সলিল সমাধি স্থলিত। মই তাক সাগৰৰ অতল তলিত বিচাৰি গৈ তাতে মোৰ শেষ শয্যা গ্ৰহণ কৰিম। [প্ৰস্থান]

চেবাস্তিয়ান : এটা এটা চয়তান আহক। মই সিহঁতৰ সমস্ত সেনানীৰ লগত যুদ্ধ কৰিম। [চেবাস্তিয়ান আৰু এণ্টনিঅ'ৰ প্ৰস্থান]

গঞ্জাল' : তেওঁলোক তিনিওজনেই হতাশাগ্ৰস্ত। তেওঁলোকৰ অপৰাধে বহুত পলমকৈ বিয়ক্ৰিয়া কৰিছে, তেওঁলোকৰ বিবেক দংশন

হৈছে। তোমালোকে তেওঁলোকক অনুসৰণ কৰা। উন্মাদনাৰ বশবৰ্তী হৈ তেওঁলোকে কিবা কৰাৰ পৰা তেওঁলোকক বিৰত কৰা।

এড্ৰিয়ান : আমি অনুসৰণ কৰিছো, মহাশয়। [প্ৰস্থান]

চতুৰ্থ অংক

প্ৰথম দৃশ্য প্ৰচপেৰ'ৰ কক্ষৰ সন্মুখ

[প্ৰচপেৰ', ফাৰ্ডিনাণ্ড আৰু মিৰাণ্ডা সোমাই আহে]

প্ৰচপেৰ : মই তোমাক অতি কঠোৰ শাস্তি প্ৰদান কৰিছিলো, আৰু তাৰ ক্ষতিপূৰণ কৰিবলৈ দান কৰিছো এয়া মোৰ জীৱনৰ যথাসৰ্বস্ব। লোৱা, মই তোমাৰ হাতত তুলি দিলো। তোমাৰ প্ৰেমক পৰীক্ষা কৰিবলৈ মই তোমাক যিমান পাৰো বিৰত কৰিছিলো। তুমি প্ৰেমৰ পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হ'লা। ইয়াতে ঈশ্বৰক সাক্ষী ৰাখি মোৰ পৰম ঐশ্বৰ্যক মই প্ৰদান কৰিলো। ফাৰ্ডিনাণ্ড, মোৰ কন্যাক লৈ গৌৰৱ কৰাৰ বাবে নাহাঁহিবা। কোনো প্ৰশংসাই মোৰ কন্যাক অতিক্ৰম কৰিব নোৱাৰে; প্ৰশংসা সদায় মিৰাণ্ডাৰ পিছতে থমকি ৰ'ব।

ফাৰ্ডিনাণ্ড : দৈৱবাণীৰ বিপৰীতেও মই আপোনাৰ কথা বিশ্বাস কৰো। এই বিশ্বাস দৈৱবাণীয়েও ভংগ কৰিব নোৱাৰে।

প্ৰচপেৰ' : তেন্তে মোৰ উপহাৰ তোমাৰ কষ্টোপাৰ্জিত প্ৰাপ্য-মোৰ কন্যাক গ্ৰহণ কৰা। বহা আৰু কথা পাতা; তাই তোমাৰ। কি সংবাদ এৰিয়েল। মোৰ পৰিশ্ৰমী ভৃত্য?

[এৰিয়েল সোমাই আহে]

এৰিয়েল : কি আদেশ মোৰ প্ৰবলপ্ৰতাপী গৰাকী? আদেশ কৰক।

প্ৰচপেৰ' : তই আৰু তোৰ লগৰীয়াবোৰে শেহতীয়া কাৰ্য বৰ দক্ষতাৰে সমাধা কৰিলি। আৰু এটা খেল তই দেখুৱাব লাগিব। যা তোৰ লগৰীয়া দেওভূতবোৰক ইয়ালৈকে লৈ আহ। সিহঁতক দূৰন্ত কৰি

তোল। মই এওঁলোকক কথা দিছিলো আৰু এওঁলোকেও চাবলৈ ইচ্ছা কৰিছে।

এৰিয়েল : এতিয়াই?

প্ৰচপেৰ' : চকুৰ পচাৰতে।

এৰিয়েল : 'আহ' আৰু 'যা' বুলি নৌকতেই

নৌকতেই উশাহ দুবাৰ

নৌকতেই ঠিক ঠিক

আহিব প্ৰত্যেক

হাতত সাৰে আহি পাব

ভাল পাবা ভেঙুচালি চাই

মোক ভাল পোৱানে নাই?

প্ৰচপেৰ' : তোক বৰ ভাল পাওঁ। - আহ, এৰিয়েল, তোৰ লগৰীয়া মাত। আহ দলে বলে, খৰপোচ কৰ : নেমাতিবা মাত, যি দেখা তোমালোকে চুপচাপ চাইহে থাকিবা।

[পাতল সংগীত]

[ইৰিচ সোমাই আহে]

ইৰিচ : শইচ, ফলমূল আৰু পথাৰৰ দেৱী চিৰিচ!

চহকী বিশাল পথাৰ

ধান মাহ উৰহী মটৰ;

জাক পাতি ভেড়াই ঢাকে বহল পাহাৰ

তৃণভোজীৰ খাদ্য ভৰপূৰ,

ঘাঁহ বন বিৰিখেৰে পাৰ ঢকা নৈ

বহাগৰ বৰষুণে দিয়েহি সজাই

নিষ্পাপ পৰীৰ বাবে নিষ্পাপ মুকুট

হালধীয়া ফুল ফুলা তোমাৰ বুকুত।
 প্ৰিয়াই এৰোতে ভাগিলে বুকু
 হালধীয়া ফুলে টিপিয়ায় চকু।
 আঙুৰৰ লতা ডালক সাৱটা
 বন্ধা উপকূল শিলেৰে বন্ধোৱা।
 জুন' বাণী আকাশৰ দেৱী
 তোমাৰেই ৰামধেনু দূত মই, কৰিছো মিনতি,
 আহা ইয়ালৈকে আহা
 উপবিষ্ট হোৱাহি ঘাঁহত
 ময়ূৰে আনক টানি
 দেৱী ৰথ প্ৰবল বেগেৰে,
 দেৱীক দিবলৈ' আনন্দ দান
 চিৰিচক কৰিছো আহুান।
 (চিৰিচ সোমাই আহে)

চিৰিচ : ৰামধেনু দূত। জুপিটাৰৰ পত্নীৰ তুমি কাহানিও অবাধ্য নোহোৱা।
 মোৰ ফুলবোৰৰ ওপৰত তোমাৰ গেকৰা ডেউকাৰে সিঁচি দিয়া
 মৌকণা আৰু দেহা জুৰুৱা বৰষুণ; তোমাৰ কৃপাত কটু মাটি
 সাৰ পাই উঠে, গৰবিনী পৃথিৱীৰ বুকুলৈ বৈ পৰে তোমাৰ
 ৰামধেনু। — তোমাৰ বাণীয়ে মোৰ বাবে কি কাৰণে পঠালে
 সংবাদ আৰু উপবিষ্ট কৰোৱালে এই সেউজীয়া ঘাঁহনিত?

ইৰিচ : সত্য প্ৰেমৰ মিলনক উদ্‌যাপন কৰিবলৈ আৰু প্ৰেমিক যুগলক
 উদাৰ মনেৰে আশীৰ্বাদ দান কৰিবলৈ।

চিৰিচ : কোৱা ৰামধেনু, তুমিতো জানা, ভেনাচ দেৱী আৰু তেওঁৰ পুত্ৰ
 এতিয়া ৰাণীৰ কাষত আছেনেকি? তেওঁলোকৰ বড়যন্ত্ৰতেই মোৰ
 কন্যাক পুটাই লৈ গ'ল। তেতিয়াৰ পৰাই মই তেওঁ আৰু তেওঁৰ
 অন্ধ পুত্ৰৰ সংগ মই পৰিত্যাগ কৰিছো।

ইৰিচ : তেওঁলোকৰ সংগৰ বাবে ভয় নকৰিব। ডাৱৰ ফালি ফালি দেৱীক
 মই পাফজৰ ফালে যোৱা দেখিছো। কপৌৱে টনা ৰথত তেওঁৰ
 পুত্ৰও গৈছে। বিয়াৰ দেৱতা হাইমেনৰ শিখা জ্বলোৱাৰ আগতে
 ইয়াতো দৰা কন্যাক যাদু কৰাৰ ইচ্ছা তেওঁলোকৰ আছিল, কিন্তু
 মিছা হ'ল। ভেনাচদেৱী আকৌ উভতি গ'ল। খিংখিঙীয়া
 পুতেকৰ ধেনুখনো ভাগিল। কিউপিনে শপত খালে বোলে তেওঁ
 আৰু কাঁড় নেমাৰে, ঘনচিৰিকাৰ লগত খেলিহে থাকিব। আকৌ
 অকণমান ল'ৰাটো হ'ব।

চিৰিচ : স্বৰ্গৰ মহাৰাণী, মহামান্যা জুন' আহিছে, মই তেওঁৰ খোজতে
 গম পাইছো।

[জুনৰ প্ৰৱেশ]

জুন' : মোৰ চহকী ভনীজনীৰ খবৰ কেনে? মোৰ লগত ব'লা, দৰা-
 কন্যাক আশীৰ্বাদ দিওঁগৈ : তেওঁলোকে জীৱনত উন্নতি কৰক,
 সন্তান জন্ম দি গৌৰৱান্বিত হওক।

[গীত]

বিয়াৰ আশীৰ্বাদ সন্মান হওক বুদ্ধি

ধন ধান হওক দীৰ্ঘম্যাদী

জুনৰ গীতেই আশীৰ্বাদ

সুখৰ কদাপি নহ'ব অভাৱ

চিৰিচ : পথাৰ ধানেৰে উপচি পৰক

ভঁৰালত তাৰ ৰাহি নেভাগক

থোপাপাতি আঙুৰ লতাত লাগক

গুটিৰ ভৰতে গছ দোঁ খাওক

চিৰিচৰ আশিস শিৰত থাকক

অভাৱ-অনাটনে দেখা নিদিয়ক

ফাৰ্ডিনাণ্ড : এই দৃশ্য বৰ ৰাজকীয় গান্ধীৰ্যপূৰ্ণ আৰু মনমুগ্ধ কৰিব পৰাকৈ সুসংহত। ইবিলাকক মই অশৰীৰী ভূত বুলি ভাবিব পাৰো জানো?

প্ৰচপেৰ' : ইবোৰ অশৰীৰী ভূত, মোৰ যাদুৰ বলেৰে সিহঁতক বন্দীত্বৰ পৰা উলিয়াই আনি মোৰ কল্পনাক ৰূপ দিয়াইছে।

ফাৰ্ডিনাণ্ড : মই ইয়াতেই চিৰদিন থাকি যাওঁ, আশ্চৰ্যজনক আৰু পৰম জ্ঞানী এই পিতৃয়ে এই ঠাইখন স্বৰ্গৰাজ্যলৈ ৰূপান্তৰ কৰিছে।

[জুন' আৰু চিৰিচে গুণগুণাই কথা পাতে আৰু ইৰিচক কামত পঠায়]

প্ৰচপেৰ' : তোমালোক এতিয়া মনে মনে থাকা। জুন' আৰু চিৰিচে গুৰুত্বপূৰ্ণ কথা পাতিছে; আৰু এটা কাম কৰিবলৈ আছে। তোমালোক সম্পূৰ্ণ মৌন হৈ থাকা, নহলে যাদুৰ প্ৰভাৱ ধ্বংস হৈ যাব।

ইৰিচ : নাইয়াড পৰীহঁত, একাবেকা নিজৰাৰ ৰাণী

দেখাতে নিৰীহ, শিৰৰ মুকুট বন বিৰিঙাণী

সেউজীয়া ঘাঁহ, সতেজ নিজৰা

জুন'ৰ আদেশ, এৰি থৈ আহা

সত্য প্ৰেমৰ মিলন ক্ষণ

নকৰা পলম

আহা, কৰা উদ্যাপন।

(কেইজনীমান পৰীৰ প্ৰবেশ)

আঘোণত ক্লান্ত, বদৈ পোৰা দাবনি

বন এৰি এখন্তেক ফুৰ্তিকে কৰাহি

নৰাৰ টুপী পিন্ধি লোৱা

বন্ধ উদ্যাপন কৰা

পৰীকেই বাটে-ঘাটে তোমালোকে লগ পোৱা

ঘৰ এৰি বাহিৰলৈ যেতিয়া ওলাই যোৱা।

[কেইগৰাকীমান দাবনি সোমাই আহে, গাত উপযুক্ত পোছাক, পৰীৰ লগত লয়লাস নৃত্যত যোগ দিয়ে; নৃত্যৰ শেষৰ ফালে প্ৰচপেৰ'ই হঠাতে উচপ খাই কথা কয়, তাৰ পিছতে ফ্ৰলফ্ৰল আৰু অদ্ভুত শব্দ কৰি সিবিলাক অদৃশ্য হয়]

প্ৰচপেৰ' : [স্বগতঃ] জানোৱাৰ কেলিবান আৰু তাৰ দগাবাজ লগৰীয়া—কেইটাই মোৰ বিৰুদ্ধে কৰা ষড়যন্ত্ৰৰ কথা মই একেবাৰে পাহৰি গৈছিলো। সিহঁতৰ ষড়যন্ত্ৰৰ সময় আহি পালেহিয়েই দেখোন। [দেওভূতবোৰক উদ্দেশ্য কৰি] তোমালোকৰ কাম সুন্দৰ হৈছে, পিছে এতিয়া বাদ দিয়া, আৰু নালাগে।

ফাৰ্ডিনাণ্ড : এইটো বৰ আশ্চৰ্যজনক ঘটনা : তোমাৰ পিতৃ হঠাতে কিবা শক্তিশালী আবেগেৰে উদ্বেলিত হৈ পৰিল।

মিৰাণ্ডা : মোৰ পিতাক মই আজিলৈকে ইমান ক্ৰোধান্বিত হোৱা মই দেখাই নাই।

প্ৰচপেৰ' : বাচা, তোমাক বিচলিত আৰু আচৰিত হোৱা যেন লাগিছে। তুমি প্ৰফুল্ল হোৱা। আমাৰ ৰং ধেমালিৰ অন্ত পৰিল। আমাৰ অভিনেতাসকল আটায়ে আছিল অশৰীৰী আত্মা আৰু সেয়ে বতাহত বিলীন হৈ গ'ল। আৰু ভিত্তিহীন এই দৃশ্যৰ দৰেই গগনচূড়ী অট্টালিকা স্বৰ্ণমণ্ডিত ৰাজপ্ৰাসাদ, গান্ধীৰ্যপূৰ্ণ মন্দিৰ, - আৰু সকলোৰে উত্তৰাধিকাৰ হিচাপে পোৱা এই বিশাল গোলক নিজেও এদিন অলপ আগতে দেখা অলীক শোভাযাত্ৰাৰ দৰেই বিলীন হৈ যাব, এৰি থৈ নাযায় একো চিন। সপোনসদৃশ সমলেৰে সজা আমাৰ জীৱন, নিদ্ৰাতেই তাৰ পৰিপূৰ্ণতা। - মহাশয়, মই বিৰক্ত হৈছো, মোৰ দুৰ্বলতা ক্ষমা কৰিবা : মোৰ মগজু চিন্তাই তোলপাৰ কৰিছে : মোৰ অক্ষমতাত উদ্ভিগ্ন নহবা।

তোমালোকে মন কৰিলে মোৰ কক্ষলৈ যোৱা আৰু বিশ্রাম
লোৱা। মোৰ অস্থিৰ মনক শান্ত কৰিবলৈ মই কিছু খোজ কাঢ়ো।

ফাৰ্ডিনাণ্ড }

মিৰাণ্ডা } আমি আপুনি শান্ত হোৱাটো কামনা কৰো। [প্ৰস্থান]

প্ৰচপেৰ' : তই চিন্তাৰ বেগত আহ, এৰিয়েল। তোক ধন্যবাদ জনাইছো,
আহ।

[এৰিয়েল সোমাই আহে]

এৰিয়েল : আপোনাক চিন্তাক্ৰিষ্ট দেখিছো। আপোনাৰ ইচ্ছা ব্যক্ত কৰক।

প্ৰচপেৰ' : প্ৰেত, শত্ৰু হিচাপে কেলিবানৰ সন্মুখীন হবলৈ আমি প্ৰস্তুত হ'ব
লাগিব।

এৰিয়েল : হে মোৰ সৰ্বাধিনায়ক : চিৰিচৰ অভিনয় কৰাৰ সময়তে মই
আপোনাক কম বুলি ভাবিছিলো, কিন্তু আপুনি ক্ৰোধাধিত হ'ব
পাৰে বুলি ভাবি কথাটো নকলো।

প্ৰচপেৰ' : আকৌ ক'চোন তই এই নিকৃষ্টকেইটাক ক'ত এৰি থৈ আহিলি?

এৰিয়েল : মইতো ক'লোৱেই মহাশয়, সিহঁত মদৰ বাগীত উন্মত্ত হৈ আছে।
সিহঁতৰ সাহ ইমান বাঢ়িছে যে উশাহ লওতে সন্মুখৰ বতাহকে
টেটুচেপি মাৰিব যেন, সিহঁতৰ ভৰিত চুমা খাবলৈ মাটিক আঘাত
কৰিছে; কিন্তু সিহঁত নিজৰ পৰিকল্পনাত অলৰ অচৰ। মোৰ
সংগীত শুনাৰ লগে লগে সিহঁতে অশ্বশাবকৰ দৰে কাণ থিয়
কৰিলে, চকুৰ পতা দাঙিলে আৰু সংগীতৰ গোল্ক লবলৈহে যেন
নাক ঠিয় কৰিলে। সিহঁতৰ কাণত মোৰ সন্মোহন এনেদৰে
লাগিল যে মাকৰ হেম্বেলনি শুনি দামুৰি পোৱালি অহাৰ দৰে
সিহঁত কাঁইটীয়া জোপোহা আৰু দলপানিৰ মাজে মাজে আঁচোৰ
খাই মোৰ ফালে আহিল। শেষত মই সিহঁতক আপোনাৰ কক্ষৰ
সিপাৰে থকা আৰ্জনাৰে ভৰা খালটোৰ মাজতে এৰি আহিলো।
তাতে সিহঁতে আকণ্ঠ ডুব গৈ নৃত্য কৰি আছে।

প্ৰচপেৰ' : তই সেইটো বৰ ভাল কাম কৰিলি এৰিয়েল। তই তোৰ অদৃশ্য
ৰূপ বাহাল ৰাখ। মোৰ ঘৰৰ ভিতৰৰ পৰা অকিঞ্চিতকৰ কিবা
এটা আন আৰু এই দগাবাজকেইটাক ফান্দত পেলাব লাগিব।

এৰিয়েল : মই যাওঁ, এতিয়াই যাওঁ। [প্ৰস্থান]

প্ৰচপেৰ' : চয়তান, চয়তান, ই এটা জন্মগতভাৱে চয়তান। এই চয়তান
কেলিবানৰ স্বভাৱৰ ওপৰত শিক্ষা আৰু প্ৰশিক্ষণৰ একো চাব
কেতিয়াও লাগি নাথাকে। ইয়াক লৈ মই ক'ব মানৱীয় সকলো
চেপ্তা পণ্ডিত হ'ল। বয়স যিমানে বাঢ়িছে, সিও সিমানে কুৎসিত
হৈছে আহিছে। মন তাৰ বিৰুদ্ধে কীট হৈ পৰিছে। তাক মই
চিৎকাৰ কৰি যোৱাকৈ শিক্ষা দিব লাগিব।

[জকমকীয়া পোছাক পিন্ধি এৰিয়েল সোমাই আহে]

আহ, আমি এই গছ জোপাতে ইহঁতক ফাঁচী দিও।

[প্ৰচপেৰ' আৰু এৰিয়েল অদৃশ্য হৈ থাকে। কেলিবান, ষ্টিফান'
আৰু ট্ৰিনকুল' তিতিবুৰি সোমাই আহে।]

কেলিবান : একদম চুপচাপ, খোজৰ শব্দ কোনেও শুনিব নোলাগিব। আমি
প্ৰচপেৰ'ৰ কক্ষৰ ওচৰ পালোহি।

ষ্টিফান' : দৈত্য, তই দেখোন তোৰ পৰীজনী তেনেই নিমাখিত আৰু তাই
একো নকৰে বুলি কৈছিলি; কিন্তু তাই দেখোন আমাক সবকে
নগুৰ নাগতি কৰিলে। তই মোৰ কথাৰে' কাণ দিছনে নাই?
চাবি কিন্তু মোৰ খং তুলি ললে—

ট্ৰিনকুল' : তই এটা পৰুৱাই পোৱা দৈত্য

কেলিবান : মহাশয়, তই এতিয়াও মোৰ ওপৰত ভৰসা ৰাখ। ধৈৰ্য ধৰ, তই
এনেকুৱা পুৰস্কাৰ পাবি যে তাৰ তুলনাত এইবোৰ দুখ কষ্ট
একোৱে নহয়। গতিকে কথা লাহে লাহে ক। চা, এতিয়াও মাজ
নিশাৰ দৰে কেনেকৈ চাৰিওফালে নিতাল মাৰি আছে।

ট্ৰিনকুল' : হয়, কিন্তু পুখুৰীত আমাৰ গোটেই বটলবোৰ হেৰুৱালো যে

ষ্ট্রিফান' : বটল হেৰুৱাটো অকল মান অপমানৰ কথাই নহয়, - ক্ষতিও চিৰদিন অপূৰণীয় হৈ ব'ল।

ট্রিনকুল' : মোৰ বাবে সেইটো পানীত তিতি জুৰলি জুপুৰি হোৱাতকৈয়ো ডাঙৰ কথা : তথাপি আকৌ ই কয় বোলে তাৰ পৰীজনী একেবাৰে নিমাত্ত।

ষ্ট্রিফান' : মোৰ বটল মই যিমান কষ্ট কৰি হলেও উদ্ধাৰ কৰিমই।

কেলিবান : মিনতি কৰিছো মোৰ মহাৰাজ, ধৈৰ্য ধৰ। এইফালে তই দেখিছনে নাই? - এইটোৱে হ'ল কক্ষলৈ সোমোৱা বাট। হাতত সাৰে ভৰিত সাৰে - সোমা এতিয়া। ভিতৰলৈ গৈ কামটো কৰ, তেতিয়াহে এই দ্বীপটো চিৰদিনলৈ তোৰ হ'ব। আৰু মই - এই কেলিবান - চিৰদিন তোৰ ভৰি চেলেকা হৈ থাকিম।

ষ্ট্রিফান' : মোৰ হাতখনত ধৰচোন। মোৰ মনলৈ দেখোন বৰ বেয়া চিন্তাবোৰ আহিছে।

ট্রিনকুল' : আঃ মহাৰাজ ষ্ট্রিফান'! সুযোগ্য, মহামান্য ষ্ট্রিফান! চোৱাচোন চোৱা, তোমাৰ বাবে এইফালে কিমান এটা সুন্দৰ বাৰড্ৰব আছে।

কেলিবান : নুচুৰি, থৈদে, থাকিবলৈ দে, মূৰ্খ - সেইবোৰ অদৰকাৰী ৰংচঙীয়া বস্তু।

ট্রিনকুল' : হেই দৈত্য! পুৰণি কাপোৰৰ দোকানত কি বস্তু পায় - আমি নাজানোনেকি? - মহাৰাজ ষ্ট্রিফান', এইফালে।

ষ্ট্রিফান' : ট্রিনকুল', তই সেইটো গাউন খোল, খোল। সেইটো গাউন মই পিন্ধিব লাগিব।

ট্রিনকুল' : মহামান্যকে এই গাউন দিয়া হ'ব।

কেলিবান : এই মূৰ্খটো ড্ৰপটি হৈ নমৰে কিয়? সেই কাপোৰ-কানিবোৰতে লাগি থাকিবলে তোক কিহে পাইছে? আহ আকৌ, হত্যাটো প্ৰথমে কৰি লও : সি কেনেকৈ সাৰ পাব লাগিলে সি আমাক মূৰৰ পৰা ভৰিলৈকে খুন্দি পেলাব আৰু যাদু কৰি আমাক বেলেগ বস্তুলৈ সলাই পেলাব।

ষ্ট্রিফান' : এই দৈত্য, তই চুপ থাক। বিয়ুৰ ৰেখা পাৰ হলে স্বৰ হৈ মানুহ এনেও চুলি সৰি টকলা হয়।

ট্রিনকুল' : টকলা হোৱাটোও ৰূপৰ সলনি।

ষ্ট্রিফান' : তোমাৰ ৰগৰৰ কাৰণে ধন্যবাদ। পুৰস্কাৰ হিচাপে এই সাজ পোছাক লোৱা। মই এই দেশৰ ৰজা হলে বুদ্ধিয়ে পুৰস্কাৰ নোপোৱাকৈ থাকিব নালাগে। ব'বা তোমাক আৰু এসাজ কাপোৰ দিয়েই দিওঁ।

ট্রিনকুল' : আহ দৈত্য, তয়ো আহ, চুৰি বিদ্যাৰ কাৰণে আঙুলি ধৰাই লহি আৰু যা।

কেলিবান : মোক সেইবোৰ একো নালাগে। আমি সময় নষ্ট কৰি আছে; সি সাৰ পালে আমাক এতিয়া মাছ বা বান্দৰ কৰি পেলাব।

ষ্ট্রিফান' : দৈত্য, তোৰ হাত লগা, ধৰ আৰু এইবিলাক নি তই মোৰ মদৰ পিপাটোৰ ওচৰত থগৈ। এইবোৰ তই কঢ়িয়াই নে, নহ'লে তোক মই মোৰ ৰাজ্যৰ পৰা নিৰ্বাসন দিম।

ট্রিনকুল' : লগতে এইটোও লবি।

ষ্ট্রিফান' : আৰু লগতে এইটোও লবি

[এদল চিকাৰী অহাৰ শব্দ। প্ৰেতবোৰ চিকাৰী কুকুৰৰ ৰূপত আহি ইহঁতক খেদে। প্ৰচপেৰ' আৰু এৰিয়েলে লগাই দিয়ে।]

প্ৰচপেৰ' : হেই মাউণ্টেইন, ধৰ, ধৰ।

এৰিয়েল : চিলভাৰ, এইটো এইফালে গৈছে।

প্ৰচপেৰ' : ফিউৰি, ফিউৰি, সেইফালে, সেইফালে। টাইৰেণ্ট, তই এইফালে এইটোক ধৰ।

[চিকাৰী কুকুৰৰ খেদাত কেলিবান, ষ্ট্রিফান' আৰু ট্রিনকুল' ওলাই লৰ মাৰে।]

যা মোৰ প্ৰেতহঁত, ইহঁতৰ হাড়ে হাড়ে বিষ কৰিদে, বৃদ্ধ মানুহৰ

দৰে ইহঁতক কোঙা কৰি দে, নাহৰফুটুকী বা লতামাকৰী বাঘৰ
দৰে ইহঁতৰ গাৰ ছাল ফুটকা-ফুটক কৰি দে।

এৰিয়েল : শুনাচোন, সিহঁতে কেনেকৈ গোজৰণি মাৰিছে।

প্ৰচপেৰ' : সিহঁতে ভালকৈ এখেদা খাওক। এতিয়া মোৰ সকলো শত্ৰু মোৰ
সম্পূৰ্ণ নিয়ন্ত্ৰণত : অলপ পিছতে মোৰ সকলো পৰিশ্ৰমৰ অন্ত
পৰিব আৰু তয়ো মুক্তি পাবি এৰিয়েল। তই এতিয়া মোক আৰু
অলপ সহায় কৰি দে। [প্ৰস্থান]

পঞ্চম অংক

প্ৰথম দৃশ্য, প্ৰচপেৰ'ৰ কক্ষৰ সম্মুখ

[যাদুকৰৰ পোছাকত প্ৰচপেৰ' আৰু এৰিয়েল]

প্ৰচপেৰ' : মোৰ পৰিকল্পনা পৰিসমাপ্তিৰ ওচৰ চাপিছে। মোৰ যাদুৰ প্ৰভাৱ
অদ্যপি অটুট আছে। মোৰ প্ৰেতবোৰ এতিয়াও একান্ত বাধ্য।
সময় সঠিকভাৱেই আগুৱাই গৈছে। আজিৰ সংবাদ কি এৰিয়েল?

এৰিয়েল : আপুনি কৈছিল আজি ছয় বজাৰ লগে লগেই আমাৰ কামৰো
অন্ত পৰিব।

প্ৰচপেৰ' : মই সেই কথা কৈছিলো : মই প্ৰথম ধুমুহা সৃষ্টি কৰাৰ পৰতে
কৈছিলো। কচোন এৰিয়েল, বজা আৰু সতীৰ্থসকলৰ সংবাদ ক।

এৰিয়েল : আপুনি যি দৰে বিচাৰিছিল, সেইদৰে তেওঁলোকক আবদ্ধ কৰি
থোৱা আছে। তেওঁলোক আটায়ে আপোনাৰ বন্দী। আপুনি মুক্তি
নিদিলে কোনেও লৰচৰ কৰিব নোৱাৰে। বজা, তেওঁৰ ভাতৃ আৰু
আপোনাৰ ভাতৃ — আটাইকেইজনেই হতবুদ্ধি হৈছে, বাকীসকলে
তাৰ বাবে শোকত প্ৰিয়মাণ হৈছে। বিস্ময় আৰু শোক পাৰ বাগৰি
গৈছে। আৰু আপুনি যাক 'সজ সভাসদ গঞ্জাল' বুলি কয়,

সেইজনৰ চকুপানী দীঘল ডাঢ়িয়েদি টোপাটোপে তললৈ বৈ
পৰিছে — যেন খেৰী ঘৰৰ চালৰ পৰা বৰষুণৰ টোপাল।
আপোনাৰ যাদুৰে ইমান কাম কৰিছে যে এতিয়া আপুনি
তেওঁলোকৰ অবস্থা দেখিলে আপোনাৰে মন কুমলি যাব।

প্ৰচপেৰ' : তই সঁচাকৈ তেনেদৰে ভাব নেকি এৰিয়েল?

এৰিয়েল : মই মানুহ হোৱা হলে তেনেদৰে ভাবিলোহেঁতেন।

প্ৰচপেৰ' : মইনো কিমান পাৰিম? তই বায়বীয় সত্তা বাবে সিহঁতক
সহানুভূতি দেখুৱাব নোৱাৰ — আৰু মই সিহঁতৰ মানুহ জাতিৰ
এজন হিচাপে, একে অনুভূতিৰ জীৱ হিচাপে, - মই কিমান
পাৰিম? মই তোতকৈ বেছি আবেগেৰে অভিভূত হ'মনে? -
যদিও মোৰ প্ৰতি কৰা ভয়ানক অন্যায়ৰ বাবে মই ক্ৰোধান্বিত
হওঁ, যুক্তি বিচাৰেৰে মই নিজক বুজাও : প্ৰতিহিংসাৰে দুৰ্লভ
কাৰ্য সম্পাদিত নহয় — সজগুণেৰে হয় : সিহঁত যেতিয়া
অনুতপ্ত, মোৰ কাৰ্যসিদ্ধিৰ বাবে আৰু ক্ৰোধ প্ৰকাশ অপ্ৰয়োজনীয়।
যা এৰিয়েল, সিহঁতক মুক্ত কৰি দে। মোৰ যাদু মই কাটি দিছো,
তেওঁলোকৰ স্বজ্ঞান মই ঘূৰাই দিছো আৰু তেওঁলোক আকৌ
আগৰ নিচিনা হ'ব।

এৰিয়েল : মই তেওঁলোকক লৈ আহোঁগৈ, মহাশয়। [প্ৰস্থান]

প্ৰচপেৰ' : হে পৰ্বত, জান-জুৰি, অৰণ্য, সৰোবৰ, আৰু সাগৰ বালিত
পদচিহ্ন নৰখাকৈ গুচি যোৱা সকল! নেপচুন শান্ত হ'লে বাট
বোলা তোমালোক আৰু তেওঁৰ প্ৰত্যাৱৰ্তনত পলোৱা : আৰু
তোমালোক ঘাঁহৰ মাজত মূৰ জিলিকুৱা ভেড়াই নোখোৱা বন,
- মাজনিশা খেলা বেংচতা ওপজোৱা খেল, - নিজম নিশাৰ
কাৰ্য্যৰ শব্দত শিহৰিত, - অতি প্ৰাকৃতৰ ওপৰত তোমালোকৰ
ক্ষমতা যদিও সৰ্বাত্মক নহয়, তোমালোকৰ সহায়তে মই স্নান
কৰিলো মধ্যাহ্নৰ সূৰ্য, আহ্বান কৰিলো অনিৰুদ্ধ বতাহৰ বিদ্রোহ,
আকাশ আৰু সমুদ্ৰৰ মাজত সৃষ্টি কৰিলো প্ৰচণ্ড যুদ্ধ, বজ্জ

নিলাদক দিলো অগ্নি স্ফুলিংগ, জউভৰ বজ্জৰে আঘাত হানিলো
তেওঁৰেই পৱিত্ৰ অউক গছত। - শৈল অন্তৰীপকো মই কঁপাই
তুলিলো, ছিন্নমূল কৰিলো পাইন আৰু চেদাৰ; মোৰ আদেশত
অনন্ত নিদ্রাত থকা সকলকো কবৰে জগাই দিলে; মোৰ যাদুৰ
বলত ওলাই আহিবলৈ খুলি দিলে কবৰ কপাট। কিন্তু ইয়াতে
আজি মই মোৰ শক্তিশালী যাদু বিদ্যাক পৰিত্যাগ কৰিছো। -
মই তেওঁলোকৰ স্ব-জ্ঞান ঘূৰাই আনিবলৈ যি স্বৰ্গীয় সংগীতৰ
বাবে প্ৰাৰ্থনা কৰিছো তাৰ অন্তত মোৰ কাৰ্য সমাধা হলেই মোৰ
যাদুদণ্ড ভাঙি মই মাটিত পুতি থম; - সাগৰৰ অনন্ত গৰ্ভত
বিসৰ্জন দিম মোৰ যাদুৰ কিতাপ।

[পৱিত্ৰ সংগীত]

[এৰিয়েল সোমাই আহে : তাৰ পিছত উন্মাদ অংগি-ভংগী কৰি
এলনচ', লগত অহা গঞ্জাল', এণ্টনিঅ' আৰু চেবাস্তিয়ানৰো একে
ভাৱ-ভংগী, পিছে পিছে এড্ৰিয়ান আৰু ফ্ৰাঙ্কিঙ্ক' : তেওঁলোক
আটায়ে প্ৰচপেৰ'ই চিহ্নিত কৰা বৃন্তৰ ভিতৰত সোমায়। তেওঁলোক
মন্ত্ৰমুগ্ধ হৈ থাকে; তাকে লক্ষ্য কৰি প্ৰচপেৰ'ই কয়-:]

চিন্তাৰ খেলিমেলিক পৱিত্ৰ বতাহে শাস্ত কৰক, মূৰৰ ভিতৰত
অযথা উতলি থকা মগজু শাস্ত হওক, আৰোগ্য হওক।
তোমালোক তাতে ঠিয় হোৱা, - তোমালোকৰ যাদুৰ জাল কাট
খাইছে। ন্যায়বান আৰু সন্মানীয় গঞ্জাল', তোমাৰ প্ৰতি মোৰ
সম্পূৰ্ণ বন্ধুত্বসুলভ সহানুভূতি আছে। যাদুৰ প্ৰভাৱ আঁতৰি গৈছে,
বজনি বিদূৰ হৈ চৌদিশ ধৰল হোৱাৰ দৰে তেওঁলোকৰ পৰিষ্কাৰ
চিন্তাক বিলাস্ত কৰা কুঁৱলীক সাৰ পাই উঠা ইন্দ্ৰিয়জ্ঞানে, আঁতৰ
কৰিছে। - হে মোৰ বন্ধাকৰ্তা, সজগুণী গঞ্জাল'। তুমি যাৰ
অনুগত আছিলি, আজি তেওঁকেই অনুসৰণ কৰিছা। মই ৰাজ্যলৈ
উভতি গৈ তোমাৰ সজগুনক কথা আৰু কামেৰে পুৰস্কৃত কৰিম।
আৰু এলনচ' তুমি - মোক আৰু মোৰ কন্যাক তুমি য'ৰ নিৰ্মম
আৰু অমানুষিক ব্যৱহাৰ কৰিছিলি, তোমাৰ ভাতৃও আছিল সেই

কামৰ সহযোগী, - চেবাস্তিয়ান, সেই বাবেই তোমাক এতিয়া
শাস্তি দিয়া হৈছে। - আৰু মোৰ তেজ মঙহৰ সহোদৰ ভাতৃ,-
- উচ্চাকাংক্ষাক আদৰণি জনাবলৈ মানৱতা আৰু আত্মপ্ৰাণিক
বিসৰ্জন দিছিলি; - তুমি চেবাস্তিয়ানৰ লগ লাগি ইয়াত তোমালোকৰ
বজাক হত্যা কৰিবলৈ ধৰিছিলি, তোমালোক অমানৱীয় যদিও
মই তোমালোকক ক্ষমা দান দিলো। - তেওঁলোকৰ উপলব্ধিৰ
এতিয়া জোৱাৰ আহিছে - উপকূলৰ আবৰ্জনা আৰু বোকা
জোৱাৰে উটাই নিব। মোৰ মুখলৈ চাই থকা তেওঁলোকৰ
কোনোৰে মোক এতিয়াও চিনি পোৱা নাই : এৰিয়েল, মোৰ
কক্ষৰ পৰা মোৰ টুপী আৰু তৰোৱাল আন। [এৰিয়েলৰ প্ৰস্থান]
মোৰ যাদুৰ পোছাক খুলি থৈ এতিয়া মই মিলানৰ ডিউকৰ
পোছাকত দেখা দিও। এৰিয়েল তুৰন্তে আহ, তোৰ স্বাধীনতা
সমাগত।

[এৰিয়েল সোমাই আহে আৰু প্ৰচপেৰ'ক পোছাক পৰিধান
কৰাত সহায় কৰি দিয়ে আৰু গান গাই থাকে]

মোৰ লগতে উৰি
ফুলে ফুলে মৌ চুহি খাওঁ
হালধীয়া ফুলবোৰ
ৰঙতে সাবটি লওঁ
ফেঁচাৰ কুৰুলী শুনি
বহি পৰো কুঁচি মুচি
বাদুলীৰ বোকোচাত উঠি উৰি যাওঁ
গ্ৰীষ্ম উভতি যোৱা চাওঁ
উলাহে নধৰে হিয়া
হব ঘৰ
ফুলে ঢকা ডালৰ তলত।

প্রচপেৰ' : হয়, ই মোৰ লয়লাস মৰমৰ এৰিয়েল!- তোক এৰি থৈ গৈ মই দুখ পাম, কিন্তু তথাপি তই স্বাধীনতা পাবি। মোক পোছক পিন্ধাত সহায় কৰা বাবে ধন্যবাদ। তই বজাৰ জাহাজলৈ যা, অদৃশ্য হৈ যাবি। দেখিবি নাৱিকসকল টোপনি গৈ আছে। তেওঁলোক ডেকৰ জলদ্বাৰৰ তলতে শুই আছে। মাষ্টাৰ আৰু সাৰেং সাৰে আছে তেওঁলোকক তই আটাইকে ইয়ালৈ লৈ আহ। তই এতিয়া যা।

এৰিয়েল : মই বতাহতকৈও বেগাই যাম। আপুনি উশাহটো সলাবলৈকে সময় নেপাব। [প্ৰস্থান]

গঞ্জাল' : এই ঠাই সমস্ত যন্ত্ৰণা, নিৰ্যাতন, আশ্চৰ্য আৰু বিভীষিকাৰে ভৰা। কোনোবা স্বৰ্গীয় শক্তিয়ে আমাক ইয়াৰ পৰা আঁতৰাই নিয়ে যেন।

প্রচপেৰ' : চোৱা ৰাজন, তোমাৰ সন্মুখত এয়া অন্যায় ভাবে বিতৰিত মিলানৰ ডিউক, প্রচপেৰ'। এজন সোশৰীৰে জীয়াই থকা ৰাজকুমাৰে যে তোমাৰ লগত কথা পাতিছে, তাকে তোমাক নিশ্চিতভাৱে বুজাবলৈ - এয়া মই তোমাক আলিঙ্গন কৰিছোঁ। - তোমাক আৰু তোমাৰ সতীৰ্থ আটাইকে মই স্বাগতম জনাইছোঁ।

এলনচ্' : তুমি সিজন হবও পাৰা, নহবও পাৰা অথবা মোক অসম্মান কৰিবলৈ তুমি কিবা যাদুৰ কৌশল হবও পাৰা, মই একো নাজানো - কৌশল মই অনেক দেখিলো ইয়াত : কিন্তু তেজ মণ্ডহৰ মানুহৰ দৰেই তোমাৰ বুকুৰ স্পন্দন মই অনুভৱ কৰিছোঁ : আৰু তোমাক দেখাৰ পৰাই মোৰ মনৰ যন্ত্ৰণা উপশম হৈছে, - মনৰ যন্ত্ৰণাই মোক উন্মাদ কৰি তুলিছিল : কিন্তু চকুৰ আগত মই যি দেখিছোঁ, সি যদি মায়া বা ভ্ৰম নহয় - তেন্তে ইয়োটো এক অবিশ্বাস্য কাহিনী। - তোমাৰ ডিউকদম মই তোমাক ওভতাই দিলো, মোৰ মিনতি, মোৰ সমস্ত অপৰাধ তুমি মাৰ্জনা কৰা। - কিন্তু কোৱাচোন প্রচপেৰ', তুমি বাচি থাকিলা কেনেকৈ আৰু কেনেকৈ আহি এই ঠাই পালাহি ?

প্রচপেৰ' : উত্তৰ দিয়াৰ আগতে এই মহান বন্ধুগৰাকীৰ বয়সক মই আলিঙ্গন কৰোঁ। তোমাৰ প্ৰাপ্য সন্মানক জুখি সীমাবদ্ধ কৰিব নোৱাৰি।

গঞ্জাল' : তুমি কোৱা কথাৰ সত্যাসত্য মই নিৰূপণ কৰিব নোৱাৰোঁ।

প্রচপেৰ' : তুমি এই দ্বীপৰ মায়া আৰু প্ৰবঞ্চনাৰ কিছু অভিজ্ঞতা গোটালা আৰু সেয়ে দেখিও লেখিবলৈ টান পাইছা। - মোৰ সকলো বন্ধু, তোমালোকক স্বাগতম। [একাষৰীয়াকৈ চেবাস্তিয়ান আৰু এণ্টনিঅ'ক] তহঁত দুয়োটা শাসককে মই ইচ্ছা কৰিলে এতিয়াই বজাৰ সন্মুখত বিশ্বাসঘাতক বুলি প্ৰমাণ কৰিব পাৰোঁ। তহঁতক বজাৰ ৰোষত এতিয়াই পেলাব পাৰোঁ : কিন্তু সেইবোৰ কাহিনী আৰু মই নকওঁ।

চেবাস্তিয়ান : [স্বগতঃ] এওঁৰ মুখেদি চয়তানে কথা কৈছে।

প্রচপেৰ' : নহয়, তই ইমানেই দুষ্ট আৰু দগাবাজ যে তোক ভাতৃ বুলিলে মোৰ জিভা ৰোগগ্ৰস্ত হৈ যায়, তথাপি মই তোৰ জঘন্য অপৰাধ ক্ষমা কৰিছোঁ। কিন্তু মোক মোৰ ৰাজ্য লাগে, আৰু মই জানো তই ওভতাই দিবই লাগিব।

এলনচ্' : তুমি যদি সঁচাই প্রচপেৰ' হোৱা তুমি কেনেকৈ বাচি আছা আৰু আমাক ইয়াত কেনেকৈ লগ পালা কোৱা। কেৱল তিনি ঘণ্টাৰ আগতে আমাৰ জাহাজ ডুবিছিল, আৰু দুৰ্ঘটনাত মই মোৰ পুত্ৰ ফাৰ্ডিনাণ্ডক হেৰুৱালোঁ। সেই স্মৃতি যে মোৰ বাবে কি ভয়ানক পীড়াদায়ক।

প্রচপেৰ' : এই সংবাদ শুনি মই বৰ দুখিত মহাশয়।

এলনচ্' : এই ক্ষতি অপূৰণীয় আৰু ধৈৰ্যৰ অতীত।

প্রচপেৰ' : মই ভাবোঁ, আপুনি ধৈৰ্যৰ সহায় বিচৰাই নাই। আপোনাৰ দৰে ক্ষতি মোবো হৈছে, কিন্তু ধৈৰ্যৰ কৃপাত মই এতিয়া অবিচলিত।

এলনচ্' : তোমাবো মোৰ দৰে ক্ষতি হৈছে?

প্রচপেৰ' : মোৰ ক্ষতি বিস্তৰেই নহয়, হৈছেও এই অলপতে। এই ক্ষতি পূৰণৰ বাবে আপোনাৰ দৰে মোৰ সামৰ্থ্যও নাই। মই মোৰ কন্যাক হেৰুৱালো।

এলন্ট' : কন্যা! হে ভগবান, তেওঁলোক দুয়ো নেপলচত বজা বাণী হৈ জীয়াই থাকক! এয়ে মোৰ ইচ্ছা। মোৰ পুত্ৰই সাগৰৰ অতল তলিত য'ত অনন্ত শয়ন কৰিছে সেই শেতেলীত মই শুই থাকো।
- তুমি কেতিয়া হেৰুৱালা তোমাৰ কন্যাক?

প্রচপেৰ' : সাগৰৰ যোৱাটো ধুমুহাত। - মই দেখিছো এই সভাসদসকলে এতিয়াও নিজৰ চকু কাণৰ ওপৰত বিশ্বাস ৰাখিব পৰা নাই। আমি দুজনে পতা কথাবোৰ তেওঁলোকে বিশ্বাস কৰিব পৰা নাই।
- কিন্তু তোমালোকৰ স্ব-জ্ঞান এতিয়া ফিৰি আহিছে - মই প্রচপেৰ'ই - তোমালোকে মিলানৰ পৰা নিৰ্বাসন দি মৃত্যুৰ মুখলৈ ঠেলি দিয়া মিলানৰ ডিউক। আশ্চৰ্যজনকভাৱে তোমালোকৰ জাহাজ ডুব যোৱা সাগৰ পাৰৰ এই দ্বীপতেই ময়ো আহি উঠিছিলোহি এই দ্বীপৰ অধিপতি হবলৈ। এতিয়া আৰু সেইবোৰ কথা নালাগে, ই প্ৰথম সাক্ষাততে কবলগীয়া কথা নহয়; লাহে লাহে ই ইতিহাস হ'ব। স্বাগতম মহাশয়সকল, এই কক্ষই মোৰ ৰাজসভা : মোৰ ইয়াত লগুৱা লিক্চৌৰ সংখ্যাও কম আৰু বিদেশত মোৰ কোনো ৰাষ্ট্ৰদূত নাই : প্ৰাৰ্থনা জনাইছো, ভিতৰলৈ সোমাই আহক। - আপুনি যিহেতু মোক মোৰ ৰাজ্য ফিৰাই দিছে ময়ো আপোনাক বিনিময়ত এটা সুন্দৰ উপহাৰ দিম। মোক মোৰ ৰাজ্যই যিমান আনন্দ দিছে, আপুনিও সিমান সন্তুষ্টি লাভ কৰিব।

[কক্ষৰ দুৱাৰ খোল খায়, ভিতৰত ফাৰ্ডিনাণ্ড আৰু মিৰাণ্ডাই দৰা খেলি থাকে]

মিৰাণ্ডা : তুমি শঠতা কৰিছা।

ফাৰ্ডিনাণ্ড : নাই, নাই মিৰাণ্ডা, সমস্ত জগতৰ বিনিময়তো মই তোমাৰ লগত শঠতা কৰিব নোৱাৰো।

মিৰাণ্ডা : ৰাজ্যলাভৰ বাবে তুমি আঁকোৰগোঁজ শত্ৰু হৈ থাকিবা আৰু মই তাক ন্যায় বিচাৰ বুলিম।

এলন্ট' : এই দৃশ্য যদি মই এই দ্বীপত দেখা স্বপ্নৰ লগৰে এটা, মই মোৰ মৰমৰ পুত্ৰক এতিয়া দুবাৰ হেৰুৱাম।

চেবাস্তিয়ান : অতি আশ্চৰ্যজনক অলৌকিক কাণ্ড!

ফাৰ্ডিনাণ্ড : সাগৰে ভাবুকি দিলেও সাগৰ দয়ালু। মই অকাৰণতে সাগৰক অভিশাপ দিছিলো।

[এলন্ট'ৰ আগত আঁঠু লয়]

এলন্ট' : আনন্দিত পিতৃৰ আশীৰ্বাদে তোমাক পথ দেখুৱাওক! উঠা, আৰু কোৱাচোন তুমি ইয়ালৈ কেনেকৈ আহিলা।

মিৰাণ্ডা : কি আশ্চৰ্যজনক! ইয়াত ইমানবিলাক সুন্দৰ প্ৰাণীৰ সমাবেশ! মানুহ ইমান সুন্দৰ! অ' মোৰ চমৎকাৰ নতুন পৃথিৱী, তোমাৰ বুকুত ইমান ধুনীয়া মানুহ!

প্রচপেৰ' : তোমাৰ বাবে ই এক নতুন অভিজ্ঞতা।

এলন্ট' : তুমি যি গৰাকী গাভৰুৰ লগত খেলি আছিলি তেওঁ কোন? তোমাৰ চিনাকি নিশ্চয় তিনি ঘণ্টাৰ নহয়? এৱেইনেকি সেই দেৱী যি আমাৰ বিচ্ছেদ আৰু মিলন ঘটাইছে?

ফাৰ্ডিনাণ্ড : মহাশয়, তেওঁ মৰণশীল মানুহ; কিন্তু অমৰ অদৃষ্টৰ সহায়ত তেওঁ মোৰ হ'ল। মোৰ পিতৃৰ উপদেশ ল'ব নোৱাৰা পৰতে তেওঁক মই পছন্দ কৰিলো। মোৰ পিতৃ জীৱিত বুলিও মোৰ বিশ্বাস হোৱা নাছিল। তেওঁ বিখ্যাত মিলানৰ ডিউকৰ কন্যা। মই প্ৰায়েই তেওঁৰ সুখ্যাতিৰ কথা শুনিছিলো, কিন্তু তেওঁৰ লগত সাক্ষাৎ হোৱা নাছিল। তেওঁৰ আশীৰ্বাদত মই দ্বিতীয় জন্ম লাভ কৰিলো। এই কন্যাৰ বাবেই তেওঁ মোৰ দ্বিতীয় পিতৃও হ'ল।

এলন্ট' : ময়ো তাইৰ পিতৃ হ'লো। কিন্তু মই মোৰ সন্তানৰ ওচৰত ক্ষমা যে খুজিবই লাগিব সেই কথা কিমান ক্ষতিকটু হ'ব।

প্রচপেৰ' : সেই কথা সিমানতে এৰক মহাশয়। বিগত দুখেৰে আমাৰ হৃদয় পুনৰ ভাৰাক্ৰান্ত কৰাৰ প্ৰয়োজন নাই।

গঞ্জাল' : ভিতৰি ভিতৰি মই চকুলো টুকিয়েই আছো, নহলে এই প্ৰসংগ মই আগতেই উত্থাপন কৰিব পাৰিলোহেঁতেন। হে দেৱতাসকল, তোমালোকে মৰ্ত্যলৈ চোৱা, এই প্ৰেমিক যুগলৰ শিৱত আশীৰ্বাদ বৰ্ষন কৰা। তোমালোকৰ ইচ্ছাতে আমি আহি ইয়াত উপবিষ্ট।

এলনচ' : গঞ্জাল' তোমাৰ প্ৰাৰ্থনাই স্বৰ্গৰ সঁহাৰি পাওক।

গঞ্জাল' : মিলানৰ সন্তান নেপল্চৰ ৰজা হবৰ বাবেই হঠাত মিলানৰ পৰা মিলান ওলাই আহিল? আঃ কিযে অভিনৱ আনন্দ। গৰুজৰ ওপৰত সোণালী আখৰেৰে লিখি তাক অমৰ কৰা। একেটা সমুদ্ৰ যাত্ৰাতে ৰাজকুমাৰী ক্লেৰিবেলে পালে তেওঁৰ স্বামী টিউনিচৰ ৰজা আৰু তেওঁৰ ৰাজকুমাৰ ভাতৃয়ে পালে পত্নী। নিজেই হেৰাই যোৱা ফাৰ্ডিনাণ্ডে লাভ কৰিলে পত্নী। নিৰ্জন দ্বীপত দিন পাৰ কৰা প্ৰচপেৰ'ই ঘূৰাই পালে হেৰোৱা ৰাজ্য। সম্বিৎ হেৰাই হতবুদ্ধি হোৱা আমি আটায়ে ঘূৰাই পালো সম্বিৎ।

এলনচ' : [ফাৰ্ডিনাণ্ড আৰু মিৰাণ্ডাক] তোমালোকৰ হাত দুখন দিয়া : তোমালোকক যি এতিয়াও আশীৰ্বাদ দিয়া নাই তাৰ হৃদয় দুখেৰে ভাৰাক্ৰান্ত হৈ থাকক।

গঞ্জাল' : আপোনাৰ মনোবাঞ্ছা পূৰ্ণ হওক।

[এৰিয়েল সোমাই আহে, পিছে পিছে স্তম্ভিত মাষ্টাৰ আৰু সাৰেং]

চাওক, চাওক মহাশয়। আমাৰ লগৰ আৰু বহুত মানুহ বাচি আছে। মই আগতেই ভবিষ্যৎবাণী কৰা নাছিলোনে যে এই মানুহটোৰ কপালত ফাটীকাঠত ওলমিবলগীয়া আছে আৰু ই পানীত ডুবি মৰিব নোৱাৰে? ইয়াৰ অবাইচ মাত আৰু ঈশ্বৰ নিন্দাই আমাৰ জাহাজখনক ঈশ্বৰৰ দয়াৰ পৰা বঞ্চিত কৰিছিল। - বামত এতিয়া তোৰ মুখৰ মাত হৰিল। তই কি সংবাদ আনিছ?

সাৰেং : আটাইতকৈ শুভ সংবাদ হ'ল যে আমি নিৰাপদে আমাৰ ৰজা আৰু সতীৰ্থসকলক লগ পালোহি। দ্বিতীয় শুভ সংবাদ, আমি বিধ্বস্ত হোৱা বুলি ভবা জাহাজখন বিচাৰি পালো; পাল, মাস্তুল একোৰে কোনো ক্ষয়-ক্ষতি হোৱা নাই; ইয়াৰ পৰা তিনি ঘণ্টাৰ বাটৰ দূৰত জাহাজ আছে। সমুদ্ৰ যাত্ৰা আৰম্ভ কৰাৰ সময়ত জাহাজ যেনে আছিল, এতিয়া সেই ৰূপতে আছে।

এৰিয়েল : [প্ৰচপেৰ'ৰ প্ৰতি] মহাশয়, মই যোৱাৰ পিছৰ পৰা এই গোটেই কামখিনি কৰিলো।

প্ৰচপেৰ' : [এৰিয়েল] তই বৰ ধেমেলীয়া এৰিয়েল।

এলনচ' : ঘটনাবোৰ স্বাভাৱিক যেন লগা নাই; ঘটনাবোৰ বেছিহে আচৰিত হৈ গৈ আছে। - তই সঁচাকৈ ক, তই ইয়ালৈ কেনেকৈ আহিলি?

সাৰেং : মই যদি ভাবিব পাৰিছো যে মই সঁচাকে সাৰ পাইছো, তেন্তে মহাৰাজ, মই আপোনাক কবলৈ চেষ্টা কৰিব পাৰো। আমি আটায়ে কিবা মৰটোপনিত পৰি আছিলো। কেনেকেনো কি হ'ল আমি একো কব নোৱাৰো - আমাক গোটেইমখাকে ছবুৰাই নি জলদ্বাৰতে বান্ধি পেলালে। - কিযে অদ্ভুত আৰু বিভিন্ন শব্দ - হাওঁ-হাওঁ, খাওঁ-খাওঁ, খিটিং-খাটাং, জৰক-জাৰক, -নানা ৰকমৰ শব্দ। - সাৰ যেতিয়া পালো-চিধা সাৰ পাই গ'লো। সাৰ পাইয়েই সকলোৰে গা টনটনীয়া, - স্বাস্থ্য মজবুট। আগৰ মাষ্টাৰে জলদ্বাৰৰ সুৰংগলে লাফ মাৰি ওপৰলৈ উঠি চাই দেখিলে - জাহাজ তেনেই নতুনহৈ আছে - ক্ষয়-ক্ষতি একো হোৱা নাই। ময়ো দেখিলো আমাৰ ৰজাৰ জাহাজ, সুন্দৰ, চমৎকাৰ জাহাজ, নিৰ্বিয়ে আছে। কিবা যেন আমি সপোনতহে ছেদেলি-ভেদেলি হৈছিলো। আমি আটায়ে জলদ্বাৰৰ পৰা ওলাই জাহাজলৈ যাবলৈ বিচাৰিলো, কিন্তু কিবা স্বৰূপত আকৌ আহি ইয়াত পালোহি।

এৰিয়েল : [প্ৰচপেৰ'ক] ঠিক কৰিলোনে বাক?

প্ৰচপেৰ' : [এৰিয়েলক] বৰ সুন্দৰকৈ কৰিছ, এৰিয়েল। তই মুক্তি হবি।

এলন্ট' : আজিলৈকে মানুহ সাৰি অহা এইটোৱেই অতি আশ্চৰ্যজনক পৰৱৰ্ত্তাই পোৱা বাট! এই কাণ্ডত প্ৰকৃতিৰ বাহিৰেও আন কাৰোবাৰ নিশ্চয় হাত আছে। কোনোবা ভবিষ্যতদ্ৰষ্টাই আমাৰ এই ভুল ভাঙি দিব লাগিব।

প্ৰচপেৰ' : মহাশয়, মই আপোনাৰ অধীন। এই দ্বীপৰ আশ্চৰ্যজনক ঘটনাক লৈ আপুনি আৰু চিন্তিত হ'বৰ প্ৰয়োজন নাই। অলপ পিছতে আমি জিৰণি লব পাৰিম, আৰু আপোনাক মই সাঁথৰ ভাঙি দিম। ঘটি যোৱা সকলো ঘটনা তেতিয়া আপোনাৰ বাবে সম্ভৱপৰ যেন লাগিব। তেতিয়ালৈকে আনন্দ মনেৰে আপুনি প্ৰতিটো কথা গমিপিটি চাই লওক।

[এৰিয়েলৰ প্ৰতি] এৰিয়েল, তই কেলিবান আৰু বাকী দুটাৰ ওপৰত মাৰি থোৱা যাদুৰ বাণখন কাটি দে। সিহঁতক মুকলি কৰি ইয়ালৈ লৈ আহ।

[এৰিয়েলে কেলিবান, ষ্টিফান' আৰু ট্ৰিনকুলক সিহঁতে চুৰ কৰা কাপোৰ পৰিধান কৰা অৱস্থাতে খেদাই লৈ আহে]

ষ্টফান' : প্ৰত্যেক মানুহে সকলোৰে বাবে পোছাক বদলি কৰক, কোনো মানুহেই কেৱল নিজৰ কাৰণে যত্ন নকৰক; সকলোবোৰ কেৱল সৌভাগ্য। - হেৰৌ দগাবাজ-দৈত্য, সাহস লাগে, সাহস!

ট্ৰিনকুল' : চোৰাং কাম কৰি পোৱা পোছাক পৰিধান কৰি মই চাগৈ কিমান সুন্দৰ হৈছো।

কেলিবান : অ' চেটিবচ্, ইয়াৰ দেও-ভূতবিলাক বৰ সুন্দৰ! মোৰ গৰাকী কিমান ভাল! মোৰ ভয় লাগিছে - তেওঁ মোক এতিয়া শাস্তি দিব পাৰে।

চেবাস্তিয়ান : হাঃ হাঃ মহাশয় এণ্টনিঅ', এইবিলাক কি? এইবিলাক কি নিব পাৰিনে?

এণ্টনিঅ' : নিশ্চয় পাৰি, ইহঁতৰ এটাতো পুৰা মাছেই আৰু তাকতো বেচিবই পাৰি।

প্ৰচপেৰ' : মহাশয়, এই মানুহ দুটাৰ বাহুত থকা বেজকেইটা মন কৰকচোন। - আচল বেজ হয়নে নহয় কওক। এই কিন্তুত কিমাকাৰ দগাবাজটোৰ মাক আছিল ডাইনি। সেই ডাইনি আছিল অতি শক্তিশালী। তই চন্দ্ৰ আৰু জোৱাৰ ভাটাকো নিয়ন্ত্ৰণ কৰিছিল। চন্দ্ৰৰ কৰ্তৃত্ব তই লাভ কৰিছিল আৰু তাইৰ ক্ষমতা চন্দ্ৰকো চেবাই গৈছিল। এই তিনিওটাই মোৰ বস্তু চুৰ কৰিছে। -আৰু এই অৰ্দ্ধ চয়তানটোৱে ইহঁতৰ লগ লাগি মোৰ জীৱন নাশৰ ষড়যন্ত্ৰ কৰিছে। ইহঁতৰ দুটাক আপোনালোকে জানে আৰু দায়িত্বও আপোনালোকৰ; ইটো অৰ্দ্ধ-চয়তানৰ দায়িত্ব মই স্বীকাৰ কৰিছো।

কেলিবান : মোক এতিয়া চেপি মাৰিব।

এলন্ট' : এইটো মোৰ মদাহী লগুৱা ষ্টিফান' নহয়নে?

চেবাস্তিয়ান : ই দেখোন মদ খাই এতিয়াও কব নোৱৰা হৈ আছে। ইনো মদ পালে ক'ত?

ষ্টফান' : মোৰ গাত হাত নিদিবা, মই ষ্টিফান' নহয়, মই একেবাৰে কোঙা হৈ আছো।

প্ৰচপেৰ' : আনন্দ কৰ, তই এই দ্বীপৰ অধিপতি হ'বি।

ষ্টফান' : মই এতিয়া বিষত কোঙা হোৱাৰ দৰে তেতিয়া প্ৰজাকো উৎপীড়ন কৰি কোঙা কৰিলোহঁতেন।

এলন্ট' : [কেলিবানক দেখুৱাই] মই আজিলৈকে দেখা বস্তুৰ ভিতৰত এইটোৱেই আটাইতকৈ অদ্ভুত!

প্ৰচপেৰ' : ইয়াৰ চেহেৰাত যেনেকৈ কোনো জোখ মাপ নাই, ইয়াৰ আচৰণতো নাই। যা, তই মোৰ কক্ষৰ ভিতৰলৈ যা; তোৰ লগৰীয়া দুটাকো লৈ যা; তই মোৰ পৰা ক্ষমা আশা কৰিছ যদি তহঁতে লগ ভগু কৰা কোঠাটো সজাই পৰাই ঠিকঠাক কৰগৈ।

কেলিবান : আঃ, মই কৰিম, কৰিম। মই আজিৰ পৰা জ্ঞানী হ'ম। মই ভাল

আচৰণ শিকিম। এই মদাহীটোক দেৱতা বুলি ভাবি মই নিজে
গাধ হৈ গৈছিলো। এই মূৰ্খটোকে মই ঈশ্বৰ পূজাদি পূজিলো।

প্ৰচপেৰ' : তোক যি কৰিবলৈ কোৱা হৈছে তাক কৰ।

এলনচ' : তহঁতে এই পোছাকবোৰ যৰ পৰা আনিছিলি তাত থৈ দেগৈ।

চেবান্তিয়ান : অনা নহয়, যৰ পৰা চুৰ কৰিছিলি তাত।

[কেলিবান, ট্ৰিনকুল' আৰু ষ্টিফান'ৰ প্ৰস্থান]

প্ৰচপেৰ' : মই মহাশয় আৰু মহাশয়ৰ সতীৰ্থসকলক মোৰ নিঃকিন কক্ষলৈ
আমন্ত্ৰণ জনাইছো। আজি ৰাতিটোৰ বাবে আটায়ে তাতে জিৰণি
লব। ৰাতি মই আপোনালোকক এনে কিছুমান কথা ক'ম যে
ৰাতিটো সোনকালে পাৰ হৈ যাব। মই মোৰ জীৱনৰ কাহিনী
ক'ম : এই দ্বীপলৈ অহাৰ পিছত কিমান দুৰ্ঘটনাই যে পাৰ হৈ
গ'ল! ৰাতিপুৱা মই আপোনালোকক আপোনালোকৰ জাহাজলৈ
লৈ যাম আৰু আপোনালোক নেপলচ পাবগৈ। নেপলচত এই
মৰমৰ দৰা কন্যাৰ বিবাহ উদ্‌যাপন চাবলৈ মই আশা কৰিছো।
তাৰ পিছতে মই মিলানলৈ ঘূৰি যাম। তাত গৈ পোৱাৰ অন্তত
মই সংসাৰৰ পৰা বিদায় লোৱাৰ কথা চিন্তা কৰিব পাৰিম।

এলনচ' : আপোনাৰ জীৱনৰ কাহিনী শুনিবলৈ মই একান্ত আগ্ৰহী। এই
কাহিনী নিশ্চয় আশ্চৰ্যজনক হ'ব।

প্ৰচপেৰ' : মই সকলো বিবৰি ক'ম। মই প্ৰতিশ্ৰুতি দিছো শান্ত সাগৰ,
মংগলময় সামুদ্ৰিক দতাহ, আৰু আপোনাৰ জাহাজৰ ক্ষিপ্ৰ
গতিবেগ যাতে আপোনাৰ লগত অহা বাকীবোৰ জাহাজক গৈ
আপোনাৰ জাহাজে লগ ধৰিব পাৰে। [এৰিয়েলক একাষৰীয়া
কৰি মাতি নি] এৰিয়েল, মোৰ পোৱালি প্ৰেত, — এইটোৱেই
তোক দিয়া শেষ দায়িত্ব : ইয়াৰ পিছতে তই অশৰীৰী হৈ যাবি,
তই মুক্ত হবি, তোক বিদায় সম্ভাষণ জনালো! শেষ বাৰৰ কাৰণে
তই মোৰ কাষলৈ আহচোন। [প্ৰস্থান]

এপিলগ

[প্ৰচপেৰ'ই গাব]

বাহিৰা শক্তিক আজি দিয়া হ'ল বিসৰ্জন

এতিয়া থাকিল যি সেয়েহে আচল ধন

নিজা শক্তি অতি ক্ষীণ, পৰম তথাপি

যাদুত আবদ্ধ হৈ থাকিব নোৱাৰি

মোৰ ৰাজ্য ঘূৰাই পালো, নেপলচলৈ উভতি যাম

শক্তিত বন্দী হোৱাৰ আৰু নাই সন্ধান

প্ৰৱঞ্চকক দিলো ক্ষমা দান

শক্তিৰেইবা আৰু কি প্ৰয়োজন

তোমাৰ শক্তিৰে মই নাথাকো ইয়াত

দলৰ পৰা মোক দেখুৱাই দিয়া বাট

তোমাৰ উশাহত জাহাজৰ পাল ফুলি নুঠিলে

মোৰ পৰিকল্পনাই যাব অথলে

একালৰ বিনোদন আজি মোৰ প্ৰয়োজন

দেওভূতে কৰক শক্তিৰ প্ৰদৰ্শন

শেষ বয়সত মোক তৰাৰ লাগিব প্ৰাৰ্থনাই

নহলে মোক মেৰাই ধৰিব হতাশাই

সকলোৱে পাব পাৰে তোমাৰ কৰুণা

শত অপৰাধ মোৰ কৰিবা মাৰ্জনা

অপৰাধীয়ে যি দৰে পাব পাৰে ক্ষমাদান

তোমাৰ কৰুণাই মোকো দেখুৱাওক সমিধান।

